

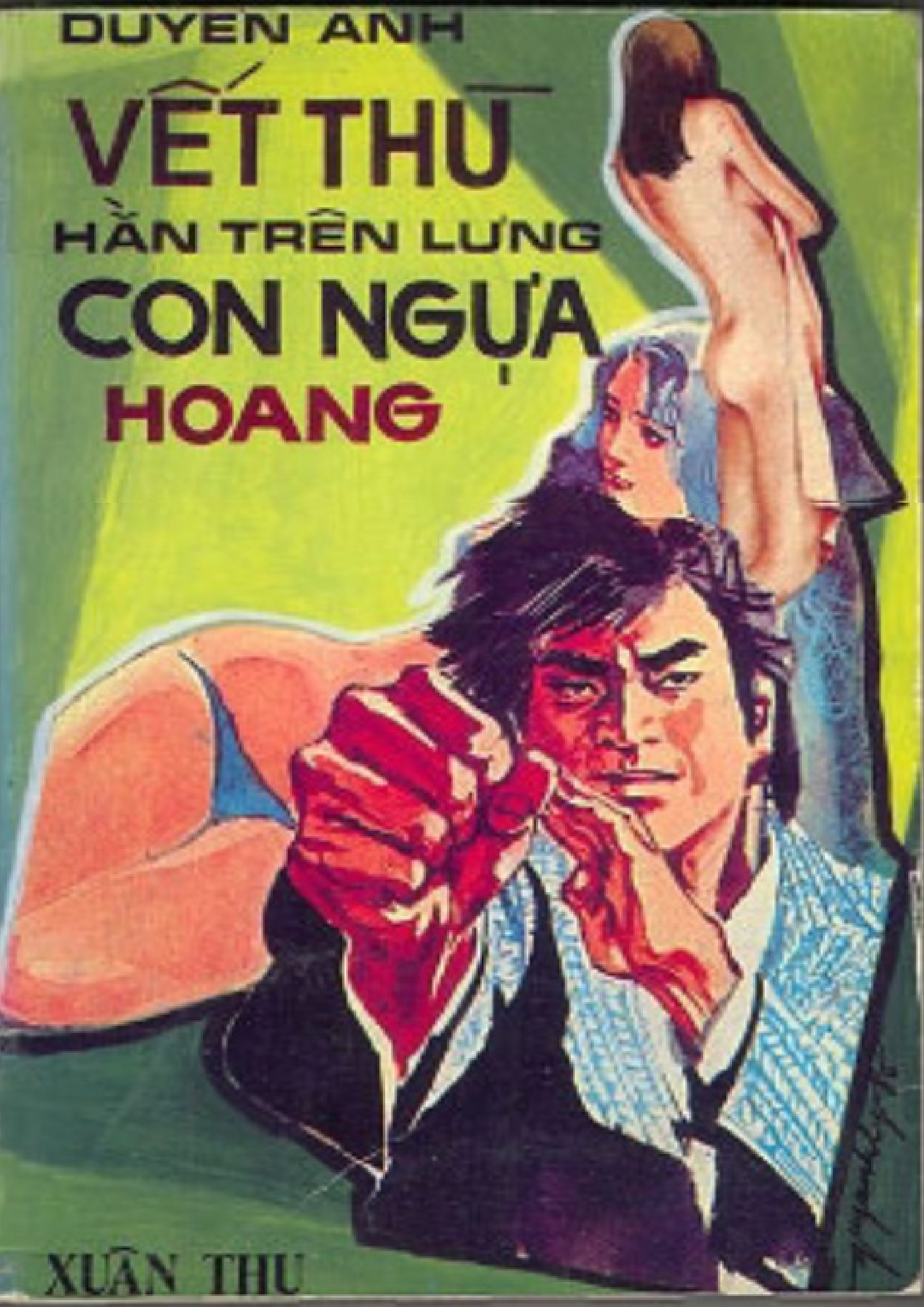
DUYEN ANH

VẾT THƯ

HẸN TRÊN LƯNG

CON NGỰA

HOANG

XUÂN THU

Vết Thù Hằn Trên Lưng Con Ngựa Hoang

Tác giả: Duyên Anh

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1

Đứa bé vẫn không chịu ăn uống gì. Ly sữa trước mặt nó đã nguội và đóng váng. Nó ngồi xếp chân vòng tròn, đầu tóc rũ rượi, nước mắt nhề nhãi, mũi chảy xuống miệng. Trông nó giống hệt con búp bê cũ kỹ, bị vất vào xó nhà. Hàng hóa của Du chốt đấy. Món hàng đáng giá trăm ngàn.

Du chốt bắt cóc đứa bé tự chiều hôm qua. Nó đã nhắm con mồi ngọt hai tuần lễ. Đứa bé con gái năm tuổi, con một thương gia, học lớp mẫu giáo trường Măng Non. Du chốt kết thân với gã đầy tớ, ngày hai buổi đưa, rước đứa bé đi học, về học. Nó cho đứa bé nhiều kẹo bánh nên đứa bé mến nó lắm, Du chốt thay chân gã đầy tớ của ông thương gia, dắt đứa bé vô lớp, chào hỏi cô giáo. Rồi cũng chính nó, giờ tan học, xuất hiện sớm nhất, dẫn đứa bé ra khỏi cổng, giao cho gã đầy tớ.

Các cô giáo quen mặt Du chốt. Gã đầy tớ tin ở lòng tốt, tin ở tình bạn của Du chốt, không nghi ngờ điều gì. Và lại, gã thiếu trí khôn để nghi ngờ. Thuốc lá, cà phê, phở đã làm gã coi Du chốt như thứ “mòng” trời run rủi cho gã gặp mà hưởng thụ.

Con đường ngắn dần và hết chông gai. Du chốt tới trường sớm nửa tiếng, xin phép cô giáo cho đứa bé về đi ăn giỗ. Cô giáo vui vẻ trao đứa bé trong tay Du chốt. Nó gọi tắc xi, dẫn đứa bé vào sào huyết của nó. Du chốt đã “chơi” một “vố” thật nhẹ nhàng, bay bướm. Nó qua mặt tất cả. Bọn đàn em phục Du chốt sát đất.

Chỉ tiếng đồng hồ sau, ông thương gia đã biết tin con mình bị bắt cóc qua máy điện thoại. Du chốt, từ một phòng điện thoại công cộng, đặt giá chuộc đúng trăm ngàn. Lối dọa của nó đã cổ điển. “Nếu báo cảnh sát, nó sẽ thủ tiêu đứa bé”. Nó hẹn sẽ “thảo luận” lại.

Du chốt thừa kinh nghiệm bắt cóc rồi. Vụ này là vụ thứ bảy. Khi những sòng bạc của nó bị “băng” khác trên chân hơn “băng” của nó “xâm lăng” và tước đoạt quyền thu thuế canh gác, Du chốt kẹt tiền bạc. Nó nghĩ cách làm tiền khác tức là bắt cóc trẻ con đòi tiền chuộc. Du chốt nghiên cứu kỹ lưỡng, vẽ chương trình, kế hoạch tỉ mỉ trước giờ hành động. Trái hẳn với đường lối bắt cóc con nít bán rẻ cho bọn buôn người. Du Chốt phải điều tra xem gia đình con mồi của nó có thương con cái không, thương tới mức độ nào. Bố mẹ càng thương con chừng nào, Du chốt càng chắc ăn chừng ấy. Nó sẽ lãnh tiền chuộc ngon lành, cảnh sát không hề hay sự tình. Và Du chốt đã thành công cả sáu vụ.

Đứa bé bỗng lại khóc thét lên. Nhưng cái hầm chứa đồ sa thải của hãng thầu quá rộng, quá kín, tiếng khóc của nó không thoát ra được. Tên gác đàn trông coi kho của hãng là đàn em thân tín của Du chốt. Ai dám ngò dưới hầm chứa đồ cũ là nơi giữ con mồi của “băng” Du

chột? Tên canh con mồi nằm dài trên chiếc ghế bố nhà binh, gối đầu lên chông tiểu thuyết kiếm hiệp, tắt vội cái máy thu thanh bỏ túi, ngồi dậy, ngó đứa bé chằm chằm.

– Nín đi, em bé...

Đứa bé lắc đầu quày quật:

– Ông đưa cháu về nhà cháu.

Tên canh dõ dành:

– Em nín đi, rồi lát nữa bố mẹ em đến dẫn em về.

Đứa bé đưa tay quệt mũi:

– Bố ơi!

Tên canh rời ghế, tới gần đứa bé, móc khăn mùi xoa lau nước mắt, mũi cho đứa bé.

– Em uống sữa đi, uống xong anh cho nhiều kẹo. Anh đưa em đi sở thú coi cọp. Em chịu không?

Đứa bé đập mạnh. Ly sữa đổ tùm lum. Tên canh dọa yêu:

– À, không uống sữa con ma nó bắt à...

Đứa bé níu chặt lấy cổ tên canh, im thin thít. Cửa hầm hé mở, giọng Du chột vọng xuống:

– Bịt mồm nó lại, Hoàng Guitar!

Hoàng Guitar ngẩng đầu:

– Nó nín rồi.

– Tao bảo mày bịt mồm nó lại.

– Nó nín rồi mà.

– Dán băng keo kín miệng nó.

Hoàng Guitar không đáp. Du chột hách dịch:

– Mày nghe rõ chưa?

– Rồi.

Du chột đẩy cửa hầm, chửi thề:

– Đ. m., dối dài ra còn bày đặt cảm động. Lơ mơ nằm “ấp” mục xương con ạ!

Hoàng Guitar bế đứa bé lên về chỗ ghế bố. Nó vuốt tóc con bé:

– Em còn khóc, con ma nó xẻo tai em cho mà coi. Nó vừa nói đó, con ma đó.

Hoàng Guitar đặt đứa bé nằm trên ghế:

– Em nằm im, anh đi pha ly sữa khác nhé!

Đứa bé tròn xoe đôi mắt sợ hãi. Hoàng Guitar mỉm cười:

– Anh ở đây mà...

Nó loay hoay đổ sữa, rót nước nóng trong bình thủy pha ly sữa khác. Con bé sợ ma phải ngồi dậy uống. Nó uống có nửa ly. Hoàng Guitar mở hộp bánh lọt, bắt con bé ăn vài chiếc. Rồi nó cho con bé năm chiếc kẹo. Con bé ăn uống xong nằm ngủ. Hoàng Guitar lấy cuốn sách phe phẩy quạt. Con bé thở đều đều. Tên du đang nhìn đứa bé ngây thơ ngủ, lòng dậy lên một niềm cay đắng.

Trời quá trưa, con bé vụt thức. Hoàng Guitar vẫn ngồi cạnh nó. Con bé ngơ ngác hỏi:

– Bố cháu đến chưa?

- Sắp đến.
- Cháu muốn về với mẹ.
- Đây là nhà bà ngoại.

Con bé ngây thơ:

- Nhà ngoại có cây vú sữa...

Nó ngừng lời, nó Hoàng Guitar:

- Ông ơi, cháu mót đái cơ mà...

Hoàng Guitar xách cái xô. Con bé đứng trước cái xô nhựa. Nó nó Hoàng Guitar bằng đôi mắt sợ sệt.

- Em cứ đái đi, anh sẽ sai người đổ xô.

Hoàng Guitar không hiểu gì về con nít cả. Nó có em đâu. Nhiều hôm trời buồn, Hoàng Guitar ôm đàn lục huyền cầm, khe khẽ hát “Nghe má ba, kể trong ánh trăng cuội đang sống say sưa...” Điệu nhạc boston như con đường dẫn về tuổi thơ. Hoàng Guitar đã ứa nước mắt, nhớ lại từng kỷ niệm xa xưa của nó. Và kỷ niệm thiết tha nhất, bao giờ cũng là câu hỏi “Mẹ ơi sao con không có nhiều em”?

Con bé đàn mặt ra. Hoàng Guitar thấy nó vén cái áo đầm lên và chiếc xi líp của nó đã sưng ướm. Nước đái đầm dề đùi cẳng con bé, ngập cả đôi giày đen. Hoàng Guitar hỏi:

- Sao em không đái vào xô?

Con bé cúi gầm mặt:

- Chả ai cởi quần cho cháu.

Hoàng Guitar gật gù:

- Anh quên.

Con bé biết sợ. Nó kể lễ:

- Ở nhà, mẹ cởi quần dùm cháu.

Hoàng Guitar kéo con bé ra một chỗ. Nó cởi xi líp, múc nước lấy khăn lau mặt, lau đùi, chân cho con bé. Rồi nó giặt chiếc xi líp, máng lên sợi dây kẽm.

- Lát nó khô, em bé ạ!

Con bé phụng phịu:

- Cháu không cởi trường đâu.

Hoàng Guitar mỉm cười:

- Còn bé thì sợ gì.
- Tụi nhỏ chế nhạo cháu.
- Nhà “ngoại” không có tụi nhỏ.
- Ông xạo ke.
- Thật đấy.

Hoàng Guitar bế xốc con bé đến ghế bố. Con bé giẫy giụa, la lối:

- Ông “quê” quá à...

Tiếng Du chợt vọng xuống:

- Mà dạy nó hát đấy hả, nhạc sĩ! Tao bảo bịt miệng nó.

Hoàng Guitar nhăn mặt:

- Đó, con ma đó. Em còn nói lớn nó bóp cổ à.

Con bé sợ ma nằm yên trên ghế. Hoàng Guitar nằm bên con bé. Nó mở khế máy thu thanh. “... chưa hiểu em Hoàng Thiên Nga bị lạc

hay bị bắt cóc. Tên đầy tớ nhà ông Hoàng Văn Ngọc đã trốn mất. Nhà chức trách đang truy nã nó. Hoặc nó sợ mà trốn, hoặc nó dính líu vào vụ bắt cóc. Dù sao, phải bắt được nó thì mới rõ manh mối. Đạo này, những vụ bắt cóc xảy ra như ăn cơm bữa. Bọn bắt cóc đòi chuộc ít hơn bọn bắt cóc trẻ con đem bán cho những tổ chức mang con nít ra ngoại quốc. Điều lạ lùng là các em, bị bắt cóc hầu hết là con gái. Một kỹ giả đã điều tra vấn đề này, quả quyết, tổ chức buôn người làm ăn về lâu về dài. Chúng mua con gái tự bé, nuôi lớn lên để huấn luyện thành gái làng chơi hoặc gả bán cho người ngoại quốc lấy những món tiền kếch sù”. Hoàng Guitar vặn sang đài quân đội. Chương trình nhạc bốn phương đang tiếp diễn. Connie Francis chấm dứt bản “La Poloma”. Người xướng ngôn viên xin phép thính giả tạm ngưng giây lát. Giọng một người đàn bà run rẩy. “Con gái tôi bị bắt cóc chiều qua ở trường Măng Non. Các ông nào bắt cháu đừng đánh đập cháu, tội nghiệp cháu. Cháu vừa khỏi bệnh ly, các ông đừng bắt cháu ăn cơm với đồ tanh. Các ông muốn gì, vợ chồng tôi sẽ chiều ý các ông”. Người phụ trách chương trình cố tình gây một chút xúc động cho thính giả, cho bọn bắt cóc nên đã thu luôn cả tiếng nức nở của người mẹ đau khổ. Hoàng Guitar tắt máy luôn.

Nó khẽ nghiêng đầu nhìn Thiên Nga. Con bé đã thiu thiu ngủ. Hoàng Guitar gượng nhẹ ngồi dậy. Nó đi lấy tấm mền mỏng, đắp kín bụng Thiên Nga. Rồi ngồi dựa lưng vào chiếc thùng gỗ. Hoàng Guitar móc gói Bastos de luxe và cái bật lửa Ronson ra khỏi túi. Nó suy nghĩ giây lát. Và thở dài rút một điếu thuốc đen châm lửa hút. Căn phòng thật yên lặng. Hoàng Guitar nghe rõ tiếng thuốc và giấy cháy. Trong tiếng cháy đó, nó mơ hồ nghe rõ tiếng mẹ nó trả lời “con có một đứa em gái nhưng nó đi tả, chết hồi con còn bé chút xíu”.

Một khoảng ánh sáng ủa xuống căn hầm. Du chợt đang bước xuống, hai tay nâng cánh cửa hầm. Ánh sáng trời tắt ngóm. Cửa hầm đã sập kín. Du chợt lừng lững bước. Nó đứng trước Hoàng Guitar dang đôi chân hách dịch:

– Bịt mồm nó chưa?

Hoàng Guitar thản nhiên hút thuốc, không thèm ngược trông Du chợt.

– Rồi.

– Bằng gì?

– Dọa ma.

Du chợt cười khẩy:

– Đ.m., lại dọa. Trò của mày xưa quá, coi bộ lỗi thời đó.

Hoàng Guitar nhả khói thuốc:

– Nó ngủ say rồi.

Du chợt nện khẽ gót giày:

– Mày có đánh đờn ru nó ngủ không?

Hoàng Guitar khó chịu:

– Chỉ xi đáí thôi.

Du chợt ngó quanh:

– Mày xi đáí dờ ẹc, con bé đáí cả ra đất. Rán tập làm vú em đi, rồi khi tao có con, tao muốn mày làm ma ri sến.

Nó xoay lưng, quay đít vào mặt Hoàng Guitar:

– Tao biết mày muốn “bỏ” tao.

Nó lùi dần và ngồi cạnh Hoàng Guitar:

– Cho tao điếu thuốc.

Miệng hỏi xin nhưng Du chợt không đợi Hoàng Guitar đưa, nó chộp bao thuốc lá, rút một điếu. Du chợt cầm điếu thuốc lên môi. Nó hít hà rồi thổi điếu thuốc khỏi môi nó.

– Mẹ kiếp, thuốc đen à?

– Bastos.

– Mày chê thuốc thơm từ bao giờ đấy?

– Mới.

– Lạ nhỉ!

Du chợt vỗ vai Hoàng Guitar một cái thật mạnh:

– Muốn bỏ tao cũng được, tao đâu thèm giữ mày làm cảnh nữa, song để cho trôi vụ này đã.

Hoàng Guitar hát đầu:

– Chắc trôi không?

Du chợt chủ quan:

– Như mọi bận. Mày biết tin mới chưa?

– Sao?

– Nó sợ bọn mình, không trình báo gì cả. Tao vừa điện thoại cho nó.

– Mặc cả xong xuôi chứ?

– Nhất định.

– Bao nhiêu?

– Trăm.

– Tôi cũng vừa nghe đài phát thanh.

– Gì?

– Đài nó rêu rao vụ này, mẹ con bé khóc lóc, tả oán thật lâm ly. Coi chừng kéo vào tròng đó.

– Mày có lý.

– Anh được chúng nó bốc thơm nhiều quá đâm ra tối cha nó mắt lại. Tôi cá với anh lưới cảnh sát đang bủa bọn mình.

Du chợt nghiêng răng ken két. Hoàng Guitar tung thêm một “trùy”:

– Tội bắt cóc dễ đi “đạo”, khó bay đầu.

Du chợt bẻ tay răng rắc:

– Tiên sư nó, miệng nó vâng dạ rồi rít mà đầu óc nó tính con đường vồ mình. Mày nghĩ sao?

– Chưa biết tính sao cả.

Du chợt thúc cùi chõ vào cái thùng gỗ:

– Nó hẹn mình tối nay giao hàng.

Hoàng Guitar dập mẩu thuốc:

– Anh dám đi không?

Du chợt đưa bàn tay dụi con mắt chợt của nó:

– Từ từ tao tính kế hoạch khác.

Nó đứng dậy, búng ngón tay và làm lũi bước tới cầu thang. Du chột đẩy nắp hầm chui lên. Hoàng Guitar rút điếu thuốc thứ hai, bật lửa mời thuốc. Một lát, Du chột gọi:

– Nhạc sĩ!

– Gì?

– Không muốn bịt mồm con nhỏ thì mày cho nó ngủ liên miên đi.

Hoàng Guitar nhăn nhó. Nó lằm bằm trong miệng một câu chửi thề. Rồi nó cũng phải đứng dậy. Hoàng Guitar ngắm con bé Hoàng Thiên Nga thêm thiếp ngủ. Miệng con bé tươi lạ lùng. Trán con bé lấp lánh những giọt mồ hôi. Những vụn trước, Hoàng Guitar rùng rùng. Du chột sai nó làm gì, nó làm như một cái máy. Không thảo luận, không cãi lời. Nhưng đến vụ này, Hoàng Guitar bắn khoản vô hạn. Có lẽ, nó được giao công tác gìn giữ mời. Gần gũi con mời, nó đã bị con mời quyến rũ, lung lạc.

Con bé cựa quậy, Hoàng Guitar âu yếm:

– Ngủ đi, ngủ nữa đi, em bé...

Con bé he hé mở đôi mắt. Nó hỏi:

– Ngoại đâu?

– Ngoại đi chợ.

– Cái anh hay cho em kẹo, dẫn em về đây đâu?

– Đi Sài Gòn.

Con bé muốn ngồi. Nhưng Hoàng Guitar bảo nó đừng ngồi. Nó rót khá nhiều “sirop pénergan” bắt con bé uống. Uống xong Hoàng Guitar kể chuyện cổ tích cho con bé nghe. Nửa tiếng sau, con bé đã thờ đều đều, đôi mắt khép chặt. Hoàng Guitar trao nhiệm vụ cho đứa khác. Nó bỏ đi, Du chột đã biết tính Hoàng Guitar, không thèm hỏi lý do.

Hoàng Guitar đi miết. Chập tối nó ghé vào một tiệm cà phê. Ở đây, Hoàng Guitar tận mắt nhìn rõ bà mẹ của Thiên Nga, người mà buổi trưa nó đã được nghe giọng nói thảm thiết kêu gọi tình thương nơi bọn bắt cóc. Vẫn những câu nói buổi trưa, nhưng lần này từng tiếng là từng mũi kim đâm thẳng trái tim Hoàng Guitar. Nó cúi gằm mặt, không dám nhìn lên khung ảnh của máy vô tuyến truyền hình. Nó khuấy ly cà phê lia lịa, uống ực một hơi. Hoàng Guitar móc tiền đặt lên bàn, rồi rời khỏi tiệm. Nó ngồi trên chiếc Honda, phóng thẳng về chỗ nhốt con mời của Du chột.

Tụt xuống hầm, Hoàng Guitar thấy Thiên Nga đứng nép xó tối. Con bé bị dán chéo hai miếng băng keo lên miệng. Tên canh gác thì nằm ngửa ở ghế bố, thiu thiu ngủ. Thiên Nga chạy vội ra, ôm lấy chân Hoàng Guitar. Nó khóc. Nhưng tiếng khóc chỉ ú ớ.

Và nước mắt đầm đìa khuôn mặt non nớt. Hoàng Guitar cúi mình, lột khế hai miếng băng keo. Tiếng khóc to lớn như cái máy khuyếch đại đang kêu nhỏ, mở hết cỡ. Tên canh gác vụt thức. Nó kinh ngạc vô cùng. Hoàng Guitar đã bế bổng Thiên Nga, bước lại chỗ tên canh.

– Ai bảo mày bịt miệng nó, Năm đờm?

Năm đờm cười khì:

– Nó khóc hoài à...

Hoàng Guitar để Thiên Nga đứng, ngoắt tay:

– Ra đây Năm đờm.

Năm đờm chột dạ:

– Anh cảnh cáo em chẳng?

Hoàng Guitar quát:

– Ra đây!

Năm đờm ngoan ngoãn tuân lệnh.

– Băng keo đâu?

– Dạ, đây ạ!

Năm đờm đưa cuộn băng keo cho Hoàng Guitar.

– Tao bịt miệng mày lại.

– Bộ, anh rỡn à?

– Tao rỡn mày chút xíu.

Nó bịt chéo, ngang, dọc, kín mít miệng Năm đờm. Rồi nghiêm nghị:

– Mày tự ý gỡ ra, tao giết chết.

Năm đờm gật đầu liên hồi. Hoàng Guitar thoi một trái trứng bưng Năm đờm. Tên du đảng lao đao. Hoàng Guitar bồi thêm trái nữa. Năm đờm ngã ngựa. Điện tiết, nó dựng Năm đờm dậy, thoi như mưa xuống thân thể gã đàn em khét tiếng hung bạo. Nó đánh Năm đờm cho tới lúc Năm đờm nằm úp mặt xuống nền hầm, hết cựa quậy mới ngừng tay. Hoàng Guitar xoa tay, vuốt mái tóc. Nó lại bế Thiên Nga, an ủi:

– Nó hết dám bắt nạt em rồi.

Con bé Thiên Nga níu chặt Hoàng Guitar:

– Ông đánh nó chết à?

Hoàng Guitar gật đầu:

– Ừ, nó chết rồi.

Thiên Nga giẫy giụa:

– Cháu sợ người chết lắm, ông dẫn cháu về nhà bố mẹ cháu đi.

Hoàng Guitar nựng nịu con bé:

– Anh nói đùa đấy mà, nó còn sống nhăn răng.

– Nó còn sống nó lại bịt miệng cháu thì sao?

– Cho nó ăn kẹo nó cũng không dám bắt nạt em.

– Cháu sợ nó quá, ông dẫn cháu về nhà cháu đi?

– Bố mẹ em sẽ tới đây đưa em về.

– Thật hở?

– Thật.

– Đứa nào nói dối thì làm sao?

– Thì nó chết.

– Eo ơi, cháu sợ người chết ghê đi... Ông đừng chết nha ông...

Con bé trườn xuống:

– Ông mặc quần đùm cháu.

Hoàng Guitar lấy chiếc xi líp giặt phơi buổi trưa, mặc cho Thiên

Nga. Nó đang hí hoáy với đứa nhỏ thì Du chợt xuất hiện. Đống thịt Năm đờm vẫn chưa nhúc nhích. Du chợt nhai kẹo cao su, thản nhiên ngó Năm đờm nằm im sau một trận đòn. Nó háng giọng. Hoàng Guitar biết Du chợt xuống hàm từ lúc đầu. Nhưng nó lờ đi. Mặc xong quần cho Thiên Nga, Hoàng Guitar vuốt áo con bé, khen ngợi:

– Chà, đáng giá trăm ngàn.

Du chợt cười thánh tiếng:

– Đúng.

Thiên Nga nhận ra Du chợt, hớn hờ:

– A, anh này, anh dẫn em về nhà em đi.

Du chợt lạnh lùng:

– Xí, con nhãi, ai quen mày.

Thiên Nga xịu mặt, nép sau lưng Hoàng Guitar.

– Anh làm nó buồn.

– Kệ cha nó. Nó buồn hay tao đi “đảo”? Đi đảo buồn hơn. Mày biết rồi đấy, sống vô vọng và chết mục xương, giữa miếng đất chó đẻ ấy à? Năm đờm làm gì mày?

– Nó bịt miệng con bé.

– Nó cãi lệnh mày hả?

– Không hẳn thế.

Du chợt bước gần đống thịt Năm đờm. Nó dùng chân đẩy đống thịt. Năm đờm đương nằm úp mặt bồng ngửa mặt. Du chợt chép miệng:

– Đòn bụng lâu tinh đấy.

Nó múc nước lạnh tưới lên mặt Năm đờm. Một lát, đống thịt cựa quậy. Du chợt níu áo, kéo Năm đờm dậy. Tên đàn em mở mắt, ngơ ngác. Chờ nó đứng vững, Du chợt mới buông ra. Và hát đầu:

– Mày cãi lời Hoàng Guitar hả?

Năm đờm ứa nước mắt:

– Đâu có, thưa anh.

Du chợt nhả bã kẹo cao su, lấy chân ấn mạnh. Kẹo dính vô đế giày nó. Năm đờm đã hiểu dấu hiệu sự trừng phạt mà Du chợt sắp xử nó. Nó quỳ ngay xuống:

– Em lạy anh, em lạy anh.

Du chợt nhún vai:

– Hoàng Guitar là cánh tay mặt của tao. Mày cãi nó là mày cãi tao. Nó là ruột thịt tao, là máu huyết tao.

Du chợt đập mạnh. Năm đờm té nhào. Nó dựng tên đàn em cắc kè, đâm một trái quyết liệt vào hàm. Năm đờm ứa máu miệng, nằm chết giắc. Du chợt dùng những ngón tay trái, mân mê chiếc nhẫn đồng to, dày, mặt đúc thêm đầu con sư tử nổi lên. Chiếc nhẫn này đã in trên mặt mũi hàng trăm kẻ thù những cái dấu đầu sư tử. Khi vết thương lành, dấu thẹo tương tự đầu sư tử. Kẻ bị đánh sờ vết thương khó mà quên Du chợt.

Nó mon men đến gần Hoàng Guitar, thân mật:

– Phải trị tội nó. Tao có chuyện nói với mày.

Hoàng Guitar đưa con bé tới ghế, ẵm nó ngồi lên ghế.

Rồi lưỡng thững đi tới hỏi Du chột:

– Chuyện gì?

Du chột thoi một trái vào bụng Hoàng Guitar bằng tay trái. Nó thoi tiếp một trái bằng tay phải...

– Chuyện này.

Hoàng Guitar nhăn nhó. Nó lãnh đủ hai trái khá nặng nề.

– Chuyện hơi lạ.

– Tao bảo Năm đơm bịt miệng con nhãi nghe chưa? Mà muốn làm theo ý mày hay muốn bỏ tao, hãy bước qua xác tao. Nào bắt đầu...

Du chột lao đầu, húc Hoàng Guitar. Địch thủ của nó né kịp. Du chột lao trúng cái thùng gỗ lớn. Nó đứng dậy liền. Hoàng Guitar hơi ón. Nó hiểu nó chưa đủ sức hạ Du chột.

– Tôi không biết anh ra lệnh cho nó.

– Thế à?

– Đúng.

– Mày “hổng” từ bao giờ vậy hả, Hoàng Guitar? Đ.m., mày được chơi ở ban nhạc ấy để có tiền tiêu xài, khỏi cần dùng dao búa là nhờ dao búa. Mày quên à?

– Tôi không quên.

– Nhưng mày quên vâng, dạ rồi.

Nó gầm lớn:

– Hoàng Guitar!

Hoàng Guitar nín thở rồi đáp:

– Dạ.

Du chột cười ha hả:

– Ngon lành đa.

Nó vẩy nhẹ tay Hoàng Guitar ngoan ngoãn lại kể nó y hệt con cua ngang ngạnh thu càng trước mồm con ếch. Du chột vỗ lưng Hoàng Guitar:

– Tao vẫn thương mày.

– Tôi hiểu.

– Đừng bỏ tao nghe?

– Tôi không bỏ anh.

– Đừng cãi lời tao nghe?

– Tôi không cãi.

– Vậy thì bịt mồm con bé lại.

Thiên Nga ngồi trên ghế bố, đôi mắt mở thao láo nhìn Du chột đánh Hoàng Guitar. Nó chỉ biết há hốc miệng, và nước mắt đã ứa ra. Nó vừa sợ vừa thương Hoàng Guitar. Du chột dúi vào tay Hoàng Guitar cuộn băng keo. Hoàng Guitar bắt buộc phải dán kín miệng con bé. Nó cố nén xúc động trước mặt Du chột.

– Tao biết, mày khó lòng qua mặt tao.

Nó gằn giọng:

– Khi tao chưa chết, đừng thẳng nào hòng qua mặt tao.

Nó dụ giọng lại:

– Hoàng Guitar...

Hoàng Guitar đưa bàn tay vuốt mắt nó, ngằm bảo con bé nhắm mắt ngủ. Nhưng con bé cứ mở mắt thao láo. Hoàng Guitar nhíu đôi mày.

– Dạ.

– Mày biết tao thương mày nhất chứ?

– Tôi biết.

– Nhưng tao có thể giết mày đấy. Mày thương xót con bé làm tao phát điên. Đ. m., bao năm trời bố nó ở viện mồ côi, đ. đứa nào xót thương bố nó cả.

Du chợt rống một lời ghê rợn:

– Không xót thương đứa nào.

Nó nhe răng ra cười hì hì:

– Con bé sung sướng quen, bắt nó khổ vài bữa nó không chết đâu, nhạc sĩ ạ! Lát nữa, mày đánh đờn ru nó ngủ. Mày là thần thánh, tao là ác quỷ:

Du chợt nện gót giày thật mạnh:

– Coi chừng nhé, thần thánh!

Du chợt thọc hai tay vô túi quần. Nó hơi cúi đầu:

– Tao đã gửi tối hậu lệnh.

– Nó nói gì?

– Nó muốn cảnh sát đem con nó về.

– Sao chiều qua anh tin tưởng trót lọt?

– Gặp xui. Xui đủ thứ. Nghề này muốn khấm khá, cần phải hy sinh một hai con mồi.

– Anh định thả con bé?

– Tao thả nó trôi sông!

Hoàng Guitar tái mét mặt. Du chợt thờ dài:

– Tao cũng thương con mồi lắm. Trăm ngàn đầu dễ kiếm ở cái thời gạo châu củi quế này.

Hoàng Guitar rút khăn thấm mồ hôi hột đang lâm râm trên trán nó:

– Rồi hậu quả?

– Hậu quả là không đứa nào dờ trò rên rỉ ở đài phát thanh, trình báo cảnh sát.

– Bao giờ anh giết con bé?

– Ngày mai.

– Thử đợi xem.

– Đợi nó vồ mình à? Mày đã cảnh cáo tao: tội bắt cóc dễ đi đảo, khó bay đầu. Tao chưa từng được ăn chơi thỏa chí, tao sợ đi đảo, sợ ra pháp trường. Tao lại không muốn chết. Vậy chỉ còn cách thủ tiêu con mồi.

– Nó bé nhỏ.

– Thì mày nghĩ cách giết nó thật êm ái.

– Tôi?

– Ừa...

– Tôi?

– Lệnh của tao đấy. Mà hứa không cãi lời tao, tốt nhất đừng nuốt lời hứa.

– Anh sai thằng Năm đờm đi, tôi lạy anh...

– Không, tao chọn mày.

– Chọn tôi?

– Chọn mày để đút vào túi mày bản án tử hình, để mày hết nghĩ chuyện bỏ tao. Mày sẽ sống với tao trọn đời, mày phải núp sau lưng tao mà sống. Hiểu chưa?

– Hiểu rồi.

– Tao tin cậy mày nhiều.

Du chợt rời hầm. Hoàng Guitar chôn chân một chỗ. Nó có cảm giác đôi chân nó thụt dần xuống vực thẳm. Trước mặt nó, đồng thị Năm đờm lù lù. Con bé Thiên Nga sẽ nằm bất động như Năm đờm. Một cái hố sẽ đào ngay dưới căn hầm này, vùi dập con bé. Ngàn năm sau, không ai biết con bé gửi xác nơi nào. Hoàng Guitar rưng rờ. Ánh điện vàng khè làm nó rưng rờ thêm. Nó thét lên một tiếng hãi hùng, Năm đờm chợt tỉnh. Nó rên rì:

– Em lạy anh, em lạy anh...

Hoàng Guitar phóng người chộp Năm đờm y hệt con báo tú cành cây cao, lao xuống chụp con nai. Nó bóp cổ Năm đờm đến lè lưỡi. Năm đờm phọt máu ra đằng mũi. Hoàng Guitar buông tay. Năm đờm khò khè giãy lết. Rồi tắt thở. Hoàng Guitar cắn chặt môi dưới “sẽ có ngày tao xử mày, Du chợt!” Nó đứng dậy, mái tóc rối tung, mặt mũi nhể nhãi mồ hôi. Hai bàn tay xòe đủ mười ngón. Trông nó không khác gì ác quỷ Dracula vừa uống máu người.

Con bé Thiên Nga sợ co rúm thân thể. Nó úp tay vào mặt, nín khe. Hoàng Guitar làm lũi bước lại ghế bố. Nó quỳ xuống, gục đầu lên ngực Thiên Nga, khóc nức nở:

– Anh sẽ không giết em đâu, em ơi!

Thiên Nga chết giấc. Hoàng Guitar lay mạnh. Con bé vẫn không tỉnh. Hoàng hốt, Hoàng Guitar sờ rầm khắp mình con bé. Chẳng có dấu vết xây xước nào. Hoàng Guitar đặt tay lên ngực Thiên Nga. Trái tim nhỏ đập đều đều. Nó ghé miệng sát tay Thiên Nga:

– Anh sẽ giết hết nhưng không giết em. Anh sẽ dẫn em về nhà với bố mẹ em. Tỉnh đi, em bé, tỉnh đi, chờ khuya anh đưa em về.

Im lặng, Hoàng Guitar dụi nước mắt vào chiếc áo đầm của Thiên Nga. Nó đã bình tĩnh. Nơi nó đang thở hít là địa ngục. Trên mặt địa ngục có nhiều quỷ sứ canh gác Diêm vương Du chợt, chắc chắn, cầm dao đứng canh miệng hầm, Hoàng Guitar, hoặc sẽ thoát rời địa ngục, hoặc sẽ gửi đời vĩnh viễn dưới địa ngục.

Nó bóp trán suy nghĩ. Một Hoàng Guitar sắp sửa chống cả “ăng” để cứu con bé Thiên Nga. Trái tim nó đập nhanh. Đầu óc nó sấm sét nổ tung. Hoàng Guitar thọc tay vô túi, móc con dao bấm. Tiếng “tách” khô khan, sắc nhọn phát âm. Lưỡi dao sáng ngời dưới ánh điện vàng. Hoàng Guitar khép lưỡi dao, bỏ vào túi. Nó đứng dậy, xoa tay.

Chương 2

Một đêm dài đã trôi qua. Ánh điện vàng khè không còn nữa nhưng trong đôi mắt Hoàng Guitar, ánh điện vàng khè còn ngập đầy. Đôi mắt nó như đôi mắt người đau gan. Năm đờm năm ngửa tênh hênh. Nước da nó tái ngắt. Con bé Thiên Nga hốc hác một cách đáng sợ. Hoàng Guitar tháo băng keo khỏi miệng nó, pha sữa cho nó uống. Con bé uống xong, Hoàng Guitar lại dán băng keo kín miệng nó. Cả hai đứa cùng không nói. Một đứa không nói được, một đứa không muốn nói.

Hoàng Guitar đưa tay sờ mép. Râu ria nó đâm tua tủa. Nó đặng miệng lạ lùng. Du chột đã xuống hầm. Tử thần đã mang lưỡi hái tới. Nó quăng cho Hoàng Guitar mẫu bánh mì:

- Ăn đi!
- Tôi không đói.
- Giết người xong thằng nào cũng không đói, lạ thật.

Du chột quăng thêm điều xì gà:

– Để thằng khốn Năm đờm đó, lát nữa, thằng Bảy gác dan lo chôn cất. Nó dám qua mặt mày thì nó phải chết.

Hoàng Guitar ngạc nhiên đến khiếp đảm. Du chột biết hết mọi việc nó hành động. Chỉ có ý nghĩ cứu thoát Thiên Nga là nó chưa biết. Hoàng Guitar đoán vậy. Nhưng nó sẽ biết rõ nếu Hoàng Guitar lộ một chút sơ hở.

- Công cốc rồi đấy.
- Thì hy sinh con mồi!
- Mày tiến bộ ghê. Tao thương mày gấp bội Hoàng Guitar ạ!
- Tôi biết.
- Chiều nay “chôn” thằng Bảy gác dan.
- Giết thêm nó?
- Tao lo.

Du chột nói tiếp.

– Tránh hậu quả. Vụ này có bốn thằng biết. Tao với mày ruột thịt sống sót. Những đứa khác vô tích sự. Đời còn đẹp lắm, mày đồng ý chứ?

Hoàng Guitar gật đầu:

- Đúng.

Du chột nhả khói thuốc:

– Trưa nay là hạn chót. Nó khur khur làm theo ý nó, tối nay mày hạ con mồi. Tao hy vọng mày không bị ra tay. Này, Hoàng Guitar!

- Gì?

– Mày không ở viện mồ côi nên mày ưa xúc động quá. Tao ở viện mồ côi ra, tao chẳng còn biết xúc động là cái con c. gì. Đ. m., khi tao nghĩ lại, bằng tuổi con bé kia, tao có dại dột ra đường chơi, bị xe cán

lòi óc, chắc chắn, cả nước sẽ rùng rùng như họ vẫn rùng rùng đọc tin chó chết. Tiên sư cha chúng nó, một con bé nhà giàu bị bắt cóc, chúng nó làm xôm trò quá thể. Tao muốn giết con bé là vì thế đấy.

– Đúng.

– Sao mà đổi ý nhanh vậy?

– Tôi thèm sống, anh hiểu chưa? Nó chết cho tôi sống. Tôi đểch muốn chết cho người khác sống.

Du chột phá ra cười:

– Hay lắm.

Nó dục Hoàng Guitar:

– Mà mày hít điếu xì gà đi, ngon ra rít. Để nào trời mưa buồn thổi ruột, tao sẽ kể cho mày nghe cuộc đời chó đẻ của tao.

Hoàng Guitar hỏi:

– Anh không cho tụi nó canh gác thì hơi nguy hiểm đấy?

Du chột đáp:

– Nhiều thằng, việc dang dở lại phải hy sinh nhiều. Tao đã nói rồi, vụ này có bốn đứa thôi.

Hoàng Guitar khen:

– Anh tính việc ôn hòa ghê.

Du chột cười xòa:

– Bỏ đi tám.

Hoàng Guitar bóc giấy bóng bao điếu xì gà. Nó kiếm chiếc tăm cắm vào điếu thuốc rồi đưa lên môi, ngậm ướm cả thuốc. Du chột mon men tới, bật lửa để nó mời.

– Tao sẽ làm ăn vài chuyến nữa rồi bỏ nghề.

Du chột hát hàm:

– Câu đó mày chịu không.

Hoàng Guitar vờ thờ dài:

– Anh nói cả trăm lần, khó ai tin nổi anh.

Du chột gật gù:

– Khó ai tin nổi tao à? Mà sẽ thấy, tao lên Sài Gòn tiếp tục cái áp phe. Ăn gì tao mua cho?

Du chột hỏi thế ngầm ý bảo Hoàng Guitar đừng có rời căn hầm. Hoàng Guitar thông minh hơn Du chột, nó nhổ nước miếng:

– Kiếm ít “bít cốt” và lọ “công phi tuya” dậu thì tuyệt. Nhớ ghé “phạc ma xi” mua hai ống thuốc an thần.

– Yên chí.

Du chột bỏ đi. Chờ một chút Hoàng Guitar gọi lớn:

– Bậy.

Bậy gác dan ló đầu ở cửa hầm:

– Anh gọi em.

Hoàng Guitar hách dịch:

– Anh Du chột đâu?

Bậy gác dan lễ phép:

– Anh đi khỏi từ nãy.

Hoàng Guitar chép miệng:

– Tao quên chưa hỏi ảnh một việc quan trọng.

Bảy gác đàn thờ phào:

– Lát ảnh về mà.

– Anh dặn gì mà chưa?

– Dạ, rồi.

– Gì?

– Em lo chôn cái xác Năm đờm.

– Bao giờ lo?

– Tối.

Bảy gác đàn trịnh trọng:

– Em không dám quên nhiệm vụ đâu, anh thương em.

Hoàng Guitar đàn áp tinh thần Bảy gác đàn:

– Mà biết tại sao Năm đờm chết chưa?

– Dạ, rồi.

– Mà lo cái thân mà đấy.

– Anh sai gì, em làm ngay, không dám cãi.

Hoàng Guitar kéo rầm nấp hằm. Nó nhếch mép cười. Ở trên, Bảy gác đàn không hiểu cánh tay mặt của Du chột báo trước có một điềm gì. Hoàng Guitar đi nhanh về chỗ Thiên Nga. Nó mở băng keo và ôm con bé vào lòng nựng nịu:

– Anh sẽ đưa em về với bố mẹ em.

Con bé đã mệt lừ. Nó chẳng thèm nói năng. Nó hốc hác đến thê thảm. Nỗi thê thảm khiến Hoàng Guitar se sắt trái tim. Tên du đảng đang đứng trên bờ vực thẳm. Nó đóng vai người trượt tuyết. Chỉ cần qua biên giới mong manh như một sợi tóc nó đã về được miền lương thiện. Nhưng bên kia sợi tóc là Du chột. Du chột hung bạo, quỷ quyệt, thừa mưu kế, thừa sức lực trị tội những thằng đàn em phản bội. Du chột là đứa sẵn sàng hy sinh tất cả để phiêu lưu vào những hiểm nghèo mới lạ.

Nó bỏ thu thuế các sòng bài, nói dối rằng nó không đủ sức chiến đấu nữa. Thực ra, đã tay tổ nào ở Sài Gòn qua mặt được nó. Hoàng Guitar rất nhiều dự định. Phải hạ được Du chột, dự định của nó mới thực hiện nổi. Mà nó biết, nó đương là vệ tinh của Du chột, đơn độc và thua sút đủ mặt.

– Em uống sữa nhé?

– Không.

– Uống đi, chập tối anh đưa em về nhà em.

– Ông nói dối.

– Lần này thật, em bé ạ!

Con bé lắc đầu. Rồi nó nằm xuống ghế, co quắp y hệt một đứa bé khốn nạn sống hoang ở đầu đường xó chợ. Du chột chắc đã sống như thế này suốt cuộc đời ấu thơ của nó. Nên nó không mấy may xúc động. Hoàng Guitar cũng xót thương kiếp sống trong viện mồ côi của Du chột. Nó theo Du chột, một phần vì cảnh đời khốn nạn của Du chột, một phần, vì tâm sự nảo nuột của nó. Tâm sự ấy, cho tới nay, Hoàng Guitar vẫn chưa dám hồi tưởng.

– Anh sẽ giết con ma.

Thiên Nga nhồm đậy ôm chặt lấy Hoàng Guitar:

– Cháu sợ ma quá.

Hoàng Guitar vỗ về con bé:

– Anh sẽ giết con ma, cứu em thoát khỏi nơi này, em đừng sợ.

Nó quên con bé hãy còn nhỏ:

– Anh là Thạch Sanh đó cưng...

Con bé tròn xoe mắt. Hoàng Guitar vội chết nụ cười.

– Ông đưa cháu về nhé, ông nhé!

– Anh hứa mà.

– Thật nhá!

– Thật mà...

– Cháu về nhà tắm rồi cháu xin tiền bố đưa ông đi xi-nê.

Hoàng Guitar bịt mồm Thiên Nga lại. Nó vung tay tát con bé một cái nẩy đom đóm mắt. Con bé khóc thét, vật vã trên ghế bố. Hoàng Guitar ngược về phía cửa hầm, nó nạt nộ:

– Khóc đi, khóc đi, dẫu dựa đi rồi đêm nay về châu tổ tiên mày.

Cửa hầm hé mở. Du chợt thò đầu xuống:

– Lúc này mày quên dặn gì tao?

Hoàng Guitar hể hả:

– Một điều quan trọng.

Du chợt cười ha hả:

– Tao biết rồi, thứ thuốc ngủ mạnh nhất hả? Rồi, tao mua ở chợ trời rồi.

Hoàng Guitar búng ngón tay:

– Chỉ quên điều đó.

Du chợt “nặng” đàn em:

– Tao mừng vô kể. Mày cho tao niềm sung sướng đấy, nhạc sĩ ạ!

Cửa hầm khép kín rồi lại hé mở:

– “Lương thực” của mày đây này...

Một gói nhỏ bọc trong cái túi ni lông quăng xuống, và một lời dặn:

– Tao đến “vòm” Tur Cao, lát tao về, may đi hít đây rồi mần thịt con mồi.

Lần này cửa hầm thật sự khép kín. Chờ khá lâu, Hoàng Guitar mới mở bằng keo khỏi miệng Thiên Nga. Nhưng con bé nhắm tít mắt, tỏ vẻ ghê tởm Hoàng Guitar.

– Anh giả bộ đó em.

Con bé đập mạnh Hoàng Guitar một cái. Hoàng Guitar cười âu yếm:

– Em bé giận anh rồi à?

– Đồ ác!

– Anh đâu có ác, anh giả bộ cứu em đó.

– Đồ ác đánh người ta.

– Đánh giả bộ mà.

– Đồ ác!

Con bé úp mặt, khóc rưng rức. Hoàng Guitar sợ tiếng khóc quá

thể. Tiếng khóc của Thiên Nga cơ hồ tiếng cửa xe gỗ đang kéo đứt trái tim của nó. Hoàng Guitar bịt miệng con bé. Nó lần bước ra cửa hầm.

– Bậy!

– Dạ.

Cửa hầm được kéo lên.

– Anh Du chợt dặn gì mà không?

– Không.

– Xuống đây!

– Dạ.

Bậy gác đàn tụt thật nhanh. Hoàng Guitar mím môi:

– Mà quên rồi!

Bậy gác đàn sợ sệt:

– Em xin anh.

Nó leo thang, đóng kín nắp hầm lại.

– Có xẻng không?

– Dạ có.

– Ở đâu?

– Em đi lấy.

– Lẹ lên!

– Dạ.

Bậy gác đàn chạy vào một góc tối. Nó mang cây xẻng ra.

– Mà đào huyết chôn thẳng Năm đờm đi.

Bậy gác đàn ngó Hoàng Guitar bằng đôi mắt khác lạ:

– Anh Du chợt bảo...

Hoàng Guitar chặn họng đàn em:

– Bảo sao? Mà đang đứng trước mặt ai đây? Tao cũng như Du chợt, hiểu chưa?

Bậy gác đàn làm lỳ:

– Rồi anh Du chợt sẽ “hành”, em xin anh nghĩ lại.

Hoàng Guitar hét:

– Đưa xẻng đây!

Bậy gác đàn liệng cái xẻng, Hoàng Guitar bắt lấy. Nhanh như chớp, nó phang Bậy gác đàn trúng đầu. Bậy gác đàn gục xuống, chói với. Hoàng Guitar phang thêm một đòn ngang lưng Bậy gác đàn. Tên đàn em nằm im, rên rĩ. Hoàng Guitar chạy tới, dùng chân nâng cầm Bậy gác đàn lên:

– Tao hay Du chợt?

Bậy gác đàn mở miệng. Máu trào ra. Nó ấp úng:

– A... an... anh...

Hoàng Guitar rút chân. Đầu Bậy gác đàn rơi cái bịch. Hoàng Guitar móc túi lấy cái đồ khai hộp sữa. Nó cúi mình, dúi vào tay Bậy gác đàn:

– Mà đâu muốn chết, Bậy nhỉ?

Đôi mắt Bậy gác đàn rực sáng. Nó quên nỗi đau nhức xương, ngẩng đầu:

- Dạ, em muốn sống.
- Muốn sống thì viết xuống nền hầm.
- Viết gì?
- Tao đọc cho mày viết.
- Anh đọc đi!
- “Băng” Chín cùi hạ em, bắt anh Hoàng Guitar và con mồi.

Bảy gác dan phân vân. Hoàng Guitar vung xẻng:

- Viết đi!

Bảy gác dan ngoan ngoãn viết. Tới nét chữ cuối cùng thì cái xẻng trong đôi tay Hoàng Guitar bổ xuống đầu nó. Bảy gác dan chết không kịp kêu. Hoàng Guitar lao nhanh về phía cửa hầm, leo thang thúc tung nắp hầm gỗ. Ánh sáng ủa xuống căn hầm. Hoàng Guitar gọi ới:

- Bảy, Bảy!

Không có tiếng ai trả lời thay Bảy gác dan. Nó vững dạ, chui hẳn lên và quan sát tất cả những nơi nó nghi ngờ Du chốt phục kích nó. Du chốt đã mắc bẫy Hoàng Guitar rồi. Giờ này, nó đang đi mây về khói ở “vòm” Tư Cao.

Hoàng Guitar lao vút xuống hầm, gỡ những miếng băng keo khỏi miệng con bé Thiên Nga. Nó ẵm con bé lên, đập tung cái ghế rồi thoát rời sào huyết của Du chốt. Nó ẵm con bé, chạy như bay. Vừa đến lộ, Hoàng Guitar gặp ngay chiếc tắc xi trống. Nó vẫy xe, ẵm con bé, mở cửa trèo vô. Cánh cửa khép thật mạnh. Mạnh nhưng vẫn thua tiếng đập của trái tim Hoàng Guitar. Con bé nhìn nó sợ hãi. Và không dám hỏi han. Hoàng Guitar rút cuốn sổ tay, biên những hàng chữ sau đây:

“Ông bà cứ coi như đã chuộc em. Nếu ông bà nói khác đi, chúng nó sẽ giết tôi, người đã cứu sống em bé, người đã nhận lệnh thủ tiêu em bé nhưng thương em tôi không nỡ và tôi phải trốn đi nơi khác sống. Tôi gửi ông tài xế tắc xi trả em bé về ông bà. Ông bà, hãy thương ông này”.

Viết xong, Hoàng Guitar nhét vào túi áo đầm của Thiên Nga, dặn đứa bé về đưa cho bố coi. Xe đã qua nhiều phố. Hoàng Guitar vỗ vai ông tài xế.

- Này ông...

Ông tài nhìn khách ở kính hậu:

- Gì đó thầy?
- Ông biết con bé này không?
- Không.

– Báo chí đăng hình nó tùm lum. Nó bị bắt cóc hai hôm rày. Tôi vừa cứu nó đem trả bố mẹ nó đây. Ông hãy lái xe đến số nhà 174 đường Quốc Gia, trao đứa bé này cho thương gia Hoàng Văn Ngọc người ta sẽ thưởng ông một số tiền. Tôi là thám tử ở Tổng Nha Cảnh Sát, tôi muốn lánh mặt. Tôi giao ông nhiệm vụ này. Khởi cần ghi căn cước của ông, tôi ghi số xe ông rồi. Ông đừng lo ngại nhân viên cảnh sát làm chứng cho ông thì sợ gì. Xe tới Nha Cảnh Sát Đô Thành, ông

cho tôi xuống.

Ông tài không biết nói sao để từ chối. Hoàng Guitar cười:

– Họ sẽ biếu ông chục ngàn là ít.

Tiền đã làm ông tài vững dạ. Hoàng Guitar vỗ về Thiên Nga:

– Chút xíu nữa là em gặp bố mẹ à... Vui lên chứ? Thỉnh thoảng nhớ anh một tí nhé!

Ông tài thắng xe, ép vô bên lề. Hoàng Guitar đặt vào tay ông ta tấm giấy năm trăm:

– Tiền của nhà nước tặng ông.

Nó ôm Thiên Nga, hôn nhẹ lên trán con bé:

– Em về nhé!

Nó mở cửa xe bước xuống. Hoàng Guitar nhìn theo chiếc tắc xi. Chờ nó rẽ qua con phố khác, Hoàng Guitar mới nhếch một nụ cười. Nó xoa tay, hả hê. Hoàng Guitar bắt đầu bước sang một khúc rẽ mới.

Chương 3

Du chợt hít đủ bữa rồi. Nó nhảy lên xe Honda 90 của Hoàng Guitar, trở về ngay sào huyệt. Dựa xe xong, Du chợt bóc một thanh kẹo cao su, bỏ vô miệng, nhai chóp chép. Nó cất tiếng:

– Bậy!

Không có tiếng đáp. Du chợt gọi tiếp:

– Bậy!

Vẫn không có tiếng đáp, Du chợt nhả kẹo, dí giầy lên. Đế giầy của nó lại dính kẹo cao su. Nó sắp trừng phạt đàn em. Bất chợt, Du chợt thấy cửa hầm tung lên. Nó giật mình. Kinh nghiệm dao búa đã dạy nó đủ cách thức tránh chết. Nó kiểm chỗ núp, chờ động tĩnh. Mười phút dò dẫm, Du chợt quăng viên gạch xuống hầm. Chiến trường dường như đã kết thúc. Du chợt băng khỏi chỗ núp, lao xuống hầm. Con mồi của nó biến mất. Cảnh tượng đổ vỡ khiến Du chợt bàng hoàng. Nó gầm thét:

– Đ.m. mày, đồ phản phé! Ông sẽ khoét một con mắt mày.

Du chợt đặt chân trên xác chết Bậy gác đàn. Nó cắn chặt môi đến ứa máu ra.

– Hoàng Guitar! Mày chạy đàng trời, con ạ!

Nó chóp mắt. Bàn tay Bậy gác đàn làm Du chợt chú ý hàng chữ. Nó đọc đi đọc lại. Và cười rống:

– Chín cùi à? Được lắm, ông nhường mày, mày tưởng ông ngàn mày. Ông sẽ làm cỏ cả “băng” cùi của mày.

Du chợt nguyên rửa một chập rồi bỏ đi. Nó quên luôn hai cái xác của đàn em, Du chợt phóng Honda trở lại “vòm” Tur Cao. Nó nằm riêng một bàn kê ở góc phòng. Lúc ấy, tiệm hút Tur Cao đã vắng khách. Bọn nhà văn, nhà báo bút no đủ, đã rút về tòa soạn các báo làm việc. Chỉ còn lưa thưa vài khách tuổi trẻ thuộc thành phần đi hoang. Du chợt đuổi bồi tiêm. Nó gối đầu lên chiếc gối gỗ như nhóp, cáu bẩn, mở mắt thật to nhìn ngọn đèn dầu. Chín cùi lững thững trong ngọn đèn vàng đỏ. Nó đang xiết cổ Hoàng Guitar và nhục mạ Du chợt đủ lời hèn hạ. Du chợt, toát mồ hôi trán. Nó ngẩng đầu, thổi tắt ngọn đèn, lẩm bẩm:

– Mày sẽ tắt như vậy, con ạ!

Tên bồi tiêm mon men tới:

– Anh làm thêm cặp nữa?

Du chợt lạng thỉnh. Tên bồi tiêm gạ:

– Em thấp đèn, nghe anh?

Du chợt nện cùi chỗ xuống mặt divan:

– Thấp đi!

Tên bồi tiêm bật lửa, mở chụp đèn. Ngọn đèn đã được thấp sáng. Tên bồi tiêm nằm đối diện Du chợt, bắt đầu làm thuốc. Nó đẩy dọc

tẩu sát miệng Du chột. Trùm du đặng “kéo” một cách uể oải. Tiếng nhựa á phiện cháy chẳng quyến rũ chút nào. Ngọn đèn suýt tắt. Du chột đẩy dọc tẩu về phía tên bồi tiêm.

- Mày hít đi, tao bao hết.
- Anh mệt?
- Ừ, tao mệt.
- Anh bao giờ cũng hào hoa.
- Đ.m. mày, cầm mồm lại.
- Dạ.
- Này!
- Dạ.
- “Băng” Chín cùi có còn lai vãng đây không?
- Lâu lâu mới lạc loài một đũa.
- Đâu?
- Nó nằm bên kia.

Du chột nhòm dậy.

- Mày giới thiệu giùm tao.

Tên bồi tiêm lo lắng:

- Chín cùi sẽ không tha em.

Du chột cười khẩy:

- Nó sống giỏi lắm nội đêm nay, sức mấy nó hài tội mày.

Tên bồi tiêm hỏi:

- Anh tính làm gì đàn em nó?

Du chột dọa:

- Tao xẻo mũi mày đa.

Tên bồi tiêm ngoan ngoãn ngồi lên, đưa Du chột sang mâm đàn em Chín cùi. Du chột đứng khoanh tay ngó đàn em Chín cùi “chơi” thuốc phiện. Nó đứng thật lâu. Tên đàn em Chín cùi không thèm để ý. Du chột là đũa biết tính toán. Luôn luôn nó né tránh pháp lý. Dù nuốt tươi địch thủ trăm phần, Du chột nhất định không chịu đánh trước. Trừ khi đánh cướp. Nó lên tiếng:

- Ăn thág ở đây chằng?

Đàn em Chín cùi vẫn không thềm nhìn Du chột. Nó bảo tên bồi tiêm:

- Tao ăn thág ở đây.

Du chột cười:

- Bảnh dữ!

Nó chửi đồng:

- Đ.m nó chứ, nó cậy nó là đàn em Chín cùi.

Đàn em Chín cùi vụt dậy:

- É, thằng chó đẻ!

Du chột quay lưng giả đò bỏ đi. Đàn em Chín cùi nhảy khỏi divan. Du chột xoay mình, thoi liên tiếp vào bụng đàn em Chín cùi hai trái. Hai trái đấm thần sầu quyết định số phận của kẻ thù và giải quyết nhanh chiến trường. Trùm du đặng ít khi cần đánh địch thủ. Đã đánh là hạ cho gấp. Đàn em Chín cùi ôm bụng, ngã gục. Du chột nện thêm

một gót giày lên ngực kẻ thù.

-Tao để mày sống.

Cả “vòm” Tư Cao thức tỉnh. Bọn đi hoang quên thuốc phiện, dồn mắt về Du chột. Gã một mắt thị uy:

– Tao là Du chột, tao ghét bọn tò mò.

Khách hít ngoan ngoãn nằm yên. Du chột đá nhẹ vô mạng mỡ địch thủ:

– Tao muốn gửi một thứ cho Chín cùi.

Đàn em Chín cùi lép vế:

– Mày muốn gửi gì?

– Cái tai mày.

Du chột rút dao. Nó bấm nút. Lưỡi dao bật ra sáng ngời. Tiếng “tách” làm đứng tim bọn tập sự làm du đảng. Du chột nói:

– Mày đem về “trình” Chín cùi và bảo nó, tối nay “băng” Du chột đến làm cỏ “băng” Chín cùi.

Nó khom mình, dựng địch thủ tép riu của nó dậy, tặng một miếng thái cực đạo vào gáy. Đàn em Chín cùi bất tỉnh. Du chột cắt tai địch thủ. Nó lè lưỡi, liếm máu vấy trên lưỡi dao, khép lại đút vào túi. Rồi móc thuốc Lucky, xé rộng miệng nắp bao, đổ hết thuốc, nhét cái tai vừa cắt vào và nhét cẩn thận trong túi áo đàn em Chín cùi. Du chột quát tháo:

– Băng bó cho đàn em “ông” Chín cùi, tụi bay!

Bọn bồi tiêm vâng dạ rầm rầm. Du chột liệng 1.000 bạc xuống sàn phòng:

– Tiền bác sĩ đó. Tao luôn luôn hào hoa mà...

Du chột hách dịch:

– Có thằng nào muốn hỏi lý do không?

Im. Du chột rời “vòm” Tư cao. Nó đi rồi, sòng hít xôn xao. Nhưng Du chột đâu cần biết. Nó phóng xe Honda về miệt Nguyễn Thông.

Du chột biểu diễn “bay” xe qua chiếc cầu gỗ, ranh giới giang sơn của nó và cuộc đời nhiều luật lệ bên ngoài. Chiếc cầu bắc ngang vững sinh. Nơi đó, nhiều kẻ khốn nạn gửi xác. Một hôm nào đó, nhằm ngày kệt tiền của đàn em Du chột, người lạ mặt lơ ngơ lạc vào xóm náy, chỉ cần ngón tay có đeo nhẫn và cổ tay có đeo đồng hồ, người ấy không bao giờ bước qua cầu ra ngoài lộ nữa. Bọn du đảng đánh gục người ấy, lột hết đồ rồi liệng người ấy xuống sinh. Nếu trong canh phé, một thằng du đảng đem rặng vàng tố, phải hiểu rằng, nó đã bẻ răng của xác chết trước khi cho đi tàu ngầm. Giang sơn của Du chột, tự nhiên, biến thành vùng tử địa. Cảnh sát không dám tuần sát vài người. Du chột đã từng thủ tiêu cả nhân viên công lực, tước súng lục. Thỉnh thoảng, cảnh sát hành quân bố ráp. Thì chỉ vờ được những tên tép riu. Những thằng lì lợm, giết người không gớm, luôn luôn lột lưỡi.

Du chột thắng xe cái “rét”. Nó rú ga hết cỡ. Tiếng động cơ làm thức tỉnh vùng tử địa. Du chột tắt máy. Nó dựng xe giữa con ngõ. Hai tay thọc túi quần “jean”. Du chột đi đi lại lại. Một đứa con gái mở cửa,

thò đầu ra:

– Anh Hai!

Du chợt lắc đầu. Đứa con gái bước qua ngưỡng cửa:

– Anh Hai vô đây đã.

Du chợt lạnh lùng:

– Tao chưa cần mày.

Đứa con gái đã chạy nhanh tới chỗ Du chợt đứng, nắm chặt tay Du chợt kéo nó đi.

– “Cớm” bố!

Du chợt nhún vai:

– Sao êm thế?

Đứa con gái hốt hoảng:

– Đang kiểm soát xóm trong.

Du chợt vẫn thản nhiên:

– Còn xóm ngoài?

– Rồi.

– Rồi thì sợ gì?

– Tụi nó sắp ra.

– Kệ cha tụi nó.

– Rõn hoài, anh Hai. Tụi nó lòng con nít bị bắt cóc. Bộ nó tưởng anh Hai bắt con nít về nuôi...

Du chợt giật mình. Nó để mặc đứa con gái lôi kéo vào căn nhà gần đó. Cánh cửa vừa khép chặt thì tiếng những bước giầy bố nghe cũng rõ ràng.

Một lát, cảnh sát đã bu quanh chiếc Honda 90 của Du chợt. Người chỉ huy nói:

– Tay tổ vừa về. Du chợt đây, bắt nó sẽ ra manh mối. Xe này nó “thối”, không ra manh mối thì chộp nó tội thối xế.

Du chợt lắng tai nghe. Nó hất đầu:

– Chỗ cũ có đứa nào chưa, Riri Huệ?

Riri Huệ trả lời thật khế:

– Rồi.

– Đứa nào?

– Mùìi khóa.

– Bảo nó ngậm ống đu đủ đi.

Riri Huệ nâng miếng ván sàn nhà lên, ngó xuống:

– Trả chỗ anh Hai.

Mùìi khóa năn nỉ:

– Biểu anh Du chợt, còn chỗ cho anh mà...

Riri Huệ dục:

– Gấp đi, tụi nó cố bắt ảnh.

Mùìi khóa lấy đà, nhảy lên. Du chợt không nói nửa lời, bước xuống hầm bí mật của nó. Đó là một cái hố cá nhân xây như một cái hồ nước dưới sinh mương. Sàn nhà làm bằng gỗ, cao hơn mặt sinh chừng ba chục phân. Buổi sáng, nước dâng thường sắp sủ sàn nhà. Du chợt đã bắt đàn em ăn cắp chiếc ống cống lớn, chôn dưới sinh.

Nó ra lệnh đổ xà bần và trát xi-măng đầy ở đáy. Nước không ngấm vào hố cá nhân của nó được.

Muốn xuống đó chỉ cần nậy miếng ván sàn nhà. Riri Huệ sẽ lắp miếng ván thật khít, cảnh sát không tài nào khám phá nổi, trừ khi, họ mang theo chó săn. Mூరి khóa biết thân phận, chui vào lu nước cao. Riri Huệ đưa cho nó cái ống ni lông nhỏ. Lu nước không đầy. Cái nắp đậy lu cũng không đậy kín. Mூరి khóa cứ việc ngóc đầu. Khi cảnh sát vô nhà, nó mới cần ngậm ống ni lông, lặn ngụp đầu dưới nước.

Người chỉ huy cảnh sát cho thuộc viên của mình bao vây tại xóm ngoài. Cuộc tái bố ráp lục soát khởi diễn. Cửa nhà Riri Huệ bị đập. Riri Huệ sửa soạn mái tóc, mở cửa, toét miệng cười tình:

– Đã khám rồi thôi, các anh?

Một người cảnh sát nheo mắt:

– Các anh khám thêm mà, mèo hoang!

Người khác chép miệng:

– Mèo hoang nguy hiểm lắm.

Riri Huệ tán tỉnh:

– Đã thử đâu mà biết nguy hiểm.

– Muốn “thử” à?

– Muốn chứ.

– Đợi ngày anh bỏ nghề cảnh sát đã, mèo hoang nhé!

Họ đẩy Riri Huệ, ùa vào nhà, Riri Huệ bám sát hai người cảnh sát.

– Em cá đây.

– Cái gì?

– Cá là các anh thất vọng.

– Thật không?

– Thật trăm phần trăm.

– Dầu thơm hay dầu... hôi đấy?

Riri Huệ rướn người, sát mái tóc vào mặt người cảnh sát:

– Thơm không?

Người cảnh sát đẩy Riri Huệ ra:

– BỐ KHÌ!

Riri Huệ giả vờ trách móc:

– Anh chả lẳng lơ tí nào, cảnh sát chi yếu vậy?

Người cảnh sát lấy tay làm hiệu:

– Xếp bên ngoài.

– Thì hôn em một cái đi. Cớm thân mến, anh cớm thân mến của em.

– Đùng ùa.

– ùa chút xíu đi.

– ùa để vào “tì” à?

– Em đi “tắt” cho.

– Thôi mà, mèo hoang.

Riri Huệ sát ngực vào thân thể người cảnh sát, cợt nhả:

– Nóng máy chưa?

Người cảnh sát thứ hai thấy cảnh tượng nên thơ quá, ngừng lục

soát. Anh ta vừa định mở nắp lu nước thì nghe Riri Huệ hỏi “nóng máy chưa”.

– Chịu nổi hai sư tử không?

Riri Huệ trả lời:

– Máy cha sức mấy.

– Rồi, tối nay xong công tác, hai anh đến tìm mèo.

– Bộ giờ không êm à?

– Giờ mần ầu, xếp hay có nước vô “ấp”.

Riri Huệ trách nhẹ:

– Đã bảo chẳng có đũa nào trốn núp, cứ khẳng khẳng đi tìm. Làm mất bao phút đẹp đẽ.

Cảnh sát cười trừ:

– Nhớ vồ được nó, tình ta càng thắm, em ơi!

Riri Huệ vờ:

– Thằng nào đó?

Cảnh sát đáp:

– Du chột!

– Du chột bán xới miệt này từ khuya. Nó còn ngự ở đây, cầu đã bị phá rồi. Máy cha lợi sinh hành quân là cái chắc. Thôi, bỏ đi tám. Tối nay nhớ đi.

– Nhớ kỹ.

– Em ghét bị leo cây đó.

– Yên chí, anh sẽ nhớ cả “sây sập dì” mèo hoang ạ!

Riri Huệ ôm đại lấy một người cảnh sát, hôn chụt một cái vào môi nhân viên công lực. Cảnh sát đưa tay quệt môi:

– “Xế” ngoài kia của “quái” nào đấy?

– Mùì khóa.

– Nó đâu?

– Doạt rồi. Nó đánh hơi máy cha, bỏ cả xế chạy dài.

Du chột nằm dưới hầm theo rồi từng chi tiết. Nó phục Riri Huệ sát đất. Bên ngoài bỗng trỗi lên một hồi còi. Hai người cảnh sát đẩy ngã con mèo hoang, đập cửa chạy ra. Cuộc hành quân không mấy kết quả. Cảnh sát chỉ bắt được vài chục người không sổ gia đình và cái Honda 90 về bót. Đàn em Du chột lọt lưới hết. Riri Huệ bước hẳn ra thềm nhà, nhìn hai ông “cóm” vẫy tay, hứa hẹn. Khi cảnh sát qua hết bên kia vùng tử địa, Riri Huệ trở vào. Nó cậy miếng ván để Du chột chui lên. Mùì khóa cũng đã chán ngâm nước. Nhưng Du chột bảo đàn em:

– Mà ở nguyên trong lu, lúc nào tao gọi ra hãy ra.

Nó ôm chầm Riri Huệ lại chiếc ván. Chó hoang và mèo hoang tỏ tình. Man rợ và khốc liệt. Vội vàng, và đăm đuối. Tới khi khuy áo của Riri Huệ cài xong, Mùì khóa mới được lệnh ra khỏi lu nước. Du chột ngó đàn em ướt át, cười ngây ngất, Mùì khóa ngạc nhiên:

– Anh hứng gì vậy?

– Chín cùi.

– Sao?

– Tối nay làm cỏ “băng” Chín cùi.

Mười khóa nóng ran. Nó tưởng bộ quần áo của nó hết sũng nước. Lâu lắm rồi, Du chột quên chuyện đâm chém, bỏ bê lũ đàn em mạnh đưa nào đưa ấy tung hoành. Du chột chỉ cho Năm đờm, Hoàng Guitar đeo sát. Đàn em nó, ngoài Năm đờm, Hoàng Guitar, Bảy gác dan, không đưa nào biết Du chột đổi nghề.

Giết người nằm ấp chán rồi về. Chứ bắt con nít, không biết đến thườ nào rời ấp. Du chột hiểu điều này trước cả Hoàng Guitar. Nhưng nó vờ. Muốn chắc ăn, nó đã gửi án tử hình vào cuộc sống của Bảy gác dan, Năm đờm. Tới lượt Hoàng Guitar thì Chín cùi phá đám. Du chột tính sẽ tặng dần mỗi tên đàn em một cái án giết người để chúng hết dám phản bội. Sau ngày nhường các sòng bạc cho Chín cùi thao túng, ngôi sao Du chột hơi lu mờ trong tâm hồn đàn em của nó. Chính Mười khóa cũng giảm vội lòng tin yêu Du chột. Tên du đang biết sử dụng mười thứ khóa thối xế, biết xử dụng xích sắt quật địch thủ, biết “bóm xéch” vác về những con chó ngon để làm thịt khao quân mỗi chuyến làm ăn đã nghĩ rằng Du chột sắp hết.

Nó chờ ngày tàn của Du chột sẽ thay thế Du chột khởi dậy những tháng năm huy hoàng của Du chột. Nó vui sướng nhận ra phong độ cũ của Du chột. Phong độ ấy, gói gọn trong hai tiếng “làm cỏ”.

– Chiếm lại đất làm ăn?

– Đúng.

– Hay quá. Mười khóa xin đi tiên phong.

– Tao muốn đốt nhà Chín cùi, liệng nó vào lửa.

– Em sẽ trông xích vô cổ nó như một con chó. Nó hơn gì ai. Vì không dám cãi lời anh nên đành chịu nhục đó thôi.

– Mà tập hợp tụi nó đi.

– Sẵn sàng.

Riri Huệ gối đầu lên đùi Du chột. Nó cảm miệng không dám hỏi han. Mạch máu nó râm ran. Và tâm hồn nó bỏng cháy. Du chột đã trở về. Vị anh hùng của nó đã trở về. Nó bằng lòng lắm. Du chột sẽ say sưa đâm chém và say sưa thỏa mãn xác thịt nó. Riri Huệ đã tỏ tình với hàng trăm thằng con trai. Chẳng đưa nào xứng đáng bằng Du chột. Nó nũng nịu:

– Em đi với.

– Bắn chân.

– Em “chiến đấu” bên anh.

– Khỉ!

– Em biết giết người mà, anh Hai.

– Cảm ơn.

Du chột đứng dậy. Đầu Riri Huệ rơi bịch xuống ván.

– Chín cùi giết Bảy gác dan, bắt Hoàng Guitar.

Nó gậy cầm thù thêm:

– Năm đờm bị bóp cổ chết luôn.

Mười khóa nghiêng răng:

– Em đã chọn cho Chín cùi một lối chết.

- Nói tao nghe!
- Cắm ngược đầu nó xuống sình.
- Tao có cách đau hơn. Bắt được nó hãy hay. Mày chuồn thôi.
- Còn anh?
- Tao chờ tụi mày ở cổng Bà Xếp.

Mười khóa để nguyên bộ quần áo ướt, phóng đi. Riri Huệ hỏi:

- Anh rời sào huyết à?
- Động rồi.

Du chột chửi thề:

– Đ.m. hôm nay xui quá. Mất cha nó căng. Lại phải nhờ Mười khóa “thối” giùm cái Suzuki.

Riri Huệ nhìn gã Du chột đăm đười. Ba con mắt gặp nhau. Mèo hoang thấy con mắt duy nhất của Du chột, lúc này, ngập ứ cảm hờn. Mèo hoang mừng rỡ ngay ra cái viện mồ côi nghèo nàn. Một thằng bé leo tường, trốn khỏi viện, sống lây lất trên các vỉa hè. Nó đã lớn lên ở vỉa hè, khôn ngoan nhờ vỉa hè. Và tại vỉa hè, nó phải biết dùng dao để sống cho đáng sống.

- Anh Hai...
- Gì?
- Anh Hai cho em theo anh.
- Tao biểu mày cầm mồm.
- Em thương anh.

Du chột vung tay tát Riri. Rồi sau một cái tát, nó ôm Riri Huệ cắn mạnh môi con mèo hoang. Nhiều tiếng lịch xịch đã nghe rõ trên chiếc ván gỗ.

Chương 4

Hoàng Guitar gối đầu lên đùi con tình nhân. Nó nhắc lại câu hỏi đã hỏi con gái nhảy năm bảy lần:

– Em đi với anh nhé?

Con gái nhảy không cười nữa. Nó nhấm nhẩn:

– Bỏ Sài Gòn thật à?

Hoàng Guitar quàng tay, vuốt ve lưng trần con gái nhảy:

– Bỏ thật.

– Đi đâu?

– Đi đâu tùy em. Anh muốn ra Nha Trang. Anh đã ở Nha Trang một thời gian. Nơi đó, đúng là nơi lý tưởng để mình quên đi dĩ vãng.

– Em không có dĩ vãng.

– Không thích làm lại cuộc đời ư?

– Cần quái gì làm lại. Cuộc đời đã rách thì nên chờ ngày nó bươm luôn một thể. “Ông anh” đi một mình tốt nhất. “Em gái” xa Sài Gòn, chỉ buồn đã đủ chết rồi. Gái nhảy bỏ Sài Gòn khác gì cọp rừng về thành phố.

Hoàng Guitar trườn người. Nó đê ngã con gái nhảy xuống đệm:

– Nói giỡn hả?

Con gái nhảy lắc đầu:

– Nói thật

– Thì anh đi một mình

– Nên lắm, anh đi một mình đi. Em sợ “cóm” nó không cho anh làm lại cuộc đời đâu. Anh vô ấp Chi Hòa em còn biết đường đi tắt cho anh. Chứ, anh vô ấp Nha Trang, yêu anh triệu lần, em cũng đành “tho”.

Con gái nhảy tặc lưỡi:

– Làm đi làm lại thì cái cuộc đời nó méo mó, rồi cuộc nó vẫn cứ méo mó. Chi bằng cứ để nó méo mó, khi nào chán nó, vài tuýp thuốc ngủ là rồi.

– Không muốn có con à?

Con gái nhảy cười:

– Một giòng họ chỉ nên có một đứa con gái làm gái nhảy thôi. Chứ bộ, sinh thêm con, để nó nối tiếp sự nghiệp của mình à?

Hoàng Guitar rời rã đôi tay. Nó bỏ con gái nhảy nằm thốn thện, mặc quần áo, ra ghế ngồi hút thuốc. Buổi chiều đến rồi. Du chột chắc chắn đang huy động đàn em thanh toán hận thù. Nó không đi lòng Hoàng Guitar tức là nó đã vào bẫy của Hoàng Guitar. Chờ trưa mai, báo Sài Gòn xuất bản, xem họ viết gì về vụ em bé Hoàng Thiên Nga, Hoàng Guitar sẽ quyết định đời nó.

Con gái nhảy quay mặt vào tường, hỏi Hoàng Guitar:

– Đi hay ở?

- Đi
- Sợ Du chột hả?
- Sợ
- Hèn thế?
- Hèn cho quen dần đi. Hùng hồn để vào tù ra khám ư?
- Bao giờ đi?
- Sáng mai.
- Chúc anh đi may mắn nhé! Em ngủ đây.

Hoàng Guitar dập điếu thuốc. Nó đứng dậy, ra mở cửa sổ. Nắng chiều đã tắt. Bóng đêm tới dần, chậm chạp. Hoàng Guitar ngó đồng hồ. Mới bảy giờ. Nó với cái ly nhỏ ném trúng lưng con tình nhân.

- Không đi làm à?
- Nghỉ đêm nay.
- Đi ăn không?
- Không đói.

Hoàng Guitar lại về ghế, vừa hút thuốc vừa trông chiếc kim giây đồng hồ uể oải luẩn quẩn chuyển từng vòng. Rồi thời gian cũng trôi như lòng người mong muốn. Đèn đường đã bật. Hoàng Guitar lấy ngón tay chải mái tóc “ma tuya ren”. Nó thọc đôi tay vào túi quần “jean” bước ra cửa. Nó ngoái lại một lúc rồi lười biếng mở cái chốt, khế hé cửa, lách mình ra ngoài hành lang. Hoàng Guitar cúi đầu làm lũi bước xuống đường.

Lúc ấy tại khu vực của Chín cùi, cuộc bố trí đón tiếp “băng” Du chột đã hoàn tất. Chín cùi xâu cái tai của đàn em vào sợi dây chuyền, đeo lưng lẳng trước ngực, ngoài cái áo blouson da. Nó ngồi phệt xuống đất, dựa lưng vào cột đèn. Một tay cầm chai bia lớn, một tay cầm mảnh chả quế to, dày. Chín cùi ngoạm miếng chả nhai ngấu nghiến. Vừa nuốt khỏi cổ là nó tu liền một hơi bia.

Chín cùi cạn chai bia, nó đập nát vỏ chai tại chỗ. Đó là thói quen của nó. Mỗi “đại ca” cố tìm cho riêng mình một dáng dấp, một “cách” chơi cha. Có đứa uống cạn ly rượu là liêng ly, thay ly khác. Có đứa bóc gói thuốc lá chỉ hút một điếu. Có đứa gập gói là dâng giấy 500 lên miệng gói trước đã... Chín cùi thì thích đập vỏ chai bia khi chai bia vừa cạn. Tên đàn em “dịch vụ” đã đem chai bia khác tới. Chín cùi dùng răng khui nút. Nó nốc bia ừng ực. Cứ vậy, Chín cùi đập liên tiếp năm, sáu cái vỏ chai. Nó phanh quần đáì tồ tồ, không thèm đứng dậy.

Lịch sử Chín cùi là lịch sử của một người sống chờ chết. Gia đình, chòm xóm, bạn bè nó đã khai trừ nó lúc họ khám phá ra những con vi trùng bất trị nằm tận tủy nó. Người ta đã đẩy nó vào một trại cùi ở miền Trung. Chín cùi không chịu nổi những gương mặt sần sùi, ghê gớm của những người đồng bệnh. Nó trốn về nhà. Tất cả hòa nhau xua đuổi nó. Người ta cấm chỉ nó lai vãng quanh miếng đất chôn rau cắt rốn của nó. Người ta dáng xuống thân thể nó những trái đấm, những cú đá nên thân. Chín cùi đã phải lết ra đường rầy xe lửa để men theo con đường sắt tìm một ga nhỏ, leo lên toa chở súc vật vào Sài Gòn.

Chín cùi làm đủ công việc dân vỉa hè. Ngày kia, loài người lại khám phá ra mười ngón chân của nó bị co rút lại. Họ xúc nó đẩy nó về trại cùi Bến Sắn. Chín cùi phẫn nộ. Người nó có vết thương lở loét nào đâu. Tại sao người ta khur khur đổ bệnh cho nó? Chín cùi thoát khỏi địa ngục Bến Sắn sau cuộc tấn công đốt phá, ăn cướp thuốc của Việt cộng. Nó tìm đường về Sài Gòn. Nhưng lại bị xúc. Lần này người ta nhốt nó vào trại 10 của nhà thương Chợ Lớn.

Ở đây, nó gặp nhiều thằng bằng tuổi. Những mẩu tâm sự được thu góp. Và khởi cảm thù đùn lên. Chín cùi bằng lòng nường nấu ở trại 10. Nó tổ chức anh em rồi chỉ huy anh em. Ban ngày nó tung “đảng viên” của nó ra ngoài “kinh tài”. Ban đêm đảng cùi... rút vào trại. Cuộc “kinh tài” gặp trở ngại. Chúng nó phải dùng trái đấm để bảo vệ quyền lợi. Thắng một trận, thắng hai trận. Chín cùi đâm nổi máu anh chị. Nó kéo anh em thoát ly khỏi trại số 10, bắt đầu sống cuộc đời ngang dọc. “Bằng” Chín cùi nổi tiếng dần trong vùng trời giang hồ.

“Bằng” Chín cùi hoạt động sôi nổi bên ngoài khiến bọn cùi trại số 10 “tĩnh ngộ”, chúng nổi lên dấy loạn, coi bác sĩ, y tá không ra cái thờ gì. Chúng lén sang trại điên hãm hiếp những người đàn bà điên. Rồi công khai làm ái tình. Kết quả nhà thương Chợ Lớn sản sinh hàng lũ con nít bố bị cùi mẹ bị điên. Chúng hiếp dâm nữ y tá trực đêm, hành hung bác sĩ. Một triều đình ngênh ngang giữa Sài Gòn. Mỗi sáng vua cùi triệu tập quần thần cắt đặt công việc. Từng nhóm cùi lãnh công tác ra đi. Nhóm đến cầu Ông Lãnh “mối bím”. Nhóm lên Sài Gòn “cốc”, Nhóm đi “cản” cho quái xế thối “nghèo”.

Xe chở đồ Mỹ dừng lại, hai đứa “quyết tử” bám hông xe leo lên vất đồ xuống. Những đứa ở dưới nhận đồ khuân đi. Cảnh sát thộp được, chúng chìa những vết thương lở loét, cười trừ “dân cùi mà, đâu có ngân Chí Hòa”. Và luôn luôn, chúng chiến thắng nhờ câu “Ai đại gì dây với hủi”.

Vốn liếng khá giả, triều đình cùi thêm công tác “bóm xếch”, “chôm kê”. Chúng mở tiệm bán thịt chó, bán cháo gà, cháo vịt. Gần đây, triều đình cùi sắm Honda, Suzuki chở xế cho Mỹ và công tác đặc biệt “thối đồ mèo” bến thương cảng. Từng tốp, năm sáu mạng đợi sẵn ở trụ đèn lưu thông hoặc những nơi dễ kẹt xe.

Chín cùi mang nặng mối thù loài người từ ngày nó rời bỏ quê hương. Nó không muốn sống đế vương ở trại. Nó muốn trực tiếp trả thù. Nên nó dựng giữa cuộc đời một nhóm cùi du đảng, sống ngang dọc, bất chấp tội tù. Nó đuổi Du chột chạy xe khỏi vùng kinh tài của Du chột là nó có quyền xưng cha rồi. Du chột nổi danh anh chị. Du chột đã lạng lẽ đầu hàng Chín cùi không điều kiện. Tại sao Du chột dám đối ý, gây chiến với Chín cùi?

Nó đập nát chai bia cuối cùng, hách dịch.

– Hàn Mặc Tử!

Tên du đảng đàn em từ bóng tối bước ra:

– Gì thế?

Gã tên thật là Nguyễn Văn Thuận, có tâm hồn nghệ sĩ. Hồi đi học, gã đã làm thơ, gửi đăng báo. Gã bị tổng vào trại cùi, đâm ra thù đời, tự nhận là Hàn Mặc Tử thứ hai. Gia đình gã vẫn thăm hỏi gã nhưng gã khinh miệt gia đình, nhất định không thèm nhận quà bánh và gặp mặt thân nhân. Gã theo Chín cùi, coi như mình là thứ Cao Bá Quát, quân sư của thủ lĩnh giặc châu chấu Lê Duy Cự Chín cùi. Thơ gã thiết tha trái hẳn công việc gã đang theo đuổi. Các tạp chí văn nghệ khen ngợi thi sĩ Thương Hoài.

Nhiều cô nữ sinh viết thư cho Thương Hoài. Nhà báo dực thi sĩ Thương Hoài đến nhận thư. Không bao giờ Thương Hoài đến cả. Anh em gã chỉ biết gã là Thuận cùi tức Hàn Mặc Tử. Tuyệt nhiên, không đưa nào hay bút hiệu của Nguyễn Văn Thuận.

– Thăng Hội nghiên đâu?

– Nó đang mài dao.

Nó tự phong nó là vua hủi. Sẵn mang mối thù với những người không bị cùi, “băng” Chín cùi tàn nhẫn hơn bất cứ một “băng” nào. Bọn anh chị Sài Gòn, Chợ Lớn “không muốn dây với hủi” nên cố tình tránh né Chín cùi. Do đó, Chín cùi càng lên chân. Nó muốn những kẻ lành mạnh, ghê tởm người cùi phải trả giá rất đắt. Nên hễ hạ gục địch thủ là “băng” Chín cùi ôm chặt địch thủ, cọ sát vết thương vào da thịt, nghiền răng phần uất “Mày sẽ bị cùi như chúng ông”.

Thuần cùi cười ha hả:

– Y như Phạm Thái mài gươm chờ tay chân của Quang Trung ấy.

Chín cùi chửi thề:

– Đ.m. thi sĩ có khác, lúc nào cũng mơ mộng.

Thi sĩ du đãng cười ngất:

– Mơ mộng cho nó quên vi trùng cùi.

Chín cùi búng ngón tay tách một cách:

– Lại đây, Hàn Mặc Tử.

Thi sĩ du đãng đã ngồi cạnh thủ lĩnh cùi:

– Hồi hộp hả?

Chín cùi lại chửi thề:

– Đ.m., hai mắt còn đ. sợ gì thăng một mắt. Thăng chó đẻ Du chột sẽ thấy vùng này là mồ chôn chúng nó.

Chín cùi gọi lớn:

– Năm cứng!

Có tiếng thưa. Và Năm cứng băng đầu trắng xóa xuất hiện. Chín cùi hỏi đàn em:

– Du chột có cho biết lý do nó muốn chơi tụi mình đêm nay không?

– Không.

– Bỗng dưng nó cắt tai mày à?

– Dạ.

– Mày đoán nổi “vấn đề” không?

– Em chịu.

Chín cùi nổi đóa:

– Thế là cái gì!

Thi sĩ du đang vươn vai:

– Hồi hộp thật rồi.

Chín cùi rít qua kẽ răng:

– Đ.m., ít ra phải biết tại sao tụi nó làm cở tụi mình chứ.

Thi sĩ du đang nhìn lên trời:

– Cần chó gì biết. Nó muốn ăn dao thì tặng nó vài nhát.

Chín cùi mím môi:

– Nhưng tao đ. thích “cóm” lộn xộn. Nó đến đây, máu sẽ chảy và “cóm” sẽ ủa đến gây khó khăn. Ông no nê rồi muốn hưởng thụ, chúng mày hiểu chưa.

Năm cứng phân trần:

– Anh ngồi yên để Du chột hạ nhục đàn em anh à?

Chín cùi hất đầu:

– Mày mất tai trước để vi trùng nó đỡ phải ăn là phúc cho mày, cần nhằn cái khổ gì! Tàn sát xong, thẳng sống sót trở về tại số 10 ư? Mày muốn gì?

Chín cùi đứng lên. Thi sĩ du đang vẫn ngồi im. Năm cứng cảm hợng. Chín cùi dậm chân:

– Nó cần gì, tao sẵn sàng điều đình.

Thi sĩ du đang nói gọn lỏn hai tiếng:

– Muộn rồi.

Chín cùi đá tung cái lon trước mặt nó:

– Tao sẵn sàng điều đình.

Thi sĩ du đang chép miệng:

– Khí phách cùi của mày đâu. Chín cùi? Mày bảo không sợ chết mà sao sợ Du chột? Mày đừng hòng chữa khỏi bệnh tật. Thuốc cùi của Bửu Hội chỉ là thuốc chuột. Mày thích dao búa thì mày tận hưởng dao búa đi. Nếu mày hèn, mày không xứng đáng là dân cùi nữa. Dân cùi không sợ chết. Tao đón tiếp Du chột. Mày chuồn đi, mày chuồn lẹ đi, Chín Cùi!

Chín cùi dang tay, cười ha hả:

– Hàn Mặc Tử coi bộ muốn mần đàn anh đa!

Thi sĩ du đang triết lý:

– Anh hùng là cái đ. gì. Trên đời này đ. có anh hùng. Sợ quá hóa liều, húc bừa bãi. Chết làm liệt sĩ, sống làm anh hùng. Vậy đó. Bị loài người khù trừ, ham sống với loài người làm gì. Tao không có can đảm tự tử. Tao muốn liều để đón nhận lưỡi dao, nhát búa của Du chột. Nó chết, tao sống thê thảm thêm ít lâu. Tao chết, tao hết bị sỉ nhục là dân cùi.

Thi sĩ du đang Nguyễn văn Thuần tức Thuần cùi, “lạm danh” Hàn Mặc Tử cũng đứng dậy. Dưới ánh trăng mờ và ánh điện vàng khè của con ngõ, nhà thi sĩ nổi hứng:

– Lý Bạch nhảy xuống nước tìm trăng mà chết. Hàn Mặc Tử tìm cái thú đau thương mà chết. Còn tao, tao tìm cái chết trong chiến đấu. Quân đội không thu nạp người cùi, tao chiến đấu với Du chột vậy.

Chín cùi vỗ vai thi sĩ du đãng:

– Thì đợi Du chột.

Thi sĩ du đãng hích khuyễn tay nhẹ vào mạng mỡ Chín cùi:

– Thú thật mày đang hồi hộp đi!

– Tao hồi hộp thật.

– Mày sợ chết?

– Tao sợ.

– Thì ra loài người đều giống nhau cả. Cùi hay chẳng cùi thì khi no tiền no bạc cùng sợ chết. Tầm thường hết. Tao tiếc thơ tao không diễn tả nổi cái tầm thường của loài người.

Chín cùi gầm lên:

– Tao không sợ Du chột.

Thi sĩ du đãng dụ dàng:

– Mày sợ chết cơ mà!

– Tao không sợ chết.

– Đừng anh hùng rơm.

Chín cùi xoay người. Nó phóng một trái đấm. Nhưng thi sĩ du đãng đã bắt chặt cánh tay Chín cùi dễ dàng. Nó đẩy Chín cùi lùi về phía sau:

– Sự nghiệp mày, phần lớn, nhờ ở cánh tay tao. Đừng có qua mặt tao.

Chín cùi giận sôi ruột:

– Mày toan “đảo chính” hả?

Thi sĩ du đãng rút thuốc lá cắm lên môi:

– Đảo chính mày à? Muốn hạ mày, tao hạ trước đông đủ anh em.

Nó bật lửa, mời thuốc:

– Hà tất phải đảo chính.

Chín cùi hậm hực:

– Tao rõ “vấn đề” rồi.

Thi sĩ du đãng nhún vai:

– Mày rõ cái gì?

– Mày muốn nhờ tay Du chột giết tao.

Thi sĩ du đãng liệng điếu thuốc lá, đứng thủ thế:

– Tao giết mày trước khi Du chột tới đây. Nào, rút dao ra.

Chín cùi căng mắt nhìn Hàn Mặc Tử:

– Mày muốn thế?

Thi sĩ du đãng vuốt mái tóc:

– Tao muốn thế!

Chín cùi xuống nước:

– Thôi, bỏ đi. Thú thật tao hơi “rét”.

Thi sĩ du đãng được đà:

– Tao đi guốc vào bụng mày, khỏi cần thú thật. Thi sĩ có giác quan thứ sáu mà.

Năm cứng, từ nãy, đứng chôn chân, cầm miệng, theo rồi hai đàn anh. Bây giờ mới dám nói:

– Các anh lo chuyện “tiếp” Du chột là vừa.

Chín cùi chìa tay cho thi sĩ du đãng bắt tay mình. Khác hẳn cái thế giới có pháp luật, nơi đây, bọn đàn anh biết đẹp tự ái, biết nhường nhịn nhau. Nên “băng” của chúng không bao giờ bị tan rã. Thi sĩ du đãng nắm chặt tay Chín cùi:

– Sợ chết là cái nhục chung của loài người, đâu phải của riêng mày. Ta sống cũng thế, chết cũng thế. Thì sợ chết làm chó gì. Ta có khí phách của dân cùi, mày hiểu chưa?

– Hiểu rồi.

Chín cùi vẫy tay. Năm cứng bước gần nó. Chín cùi vỗ tay đàn em thân mật:

– Anh sẽ tặng chú một chiếc tai của Du chột.

Đêm sâu dần. Cho tới khi sương dầm ướt vai bọn du đãng. Nhưng Du chột chưa đến. Lối vào sào huyết của Chín cùi vắng hoe. Trăng tỏ hơn và đèn đường đã bớt vàng. Quá nửa đêm, Du chột vẫn chưa đến. Chín cùi vững dạ lắm. Nó tin chắc Du chột chỉ dọa nạt.

Giới nghiêm rồi, “thuốc” nào Du chột dám đến. Chín cùi: uống bia. Uống thật nhiều. Đàn em của nó lơ là canh gác, xúm nhau quanh cái hỏa lò thơm lừng mực nướng. Rượu đế, rượu mạnh, bia nốc li ti. Khi cả “băng” đều ngấm men rượu, lão đảo, Du chột xuất hiện cùng đàn em của nó.

Bên phải Du chột là Mùì khóa, bên trái Đực lì. Xích sắt của Mùì khóa và trái đấm Mỹ của Đực lì bảo vệ Du chột. Cái không khí trận mạc tưởng đã chìm trong quên lãng, lại thức dậy rạng ngời trên khuôn mặt Du chột. Nó đặt hai khẩu Colt ở bụng, đường đường oai vệ như một tướng cướp Mỹ Tây Cơ. Du chột đứng hện lắm.

Nó đã đến. Nó đến đúng lúc hơn Chín cùi sửa soạn nghênh chiến. Nhưng Du chột thừa kinh nghiệm trận mạc. Đánh lẻ, đánh úp, đánh tập thể, đánh có thư tuyên chiến, Du chột đều nghiên cứu kỹ càng. Nó không thích thảm bại. Khi đã là Du chột, thảm bại thì có thể coi như không còn Du chột trong vùng trời giang hồ. Trừ phi Du chột “nhường” không chịu vung dao búa. Và đúng thời gian đó, Du chột xua đàn em tấn công tới tấp.

– Du chột đây!

Chín cùi nghe cổ xuống vai, dựa lưng vào cột điện. Đang thiu ngủ, nó vụt tỉnh. Thi sĩ du đãng, quân sư của nó không còn ở cạnh nó nữa. Bọn đàn em Chín cùi đã đứng lên.

– Du chột hả?

Du chột bước. Mùì khóa, Đực lì bước theo. Hai đứa căng mắt nhìn hai bên, phòng hờ những lưỡi dao phóng lên. Xích sắt của Mùì khóa và trái đấm Mỹ của Đực lì sẽ cản những mũi dao toan hạ Du chột. Hoặc chính xương thịt chúng sẽ thay Du chột, hứng dao thù:

– Tao đây!

– Mày chọn giờ chết chưa?

– Câu đó dành cho mày.

Du chột thọc tay vào túi quần:

– Mày nhận đồ tao tặng mày chưa?

Chín cùi cũng đã thọc tay vào túi quần:

– Tao sẽ cắt một cái tai của mày đền thẳng Năm cứng.

Năm cứng ôm một mối thù lớn. Nó không uống rượu. Vết thương hành hạ nó, hạnh hạ nó suốt đời, nó không quên Du chột. Năm cứng nấp trong xó tối; theo dõi bọn Du chột từ lúc chúng xâm nhập vùng đất của Chín cùi. Nó đưa tai ôm vết thương. Chiếc tai chẳng bao giờ mọc nữa.

Năm cứng ứa máu mắt. Thú hờn không khiến nó mở mắt mà lại tiếp ánh sáng của hồng ngoại tuyền vào mắt nó. Du chột đứng kia, vừa tầm phóng dao quá.

Năm cứng rút con dao. Nó vừa bấm, vừa gỡ để khỏi có tiếng “tách”. Năm cứng phóng lưỡi dao. Đúng lúc Du chột xoay người ra lệnh cho Đực lì nên lưỡi dao thù thay vì trúng ngực nó, lại cắm ngập cánh tay nó. Du chột rú lên. Đực lì đỡ đàn anh. Mười khóa lao thẳng vào Chín cùi vung xích sắt.

Đàn em Du chột “xung phong”. Trận chiến khốc liệt khởi sự, “bằng” Chín cùi hứng đòn trước. Những nhát dao, những trái đấm giải rượu giùm chúng rất nhanh. Chúng hăng say khỏe mạnh cơ hồ những con ngựa, chích thuốc kích thích. Dao, búa cầm tay, bọn du đảng tàn sát nhau.

Xích sắt của Mười khóa, thỉnh thoảng, tóe lửa khi nó quất trúng cột đèn. Chín cùi đỡ đòn, chịu đòn tỉnh táo. Thi sĩ du đảng điềm nhiên ngồi ngoài đường rầy xe lửa ngắm trắng. Nó không hề biết “chiến tranh” đang diễn ra. Thi sĩ ôm chai wishky nốc dứt một hơi lại ngâm thơ sang sảng. Bấy giờ chàng quên bệnh cùi, quên Chín cùi, quên nhân loại. Chàng đã thoát khỏi cuộc sống nhỏ bé, ích kỷ. Tâm hồn chàng bay bổng, xa khơi...

Năm cứng hạ địch thủ bằng lưỡi dao thứ hai. Nó rút dao, xẻo tai đàn em Du chột, bỏ vô túi rồi băng ra cột đèn, tiếp tay Chín cùi. Mười khóa chùn tay. Xích sắt của nó yếu hẳn đi. Đực lì kêu tên đàn em cắc kè tới sẵn sóc Du chột. Nó nhảy vào trận đấu tay tư. Chín cùi lợi dụng dịp Năm cứng đến làm lạc xích của Mười khóa, đã cúi nhanh lượm thanh sắt dài. Bây giờ, nó tấn công Mười khóa. Xích sắt quật xuống võ khí của Chín cùi. Lửa tóe sáng. Nó mở rộng đường. Đánh dạt hai tên đàn em của Du chột, đục Năm cứng:

– Đòn mù!

Năm cứng lùi về sau Chín cùi. Nó móc túi lôi ra một gói hạt tiêu bột. Đổ hết ra tay. Năm cứng nắm chặt. Nó xông tới nắm đấm Mỹ của Đực lì ném hạt tiêu trúng mặt Đực lì. Chín cùi hét:

– Đòn bông!

Đực lì sặc sụa, vừa đấm đá, vừa rút lần lại chỗ Du chột, mắt nó cay sè. Nó tối tăm mặt mũi, không còn biết trời đất gì nữa. Du chột đã được băng bó xong. Nó rút súng. Khẩu colt nằm gọn ở trong tay trái Du chột.

Đực lì đã mở mắt. Nhưng nó không thể nhìn bao quát trận chiến.

Năm cứng chưa hề động tới lông chân của nó. Chủ ý của Chín cùi là làm suy giảm lực lượng Du chột để tĩa từng thẳng. Thanh sắt của nó, lúc này lợi hại vô cùng. Mùì khóa đang tấn công mãnh liệt bỗng chùn tay. Và nó bối rối khi Đực lì mở đường máu thoát khỏi trận đấu. Hai mãnh hổ giơ nanh vuốt. Thanh sắt vụt ngang, vụt dọc, Chín cùi cầm võ khí bằng cả hai tay y hệt một kiếm sĩ Nhật Bản. Xích sắt quật veo véo. Hễ hai thứ võ khí chạm nhau là tóe lửa. Đực lì hét lớn:

– Coi chừng bọn hủi đánh lén!

Du chột gắng gượng đứng dậy. Đực lì không cho nó nhập cuộc. Du chột nghiêng rặng, ngó vết thương rỉ máu. Nó gạt Đực lì.

– Để tao bắn võ sợ thẳng cùi.

Đực lì rút khăn lau mặt:

– Anh yên tâm, em sẽ bắt nó liếm đế giày anh. Đ.m., tụi nó phá luật giang hồ.

Đực lì sực nhớ ra một đòn mới mà Chín cùi vừa ra lệnh cho đàn em. Nó dặn Du chột.

– Anh tạm đứng ngoài coi chơi đi.

Rồi chạy lại tiếp tay Mùì khóa. Năm cứng đã bùng tới một tô cháo nóng hổi. Chín cùi lo liệu đầy đủ “món ăn” tiếp Du chột. Nó nấu nồi cháo đầy, đặt sẵn trên bếp lò, để lửa lom rom ở một chỗ kín đáo. Chín cùi thúc dục Năm cứng.

– Đòn bông.

Đực lì trông rõ cái tô bốc khói trên tay Năm cứng rồi. Nó chưa biết tô đó đựng gì. Song vội vàng cảnh giác Mùì khóa.

– Coi chừng!

Mùì khóa quất ba đường xích liên tiếp. Bất thần nó tung người quất đường xích thứ tư. Tô cháo trên tay Năm cứng vỡ tan tành. Mùì khóa quất thêm đường xích nữa. Năm cứng rú một tiếng hãi hùng, ôm mặt, co cẳng chạy dài. Chín cùi nao núng. Nó kêu cứu. Hai thẳng đàn em nó xông tới, Mùì khóa bảo Đực lì:

– Để thẳng Chín cùi cho tao.

Đực lì bị hai thẳng quây trước sau, dùng búa và búa long áp đảo. Hai trái đấm Mỹ của nó chống trả tuyệt diệu. Đực lì chưa trở hết tài lì lợm. Nó đánh cầm chừng chờ địch thủ mệt mỏi. Mùì khóa lên tinh thần, quật xích thật bay bướm. Nó vờn vờn Chín cùi. Đợi đúng dịp mong muốn, Mùì khóa tung xích vào giữa thanh sắt của Chín cùi. Nó tung nghệ thuật đến nỗi một khúc xích quấn chặt lấy võ khí đối phương. Mùì khóa giật mạnh.

Cả Chín cùi và thanh sắt chúi về phía nó. Nhưng Chín cùi đâu phải là Năm cứng. Lãnh tụ... cùi tương kế tựu kế, lao thẳng vô Mùì khóa. Đàn em Du chột ngã ngựa. Chín cùi nằm lên bụng Mùì khóa. Trườn thanh sắt xuống cổ Mùì khóa, hai tay cầm hai đầu võ khí, Chín cùi dồn hết phần nộ của nó đè chặt. Mùì khóa ú ớ, giãy giụa. Vài phút sau, Mùì khóa, cánh tay mặt của Du chột chỉ còn là đồng thị bầy nhầy.

Chín cùi gỡ xích sắt của Mùì khóa, đeo quanh cổ. Nó nhổ nước

miếng trúnng mặt xác chết rồi đứng dậy đặt một bàn tay giữa trái tim xác chết, kêu ngạo:

– Du chột đâu? Mày sẽ nằm dưới chân tao!

Đực lì cảm thấy đôi tay nó mạnh mẽ vô biên khi nghe Chín cùi ca chiến thắng. Nó chịu đựng vài nhát búa để đấm vỡ mặt một thằng đàn em Chín cùi. Đực lì ôm mặt lao vào thằng sử dụng búa. Tay trái che đầu, tay phải đấm móc bụng địch thủ. Nó say sưa đấm, quên hẳn Chín cùi ở gần nó. Một thanh sắt phang đúng lưng Đực lì. Cánh tay trái của Du chột bị đốn ngã. Chín cùi toan ném thanh sắt vào đầu Đực lì. Thì có tiếng nói:

– Đứng im!

Nó ngoái lại. Họng súng đen ngòm của Du chột đang chĩa thẳng về phía nó. Đực lì quẩn quại, nó khó nhọc lắm mới đứng lên được. Và vừa đứng lên là nó thoi một trái thần sầu vào ngực đàn em của Chín cùi. Du chột khuyến khích đàn em:

– Tiếp tục đi!

Đực lì “bông nhong” xuống địch thủ. Trận mưa trái đấm Mỹ đổ tàn nhẫn trên thân thể của đàn em Chín cùi. Mà Chín cùi đấm điên cuồng, đấm nát bấy da thịt kẻ thù.

Chín cùi ném vũ khí:

– Tao hàng.

Du chột hát đầu:

– Cái gì đeo ở cổ mày đó, thằng hủi?

– Xích sắt của đàn em mày.

– Nó đâu?

– Đừng vờ, nó chết rồi.

– Mày làm nó sống lại coi!

Chín cùi gỡ xích sắt. Du chột căng mắt theo dõi. Xích sắt gần rời cổ Chín cùi. Du chột hỏi:

– Mày giờ trò gì thế?

Chín cùi cúi gằm mặt:

– Nộp mày.

Đực lì chưa hả phần nộ. Nó vẫn đấm xác chết. Du chột quát:

– Tính thằng Chín cùi đi!

Du chột vừa dứt tiếng, xích sắt từ tay Chín cùi đã ném trúnng vết thương cánh tay phải của nó. Chín cùi lăn xuống đất nhiều vòng. Du chột nổ súng. Tiếng súng làm tỉnh Đực lì. Chín cùi bò nhanh, ôm chặt chân Du chột, kéo mạnh. Du chột ngã rạp. Khẩu Colt còn ở tay nó Chín cùi đã móc dao, bật lưỡi. Nhanh hơn nó, Du chột dí họng súng vào cổ Chín cùi. Phát đạn nhả cùng lúc lưỡi dao đâm. Hai trùm du đấng gấn bó nhau.

Tay Chín cùi vẫn nắm chuôi dao mà lưỡi dao đã lựt thấu tim phổi Du chột. Máu ở cổ Chín cùi đổ lênh láng trên khuôn mặt Du chột. Du chột mở mắt thao láo:

– Mày giấu “con mồi” của tao ở đâu?

Chín cùi trả lời đứt khúc từng tiếng.

– Tao... tao... không... biết... gì...

Du chột buông rơi khẩu Colt:

– Mày... mày... bắt...

Nó cố gắng ngáng đầu dậy. Nhưng đầu nó bây giờ nặng cả ngàn ký:

– Thăng... nhạc... sĩ... phản... tao...

Đực lì đã có mặt. Nó không nghe rõ lời giảng dối của Du chột. Nó lay đầu Du chột. Con mắt duy nhất của Du chột khép kín rồi. Hai trùm du đãng đã chết vô lý, khốn nạn vùng trời giang hồ.

Đực lì lồng lộn. Nó giáng những trái đấm Mỹ xuống xác chết Chín cùi. Nó muốn giết hết đàn em Chín cùi. Nhưng Đực lì kiệt sức. Nó gỡ bàn tay Chín cùi khỏi chuôi con dao oan nghiệt, để nguyên lưỡi dao kết liễu cuộc đời dọc ngang đầy tội lỗi của Du chột. Đực lì bồng đàn anh lên, nước mắt nó ứa ra. Nó gắng sức bồng Du chột rời sào huyết Chín cùi, không cần biết cuộc tàn sát đang tiếp diễn tàn khốc. Đực lì đi tắt. Nó lần mò tới đường rầy. Dưới ánh trăng khi mờ khi tỏ, hình ảnh thằng du đãng ôm xác chết đàn anh, rút lui, bỏ chiến trường đầm máu, trông thật xúc động.

Đực lì sợ tiếng súng của Du chột sẽ quấy rầy cảnh sát tuần hành. Và, chắc chắn, xác Du chột được sẽ bị mổ trong các phòng thí nghiệm. Nó muốn Du chột được yên giấc ngàn thu. Nên bằng mọi giá, Đực lì phải đem xác Du chột về.

Đến đường rầy xe lửa, Du chột ngã chúi. Nó ngửa mặt nhìn trăng, khóc rống. Tiếng khóc lọt vào tai thi sĩ du đãng. Nhà thơ cùi đang nằm gối đầu lên đường rầy há miệng hớp trăng, lồm cồm bò dậy. Nó cặp chai rượu gần cạn, ngất ngưỡng đi về phía có tiếng khóc. Thi sĩ du đãng móc chiếc đèn bấm nhỏ, quét một vệt ánh sáng. Nó thấy máu loang đầy áo Du chột, dính bê bết áo Đực lì. Nó cười ngất:

– Ha ha ha, có kẻ chết.

Đực lì vội thủ thế:

– Mày là ai?

Thi sĩ du đãng lé nhé:

– Tao là ai hả? Hà hà... tao... tao... là... tao... Tao là thằng chó đê! Mày uống rượu không? Uống mừng thằng vừa chết đi mày.

Nó nhích cánh tay. Chai whisky rớt xuống đường rầy, vỡ tan. Đực lì bốt sợ. Thằng say mềm này không thể hại nó được.

– Mày say rồi, cút cha mày về đi!

– Tao say à? Hà hà hà... “Sống ở dương gian đánh chén chè. Chết về Âm phủ cấp kè kè. Diêm vương phán hỏi rằng chi đó. Be...” Tao đâu có say. Tao tỉnh lạ thường. Chúng nó giết nhau chưa mày? Thằng nào chết đó?

– Đàn anh tao.

– Thằng khốn nạn Chín cùi hả?

– Du chột!

– Khà khà... Thằng một mắt chó đê bị “luộc” rồi hả?

Đực lì đấm một trái cảnh cáo xuống thanh tà vẹt. Lửa xẹt khiếp

đảm.

– Câm cái mồm thối của mày đi!

Thi sĩ du đang ôm bụng, cười rữ rượi:

– Ha ha ha... Nó bắt tôi chiêm ngưỡng một thằng chó đẻ!

Đực lì nghiêng răng:

– Du chột là anh hùng!

Thi sĩ du đang ngửa mặt nhìn trăng, cười kiêu bạc:

– Ha ha ha... Trên đời này người ta đã truy điệu một trăm hạng anh hùng. Nay ta phải truy điệu anh hùng Du chột! Nào, truy điệu anh hùng liệt sĩ thời này. Trống chiêng đâu?

Nó ném mạnh chiếc đèn bấm vào mặt Đực lì, đồng thời, lưỡi dao đã rút khỏi túi nó, bật sáng ngời:

– Ông chưa say đâu, cắt ké ạ! Ông sẽ giết mày. Chín cùi còn sống không?

– Chết rồi.

– Mày giết nó hả.

– Du chột.

Thi sĩ du đang khép lưỡi dao lại:

– Hai anh hùng thời đại thít nhau!

Nó quát:

– Cút cha chúng đi cho ông yên thân. Ông chán ngán tất cả rồi, ông ghê tởm tất cả rồi. Anh hùng thật, anh hùng rơm đối với ông đều như con c. hết!

Đực lì ngoan ngoãn bỗng xác chết Du chột lên. Nó lễ phép hỏi thi sĩ du đang:

– Anh biết Hoàng Guitar ở đâu không?

Thi sĩ du đang ngạc nhiên:

– Hoàng Guitar!

Đực lì tiếp:

– Nó chơi đàn Guitare espagnole. Nó là nhạc sĩ bị Chín cùi bắt ấy mà.

Thi sĩ du đang khoái chí:

– Nó là nhạc sĩ à? Tao sẽ tìm nó ngâm thơ đánh đàn cho vui. Chín cùi không bắt đưa nào cả. Tao là cánh tay mặt của Chín cùi đây. Ông chán chém giết nên ra đây uống rượu ngâm thơ. Ông hứng bất tử, khi thềm giết người khi không thềm. Mày cút đi kéo ông nổi hứng thì mày hết đường về.

Đực lì không hỏi han nữa. Nó bỗng Du chột băng qua đường rầy. Thi sĩ du đang lại nằm gối đầu lên đường rầy. Cuộc chém giết phía trong đã kết thúc. Cảnh sát xúc về bót rất nhiều xác chết và nhiều du đang bị thương nặng cùng vô số dao, búa xích, súng lục. Thi sĩ du đang ngấm rượu, ngủ vùi trên đường rầy. Chuyến tàu sớm chờ đầu cho quân đội đã cán vỡ sọ nó.

Chương 5

Hoàng Guitar ngồi quay mặt vô trong. Hai giờ trưa, quán cà phê còn vắng vẻ. Cái máy hát của quán “Gốc Cây” lại nhai những đĩa nhựa nửa tân nhạc nửa cải lương nghe đến sốt ruột. Hoàng Guitar dán mắt vào tờ báo. Bài tường thuật “tưởng tượng” của ông ký giả về “trận chiến” giữa hai “băng” Chín cùi và Du chột đã làm Hoàng Guitar thở phào nhẹ nhõm. Du chột đã chết rồi. Người ta tìm thấy xác nó cách đường rầy xe lửa không xa lắm.

Một tên đàn em bông xác đàn anh chạy, nhưng bị rượt đuổi, nó đã vất xác đàn anh, chạy tháo thân. Nhà báo viết thế. Thực sự, Đực lì kiệt sức. Nó bỏ Du chột lại, định bụng sáng sau sẽ dẫn thêm anh em tới, lo chôn cất Du chột. Nhưng cảnh sát rượt những tên du đảng chạy trốn ra phía đường rầy đã gặp xác Du chột. Lạ lùng nhất, xác thi sĩ du đảng mãi tám giờ sáng mới bị phát giác. Chín cùi chết luôn. Những thằng bị thương nặng thuộc “băng” Chín cùi được chở gấp đến nhà thương Chợ Quán.

Những thằng chết được chôn riêng tại một nghĩa địa của người cùi. Những đứa thuộc “băng” Du chột, đứa còn khỏe bị tổng “ấp” Chí Hòa ngay, những thằng bị thương được đưa đi cứu chữa, chờ ngày lành lặn sẽ vào “ấp”.

Hoàng Guitar phân vân, không biết tên đàn em cướp xác Du chột rút lui là thằng nào. Nó hơi thất vọng vì báo không nhắc nhở vụ em bé Hoàng Thiên Nga trở về êm thấm. Hoàng Guitar gấp tờ báo, đặt lên mặt bàn. Nó nâng tách cà phê đen nguội ngắt, hớp một hơi cạn tách. Hoàng Guitar gọi ly cà phê thứ ba.

Nó yêu cầu chủ quán vặn nhỏ máy hát. Chủ quán phớt tỉnh. Hoàng Guitar đành nín thinh. Cái thứ âm nhạc kim chửi cổ trơ trên và tanh tưởi đến độ Hoàng Guitar muốn mửa. Nó bỏ dở ly cà phê, trả tiền rồi bước khỏi quán. Nó lại trở về bin đình. Con nhân tình của nó đang ngủ vùi. Hoàng Guitar không thiết ngắm cái thân thể của con gái nháy. Đồng thịt trước mặt nó bầy nhầy và lợm giọng quá. Hoàng Guitar dứt chiếc chìa khóa riêng của nó vào túi quần, ngồi ngả lưng trên ghế, ghéch chân lên bàn, hút thuốc lá.

Nhưng thuốc lá không khiến Hoàng Guitar bớt sốt ruột. Tên bông xác Du chột ám ảnh nó. Hoàng Guitar suy nghĩ liên miên. Chẳng hiểu khi Du chột tuyên chiến với Chín cùi có hỏi lý do trước phút vung dao búa? Hoàng Guitar thừa biết tính Du chột. Kẻ nào đã chạm vào nọc nó, không thềm hỏi rõ ngọn ngành, Du chột trả đũa ngay. Bởi vậy, Hoàng Guitar mới giăng bẫy. Và Du chột lọt bẫy để sở bụi đời xóa tên nó đi. Thừa biết thế, song Hoàng Guitar vẫn lo lắng. Nếu bọn đàn em Chín cùi, Du chột khám phá ra âm mưu sâu độc của Hoàng Guitar, nó có thêm biết bao kẻ thù.

Nếu màn bí mật theo Du chột xuống lòng đất, Hoàng Guitar có thể yên thân sống ở phương trời khác. Nó sẽ quên tất cả, quên luôn cái tên Hoàng Guitar. Và một ngày nào đó, Hoàng Guitar trở về với gia đình để rớt nước mắt, nhận lời tha thứ của gia đình. Hoàng Guitar tặc lưỡi: “Sao chúng nó không chết hết đi? Sao những thằng khốn nạn không chết hết đi?”

Con gái nháy cựa mình, giọng ngái ngủ:

– Anh đấy à?

Hoàng Guitar đáp:

– Ừ, anh đây?

– Mua vé máy bay chưa?

– Chưa.

– Hết ham làm lại cuộc đời rồi, hả?

Hoàng Guitar nín lặng. Con gái nháy xoay bụng về phía người tình. Hoàng Guitar xua tay:

– Đắp mền lên em.

Con gái nháy dụi mắt, vờn vai:

– Chê à?

Hoàng Guitar dập diều thuốc:

– Bắn mắt quá!

Con gái nháy vụt dậy, ngồi bó gối, khiêu khích tình nhân:

– Còn thơm lắm...

Hoàng Guitar quay mặt đi:

– Tao bảo tởm hết sức.

Con gái nháy mĩa mai:

– Chà chà, “ông anh” sắp “xuống tóc” hay sao đấy?

Nó trở giọng:

– Mà mày muốn đạo đức giả, đi chỗ khác mà đạo đức giả. Mà đẹp ở chỗ nào? Xuất thân dao búa, nhờ có sức khỏe mới được tao thương. Với tao, mày chỉ là con đĩ đực, một thứ đười đười đàn ông, hiểu chưa?

Hoàng Guitar quay phắt lại:

– Câm họng!

Con gái nháy cong cớn:

– Mày câm họng mày thì đúng hơn. Cút ra khỏi phòng tao! Đời đã nát còn ham vá víu. Ăn phải cút đạo đức hồi nào đó?

Hoàng Guitar nháy bổ tới, vùng tay tát con nhân tình không thương xót. Con gái nháy ôm chầm lấy Hoàng Guitar, cấu, thụi. Chiến tranh trên giường xảy ra trong khoảnh khắc. Rồi Hoàng Guitar đành phơi thân thể ở chiến trường. Con gái nháy bấu cả mười móng tay nhọn vào da thịt thằng du đãng. Những tiếng rít khe khẽ trỗi lên. Tàn bạo và rất cuộc đời.

– Em yêu anh, đĩ đực ơi!

– Anh yêu em, đười ọ!

– Đời mình vậy đó, cưng. Anh vá gắm lên vai áo thô, chỉ tổ nham nhở.

– Câm mồm.

- Anh nhất định bỏ em à?
- Câm mờm.
- Bỏ em, anh sẽ tiếc chết đi được.
- Câm mờm.

Hoàng Guitar gắn môi mình lên môi tình nhân. Đóng thịt Hoàng Guitar nhẹ nhàng rớt xuống. Tắm mền mỏng đắp lên. Nó ngủ vùi, quên hết mọi chuyện. Nhưng, khi thức giấc Hoàng Guitar lại thấy lợm giọng.

Cuộc đời trong đôi mắt nó, bây giờ, không giống cuộc đời lúc nằm trên bụng tình nhân. Nó tung chăn chồm dậy. Hoàng Guitar cảm giác một lớp bùn như bọc kín lớp da nó như lớp bột trắng bọc kín viên kẹo gừng của thời thơ ấu. Trời về chiều tự bao giờ. Căn phòng tối mù. Con gái nhảy đã biến đi. Hoàng Guitar để nguyên cái thể xác nhớp nhúa. Nó mặc quần áo và xuống đường.

Nhưng Hoàng Guitar không biết đi đâu. Cả thể xác lẫn tâm hồn nó rời rã, ê chề. Hoàng Guitar bỏ vũ trường một đêm. Nó không thèm báo tin cho nhạc trưởng nó biết. Đêm nay, Hoàng Guitar cũng sẽ nghỉ việc. Hoàng Guitar chơi lục huyền cầm Hạ Uy Di trong ban nhạc “Tơ Lòng”. Ban nhạc này đóng đô ở vũ trường “Diễm Lệ”. Khi những nhạc công sử dụng kèn Saxo và Trompette nghỉ xả hơi, Hoàng Guitar phải chơi lục huyền cầm, hạ uy di những bản nhạc “blues”. Đôi khi nó phải hát nữa. Hoàng Guitar đã coi phim Johnny Guitar. Nó khoái nhân vật Johnny Guitar nên tự nhận nó là Hoàng Guitar.

Tại sao và từ hồi nào, Hoàng Guitar trở thành du đãng, nó không hề hé răng. Nó biết chơi lục huyền cầm trước khi theo Du chột. Nhờ Du chột làm áp lực trưởng ban “Tơ lòng” phải thu nhận nó, đuổi tay chơi lục huyền cầm cũ đi. Hoàng Guitar chứng tỏ tài nghệ của nó ngay từ buổi đầu. Nhạc trưởng hài lòng lắm. Nó còn biết đánh trống, “múa” đàn contrebasse thật bay bướm. Bọn “teenagers” chiêm ngưỡng Hoàng Guitar sôi nổi. Đêm đêm chúng kéo nhau tới “Diễm Lệ” nhảy nhót và coi Hoàng Guitar độc tấu vài khúc lục huyền cầm Y Pha Nho.

Hoàng Guitar có tâm hồn âm nhạc. Khi nó chơi đàn gỗ, nó chơi nhạc cổ điển của Beethoven, Mozart, Schubert... Ngồi nghe nó búng những bản “Lettres à Élise, Tristesse, Sérénade” người ta đã lạc vào âm thanh huyền ảo. Khi nó chơi đàn điện, nó sáng tác những cú “hot” tuyệt tác. Hoàng Guitar mà rướn người, nâng cao đàn lên “hot”, bọn “teenagers” nhất loạt rướn người theo. Mặt chúng râm ran và chân tay ngứa ngáy. Khi nó chơi Contrebasse nó biểu diễn quay đàn đẹp mắt. Nhiều em gái mới của các “club” đã mê Hoàng Guitar như điều đồ. Nhưng Hoàng Guitar thờ ơ. Nó gửi tình yêu nhục dục của nó và thể xác một con gái nhảy. Nó mang trái tim thanh niên của nó vào một tâm sự u uẩn. Tâm sự đó, nó chưa hề thổ lộ với ai.

Du chột yêu Hoàng Guitar nhất trong bọn đàn em. Những ngày gần đây, Du chột thấy Hoàng Guitar thay đổi lạ lùng. Nó không thích đấm đá mà lại muốn rũ sạch bụi đời. Nó đã ngỏ ý định rời bỏ Du

chột. Nhưng Du chột là thằng ích kỷ. Nó tưởng nó có công dạy dỗ Hoàng Guitar thành một dân chì. Nên nó không để Hoàng Guitar dứt bỏ nó. Du chột đã xử thật tàn nhẫn. Nó muốn Hoàng Guitar gắn đời mình vào số phận của nó. Hoàng Guitar thì mỗi ngày một ghê tởm Du chột. Ghê tởm nhưng nó can đảm sống chung với Du chột, hoạt động bên cạnh Du chột.

Nó biết nó chưa đủ lông cánh để chống đối Du chột công khai. Hoàng Guitar nấn ná chờ đợi cơ hội. Cơ hội đến. Đến hết sức phũ phàng. Hoàng Guitar tính một nước thâu cáy. Sự việc xảy ra trái với ý muốn của nó. Tên vác xác Du chột rút lui khiến nó ngồi đứng không yên.

Hoàng Guitar bước vào một snack bar. Nó gọi bia ngồi ngâm nga và nghe Sylvie Vartan ca những bản mới nhất. Snack bar đông khách. Toàn bọn nhóc mười tám tuổi. Chúng để tóc dài như bọn Beatles. Nhiều đứa để ria lún phún. Và đứa nào cũng nghiện thuốc lá thơm. Chúng đốt hết điếu này, đến điếu khác. Hít toàn Pall Mall, Camel là loại thuốc nặng.

Sài Gòn hiện đang nảy nở phong trào để tóc gáy. Con trai và con gái đi bên nhau, ngồi gần nhau, phải vất vả lắm, người ta mới nhận ra đứa nào là con trai, đứa nào là con gái. Chúng cũng mặc “jean” bó sát đùi. Ngay cả áo chemise cũng giống nhau. Chúng đi giày cao cổ, đeo dây chuyền mang hình ảnh một danh ca ngoại quốc đọt sống mới mà chúng tôn làm thần tượng. Bả đứa trên một chiếc Honda hay Suzuki, chúng uốn lượn khắp các phố xá Sài Gòn. Chán chê, chúng ghé vào các snack bar... bình dân, nghe nhạc Beatles, Rolling Stones... Và vỗ tay, nói cười, tỏ tình với nhau, bất chấp thiên hạ.

Hoàng Guitar vẫn ngồi quay lưng ra ngoài. Đó là thói quen của nó. Nó chẳng thèm để ý đến bọn “teenagers”, bọn lông gáy giày dép. Một đứa đi qua chỗ Hoàng Guitar ngồi, nó vô tình đưa chân ra. Thằng lông gáy vấp ngã, Hoàng Guitar vội vàng rút khăn mùi xoa phủi quần cho thằng lông gáy và luôn miệng xin lỗi. Phía bên ngoài, một giọng nói trối dậy:

– Du chột chết rồi, mày đâm hèn hả, Hoàng Guitar?

Hoàng Guitar! Bọn “teenagers” đang cười nói, hướng hết vào phía trong. Thần tượng spanish guitar của chúng nó ngồi khiêm tốn ở đó. Thằng lông gáy bị ngã, mím cười, xoa tay coi như không sao cả. Kể vừa gọi tên Hoàng Guitar đã đứng dậy. Hai thằng bạn nó ngồi nguyên chỗ mình. Nó là Tâm sơ-mi đen, cầm đầu “băng” Chemise noire. Tâm sơ-mi đen đã bị Du chột đâm gãy hai chiếc răng cửa. Nó phải làm hai chiếc răng vàng.

Hai chiếc răng vàng óng ánh ngày qua tháng nọ, nhắc nhở nó mối thù Du chột. Nó nhận diện Hoàng Guitar và muốn “luộc” Hoàng Guitar để rửa nhục. Hoàng Guitar đã chứng kiến Du chột hạ nhục Tâm sơ-mi đen, nay Du chột chết rồi, Tâm sơ-mi đen quyết xin lại hai chiếc răng. Hoàng Guitar hiểu rõ tình hình. Nó xoay ghế, ngồi chờ Tâm sơ-mi đen.

Tâm sơ-mi đen bung ly bia đầy, lững thững bước tới. Đến gần Hoàng Guitar, nó hát hằm:

– Phải vậy không?

Hoàng Guitar gật gù:

– Có thể.

Tâm sơ-mi đen hát ly bia đầy mặt Hoàng Guitar. Bia tung tóe xuống quần áo đàn em Du chột. Bọn “teenagers” ngồi. Chúng lo sợ giùm Hoàng Guitar. Cái bọn du đảng hình thức này là bọn nhát gan con nít. Trông quần áo, tóc tai của chúng gớm ghiếc thật nhưng chúng sẽ chạy dài nếu gặp một du đảng thật sự dọa nạt. Hoàng Guitar đưa tay vuốt mặt:

– Tao nín.

Tâm sơ-mi đen ném luôn chiếc ly. Hoàng Guitar né tránh. Chiếc ly trúng tường vỡ tan tành. Tâm sơ-mi đen dặn đàn em:

– “Ghếch cóm” à!

Nó xấn tay áo:

– Thăng nào muốn yên thân ngồi im.

Chủ snack bar bối rối không biết phải làm gì.

Băng “Chemise noire” nổi tiếng ngang tang ở trung tâm thành phố. Đứng đầu là Tâm. Chúng nó thuộc thành phần con nhà khá giả. Nhưng ham chơi hơn ham học. Chúng kết bè kết đảng, ăn cắp tiền bố mẹ tiêu hoang và đi học võ. Những anh hùng này không dám sống dọc ngang bằng các nghề cướp giật, bắt dĩa, thổi xế. Chúng vẫn ăn bám gia đình nhờ lòng thương con của các bà mẹ. Thời gian nào đó, nổi hứng, chúng cạy tủ rinh món tiền hay ít đồ nữ trang làm một cuộc phiêu lưu xa Sài Gòn. Khi đã xác xơ, chúng lần mò về. Những ông bố thừa can đảm đăng báo từ con nhưng không đủ can đảm coi thường những giọt nước mắt của vợ. Nên các bà mẹ cứ tiếp tục dúi tiền vào tay con. Để chúng càng ngày càng rớt sâu xuống vực thẳm. Băng “Chemise noire” không có những hỗn danh gớm ghiếc. Mỗi đứa đều có cái đuôi sơ-mi đen sau đuôi cụng côm.

Băng “Chemise noire” ít dám đụng độ với các băng nổi tiếng. Du chột đã đâm gậy rằng Tâm sơ-mi đen. Nó mang nặng mối thù song chẳng bao giờ nghĩ chuyện rửa nhục. Tâm sơ mi đen “mết” cô bé thu ngân viên ở snack bar này. Nó “ăn cơm tháng” tại đây. Chủ snack bar biết tiếng nó. Ông ta đành thúc thủ nhìn Tâm sơ-mi đen đập phá.

– Đứng lên, Hoàng Guitar!

Hoàng Guitar vẫn ngồi. Nó tính kế doạ khỏi đây sau khi hạ bọn “Chemise noire”.

– Tao tiếc thằng một mắt chết vội quá.

Hoàng Guitar rút một điều thuốc, thản nhiên cắm lên môi.

– Mà anh hùng ghê nhỉ!

Tâm sơ-mi đen rít qua kẽ răng:

– Nó chết thì mày hứng đòn thay nó. Ông đánh dập ngón tay mày cho mày hết đánh đàn. Ông đánh nát mặt mày cho mày hết đẹp trai.

Hoàng Guitar móc chiếc bật lửa Ronson.

– Thử một đòn coi!

Tâm sơ-mi đen vừa nhúc nhích, chiếc Ronson của Hoàng Guitar đã ném trúng trán nó. Tâm sơ-mi chỉ kịp kêu “ối” chưa có phản ứng gì. Thì Hoàng Guitar đã chồm tới, thoi một trái vào bụng Tâm sơ-mi đen. Tên du đảng nhà giàu “hự” một tiếng. Hoàng Guitar bồi tiếp trái thứ hai. Tâm sơ-mi đen ôm bụng lui dần. Hoàng Guitar không đuổi theo. Nó cúi lượm chiếc Ronson. Điều thuốc lá đen chưa tuột khỏi môi nó. Hoàng Guitar vuốt tóc, bật lửa, mời thuốc. Nó nhả khói, hắt đầu:

– Tao đi được chứ?

Hoàng Guitar đã làm say sưa bọn “teenagers”. Nó đấm đá cũng đẹp như nó chơi đàn. Hoàng Guitar rút tờ giấy hai trăm đặt lên bàn. Nó lấy khăn phủ bụi cho thằng lông gáy. Rồi lững thững bước ra. Nhưng hai tên đàn em của Tâm sơ-mi đen đã đứng dậy, án ngữ lối ra. Hoàng Guitar nhún vai:

– Hai chú muốn thử cựa hả?

Tâm sơ-mi đen lao cả người tới. Hoàng Guitar tránh Tâm sơ-mi đen xô vào bàn ghế. Bàn ghế, chai, ly đổ vỡ loảng xoảng. Hoàng Guitar quay người. Rất nhanh, nó dựng Tâm sơ-mi đen, tặng tên du đảng nhà giàu một đòn karaté. Sống tay của Hoàng Guitar chặt xuống gáy Tâm sơ-mi đen. Tên du đảng nhà giàu hết cựa quậy. Hai thằng đàn em Tâm sơ-mi đen nhào vô. Lợi dụng lúc này, một “teenagers” ái mộ Hoàng Guitar, chạy thoát khỏi snack bar, kêu cứu cảnh sát.

Hoàng Guitar hạ hai tên sơ-mi đen xong, sắp sửa “doạt”. Cảnh sát ập tới. Ngay dịp đó, một nhiếp ảnh viên đi qua. Anh ta cho đèn “flash” nháy lia lịa. Cảnh sát xúc cả Hoàng Guitar lẫn ba tên sơ-mi đen về bót. Trưa hôm sau, báo chí Sài Gòn đều đăng hình Hoàng Guitar với những giòng chú thích nầy lửa: “Tranh gái tại Snack bar Mê Ly, du đảng thanh toán nhau. Từ trái qua phải: Hoàng Guitar, Tâm sơ-mi đen và hai đồng đảng của nó. Ba ‘anh hùng’ đã bị tổng giam”.

Tờ báo đăng hình Hoàng Guitar lớn nhất đã lọt vào mắt con bé Hoàng Thiên Nga. Con bé reo mừng thích thú, chỉ cho bố mẹ biết người đã cứu thoát nó. Ông Hoàng Văn Ngọc, lập tức tới cảnh sát cuộc. Hoàng Guitar được thăm vấn kỹ càng.

Chương 6

Ngọn đèn cực sáng rọi thẳng vào mặt Hoàng Guitar. Khiến Hoàng Guitar ôm đầu, nhắm mắt, nhăn nhó:

– Tôi đã khai hết sự thật.

Người thẩm vấn nó, cười gằn:

– Chúng mày có bao giờ khai hết sự thật. Buông tay, mở mắt ra.

Ngọn đèn quái ác muốn nổ tung đầu óc Hoàng Guitar. Nó đứng dậy. Hai bàn tay sắt đè đôi vai nó. Hoàng Guitar lại ngồi im ngoan ngoãn:

– Ông muốn tôi nói thêm gì nữa?

– Tao muốn bắt đầu.

– Thì bắt đầu đi!

– Con ơi, đừng hỗn láo. Con hỗn láo thì tổ thiệt thân. Con đã nói gì, qua quên hết tội rồi. Con chịu khó khai lại, nghe con.

Người thẩm vấn hất đầu. Nhân viên đánh máy đã lắp xong giấy.

Ông ta lễ phép:

– Thừa xếp, sẵn sàng ạ!

Người thẩm vấn tắt ngọn đèn. Hoàng Guitar cảm thấy dễ chịu vô cùng.

– Hoàng Guitar!

– Tôi nghe ông đây.

– Tên mày là gì?

– Hoàng.

– Họ?

– Nguyễn.

– Nguyễn Thiên Hoàng.

– Thiên hay ôn?

– Thiên.

– Tổ chức bắt cóc của mày hoạt động từ bao giờ?

– Tôi không tổ chức bắt cóc ai cả.

– Tốt. Du chợt tổ chức hả?

– Vâng.

– Mày theo Du chợt làm cha nó hả?

Hoàng Guitar nín thinh. Người thẩm vấn bấm nút đèn. Ngọn đèn hắt cả vùng ánh sáng cuồn cuộn cơ hồ thác chảy vào mặt Hoàng Guitar:

– Con muốn qua mặt cảnh sát hả con? Khó lắm con ơi! Con cứ khai đúng may ra tội con sẽ nhẹ.

Hoàng Guitar dậm chân:

– Tôi khai đúng.

Người thẩm vấn cười nhạt:

– Tao thương mày lắm con ạ! Con không nên nói dối. Cảnh sát có

ngành cách bắt các con khai sự thật. Tao xử ôn hòa với mày vì biết mày là đứa “dễ thương”. Còn bướng bỉnh, tao sẽ dùng đòn “quá khích”, hiểu chưa?

Hoàng Guitar tỏ ra ngoan ngoãn:

– Tôi hiểu rồi, ông hỏi đi, hỏi nhanh lên!

Người thẩm vấn lại tắt ngọn đèn:

– Con đừng dục.

Ông ta chìa bao thuốc, mời Hoàng Guitar:

– Con hút một điếu. Bastos de luxe, “gu” của con đó. Hút đi rồi nhân nha nói hết sự thật. Con nói hết, tao sẽ cảm ơn con vô cùng. Vì hôm nay là thứ Bảy.

Hoàng Guitar rút một điếu. Nó móc chiếc Ronson, bật lửa, mời thuốc. Người thẩm vấn khoanh tay trên bàn gỗ Hoàng Guitar đăm đăm. Ông ta tạm quên nhiệm vụ cảnh sát để tâm sự vụn vụn với Hoàng Guitar:

– Này chú...

Người thẩm vấn thay đổi cách xưng hô đột ngột khiến Hoàng Guitar ngạc nhiên.

– Thưa ông tôi nghe đây ạ!

– Chú chơi nhạc khá lắm phải không?

Hoàng Guitar thở khói thuốc ra đằng mũi:

– Nghề của tôi mà.

Người thẩm vấn không khó chịu câu trả lời xách mé của Hoàng Guitar. Kiên nhẫn là nghề của ông ta. Thay đổi chiến lược cũng là nghề của ông ta. Khi cần tác oai với kẻ sợ tác oai, ông ta đủ đòn vọt bắt tội nhân khai hết sự thật. Nhưng với kẻ không biết sợ gì, với kẻ dám sống ngoài vòng pháp luật, lại có chút học vấn, đòn hiệu nghiệm nhất vẫn là đòn tình cảm. Cảnh sát càng ngày càng tiến bộ. Món nợ trăm năm đê trữu lên vai cảnh sát đang được trả dần. Mọi tệ đoan, hống hách, ý thế, ngày nào đó sẽ chấm dứt. Tương lai cảnh sát trông mong ở lớp người trẻ trong Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia. Hiện tại, hãy còn rớt lại nhiều phần tử xấu. Song vài năm cố gắng làm sao đã trả dứt món nợ trăm năm. Người thẩm vấn Hoàng Guitar là một nhân viên cảnh sát có tư tưởng mới. Ông ta đang làm đẹp cho cảnh sát.

– Nghề của chú dễ cảm lòng người lắm.

– Tại sao ông biết?

– Tôi đọc hồ sơ của chú.

– Tôi có hồ sơ?

– Đầy đủ là đằng khác. Chú nhiều tội lắm. Tôi kể một tội của chú cho chú nghe. Chú đã khai căn cước ở quận III lấy tên Nguyễn Thiên Hoàng, lại “cậy cục” xin căn cước ở quận Gò Vấp lấy tên Vũ Thiên Long, tăng thêm ba tuổi.

Hoàng Guitar bồng nổi da gà. Người thẩm vấn nói tiếp:

– Nếu chú làm ăn lương thiện, đừng bao giờ “gặp gỡ” cảnh sát thì không ai biết tội của chú cả. Nhưng rủi chú “đụng” cảnh sát, một tội của chú nó hóa thành trăm tội. Từ tội nhỏ hóa thành tội lớn. Cảnh sát

đầy đủ tai mắt. Cảnh sát không có đủ hồ sơ của hàng triệu người. Song, đến lúc cần, cảnh sát lại rất đầy đủ.

Ông ta giở sắp hồ sơ của Hoàng Guitar ra:

– Đây là hồ sơ của chú.

Ông ta nhìn Hoàng Guitar:

– Muốn tôi đọc cho nghe không?

Hoàng Guitar lắc đầu:

– Thôi, tôi không thích nhắc tên cha mẹ tôi.

Đến lượt người thẩm vấn ngạc nhiên:

– Sao vậy?

– Vì cha mẹ tôi vô tội.

– Thế thì tôi đành chiều chú.

Người thẩm vấn gấp lập hồ sơ lại. Ông ta khoanh tay như cũ:

– Tôi không hiểu tại sao chú lại theo thằng khốn Du chột? Tài hoa như chú, thông minh như chú mà gửi đời mình trong bụi đời ư?

Hoàng Guitar dập diếu thuốc, nhìn người thẩm vấn năn nỉ:

– Xin ông đừng hỏi chuyện gì khác. Tôi khai hết sự thật về vụ bắt cóc đây.

Người thẩm vấn gật gù:

– Đáng tiếc.

Hoàng Guitar kể hết những vụ bắt cóc con nít đòi tiền chuộc của Du chột. Nó nói rõ ràng từng chi tiết vụ con bé Hoàng Thiên Nga và ý muốn lương thiện của nó. Tường thuật xong, Hoàng Guitar hỏi người thẩm vấn:

– Thưa ông đủ chưa?

– Chú khai đúng hết. Tại sao không khai như thế từ đầu?

– Vì tôi mới hiểu ông.

– Tôi sao?

– Ông không giống những người đã hạch hỏi tôi.

– Cám ơn chú. Rồi sau đó chú định đi Nha Trang hả?

– Vâng?

– Tại sao chưa đi?

– Tôi muốn biết thằng vác xác Du chột chạy là thằng nào. Phải hạ nó tôi mới yên ổn làm đời tôi được.

– Chú gặp xui.

– Vâng, số tôi xui quá.

– Du chột chết, chắc tổ chức bắt cóc của nó hết hoạt động chứ?

– Chắc chắn. Tổ chức đó có bốn đứa thì chết ba rồi.

– Hai đứa kia?

– Tôi giết.

– Xác chúng?

– Dưới hầm kho của một hãng. Tôi chỉ chỗ cho ông.

Người thẩm vấn xoa tay hài lòng:

– Tôi báo cho chú một tin mừng: Vì chú cố tình cứu mạng sống của con ông Hoàng văn Ngọc nên luật pháp khoan dung chú. Tuy vậy, chú vẫn lãnh án. Mai một chú ra tòa, cứ khai như chú đã khai ở

cảnh sát, tội chú sẽ nhẹ đi nhiều.

Hoàng Guitar hỏi:

– Ông có biết trước tôi “bị” mấy năm không?

Người thẩm vấn lắc đầu:

– Tòa án quyết định. Tôi chỉ phỏng đoán thôi.

– Ông phỏng chừng bao lâu?

– Hai năm là nhiều.

– Hai năm!

Hoàng Guitar cúi đầu. Người thẩm vấn an ủi nó:

– Hai năm tù cho một tương lai sạch đầu có đất, hả chú?

Người thẩm vấn lại đưa thuốc mời Hoàng Guitar:

– Chú cầm cả gói mà hút. Tôi sẽ gửi thêm cho chú. Số chú xui xẻo, chiều nay thứ Bảy. Chú phải ở phòng tạm giữ hai đêm. Sáng thứ Hai mới đưa chú ra phòng dự thẩm được.

Hoàng Guitar đỡ gói thuốc. Giọng nó trầm xuống:

– Tại sao ông tốt với tôi thế?

Người thẩm vấn cười dễ dãi:

– Tôi tốt với tất cả mọi người. Dưới mắt tôi, tội nhân nào cũng đáng thương hại. Chú đã tới phòng thẩm vấn lần nào chưa?

– Vài lần.

– Chú thấy thế nào?

– Thấy người ta mắng chửi tôi, người ta coi tôi như một con chó ghê.

– Ngay cả ông dự thẩm cũng không có quyền chửi mắng ai. Tòa đã xử đầu mà biết tội lỗi. Dù có tội thì hình phạt đã là một bản án. Không ai được phép chửi mắng tội nhân, trừ lương tâm kẻ phạm tội. Dư luận oán ghét tội nhân ư? Luật pháp đã thỏa mãn dư luận rồi.

– Ông không giống những người cảnh sát tôi đã gặp. Ông là kẻ có lòng.

– Dưới gầm trời này, người xấu, kẻ tốt sống lẫn lộn. Cuộc đời mà chú. Vậy nếu chú gặp người xấu, chú đừng vội tưởng cuộc đời rất người xấu. Tôi có tài xem tướng người nên biết chú và bọn Du chột, Chín cùi.

Hoàng Guitar cảm động:

– Thưa ông, ông đã đãi ngộ tôi trên sức tưởng tượng của tôi.

Người thẩm vấn nhún nhường:

– Có gì đâu.

Hoàng Guitar thành thật:

– Sẽ có ngày tôi đền ơn ông.

Người thẩm vấn xoa tay:

– Chớ nghĩ chuyện đền ơn. Tôi chỉ muốn giúp chú vươn lên. Rất nhiều cảnh sát coi du đảng là thứ đồ bỏ, nhưng tôi nghĩ trái lại. Đồ bỏ thì khỏi cần làm du đảng vẫn đáng bỏ đi. Chú hay xem xi-nê không?

Hoàng Guitar gật đầu:

– Tôi mê.

– Chú đã xem phim “The River Of No Return” chưa?

– Dạ rồi.

– Chú nhớ tên tài tử đóng vai đàn điểm cạch Marilyn Monroe chứ?

– Robert Mitchum?

– Không phải, Rory Calhoun.

– Ông nhớ dai ghê.

– Rory Calhoun trước khi thành tài tử xi-nê đã từng cầm đầu bọn gặg-tơ ở các thành phố bên Mỹ. Bị thộp. Vào tù. Ra khám, anh ta làm lại cuộc đời bằng cách đóng lại vai trò gặg-tơ của anh trên màn ảnh. Anh ta đã thành công. Tên tuổi anh ta vang dội. Rory Calhoun nổi tiếng là minh tinh màn bạc quốc tế.

Người thẩm vấn say sưa nói về Rory Calhoun:

– Gặg tài tử có bộ mặt lạnh như tiền, diễn tả bằng cử chỉ chứ không bằng nét mặt, tôi thích hẳn lắm. Hẳn đóng cao bồi cũng hay.

Ông ta đứng dậy, rời ghế bước tới chỗ Hoàng Guitar, vỗ vai tên du đặg:

– Chú có thể giống Rory Calhoun.

Hoàng Guitar xúc động không nói nên lời. Người thẩm vấn bỗng quẹo sang khúc rẽ mới:

– Chú quên “nghề nghiệp” của tôi đi, Hoàng nhé! Phải hò hét, mà y tao, cha con với người bị mình thẩm vấn là một cực hình.

Hoàng Guitar bóp trán:

– Tôi quên hết rồi. Tôi không muốn nhớ cả những sự việc đã xảy ra trong đời tôi.

Người thẩm vấn vẫn đặt tay lên vai Hoàng Guitar:

– Hồi còn trẻ bằng chú, tôi cũng hư đốn lắm. Tôi hiểu các chú, lỡ một bước, dẫn thêm một bước. Rồi dẫn thêm đến lúc ngụy cả mặt mày. Khi mình đã thụt xuống hố tội lỗi, người ta muốn mình chết luôn ở dưới đó. Ít ai muốn đưa tay lôi kẻ khốn nạn lên, tắm rửa cho nó, may cho nó bộ đồ mới và chỉ cho nó con đường đi không có hố tội lỗi.

Hoàng Guitar đưa cánh tay ra:

– Ông hãy giắt tôi lên.

Người thẩm vấn chụp lấy cánh tay Hoàng Guitar.

– Chú đứng lên!

Hoàng Guitar ngoan ngoãn đứng lên.

– Chú nhìn thẳng vào mắt tôi.

Hoàng Guitar như một người bị thôi miên.

– Chú hãy can đảm, chú sẽ thành Rory Calhoun Việt Nam. Bằng lòng vô tù. Nhà tù là trường học dạy chú nên người nếu chú không ngu xuẩn như bọn vô học. Tôi sẽ lo cho chú và chờ chú ở ngoài cuộc đời.

Hoàng Guitar lắg bắg:

– Hai năm, lâu quá!

Người thẩm vấn bóp nhẹ vai Hoàng Guitar:

– Không lâu đâu. Chú ạ!

– Biết ngày tôi ra khám, ông còn sống, tôi còn ý nghĩ hướng thiện nữa không?

Người thẩm vấn cười xòa. Ông ta hất đầu. Hai nhân viên dưới quyền ông ta rời khỏi phòng. Hoàng Guitar đoán ngay rằng câu chuyện “thâm tình” giữa du đảng và cảnh sát sắp tới khúc lâm ly.

– Chú nghĩ đúng.

– Vâng tôi nghĩ số tôi luôn luôn xui xẻo. Và lại lòng ông rộng nhưng chức vụ của ông....

-... Nhỏ lắm, tôi biết mà. Nhưng giúp đỡ một mình chú tôi dám hứa.

Hoàng Guitar không nói thêm. Còn mười hai giờ hú vang. Người thẩm vấn nói:

– Tôi về, chiều tôi trở lại thăm chú.

Hoàng Guitar đứng lên:

– Thôi, kéo phiền ông nhiều.

Nó theo người thẩm vấn, đi về phòng tạm giữ. Cánh cửa đóng lại. Thế giới âm u, hôi hám bọc kín lấy nó. Hoàng Guitar muốn nôn.

Chương 7

2 là phòng giam bọn du đãng khét tiếng, bọn trộm cắp, quái xế trong “ấp” Chí Hòa. Hoàng Guitar bị đẩy vào đây. Nó gặp người quen ngay. Đó là những thằng đàn em Du chột. Bọn này không hề rõ bí mật của vụ tàn sát. Gặp Hoàng Guitar chúng mừng rỡ khôn tả. Bấy giờ, vua phòng 2C2 là Tám quản. Tám quản không lạ gì với Du chột nên Hoàng Guitar được miễn trận đòn phủ đầu và đương nhiên được coi như một thượng khách.

Tám quản giới thiệu Hoàng Guitar với 2C2:

– Đây là vua Guitare espagnole. Tao sẽ xoay cây đàn, cuộc đời mình lên hương rồi.

Bọn tội nhân bao vây Hoàng Guitar hỏi “xuất xứ” vô ấp. Hoàng Guitar phịa:

– Tao giết hai thằng “cóm”.

Giết người là một thành tích đáng kể ở 2C2. Giết “cóm” còn đáng kể hơn. Hoàng Guitar bỗng làm lu mờ Tám quản. Hội ghê, một trong những đàn em Du chột, bắt Hoàng Guitar thuật chuyện bị Chín củi cầm tù. Hoàng Guitar kể lưu loát.

– Rồi sao anh thoát?

– Khi “đại ca” Du chột tới giải vây, tao “búng” chúng nó, vọt ra, gặp “cóm” cản, tao “sài” luôn “cóm”. Thế là bị vồ.

Nhưng câu chuyện không êm quá nửa tháng. Đực lì biết Hoàng Guitar đang nằm trong ấp. Nó đánh một người cảnh sát để được vào khám Chí Hòa. Đực lì đặt chân trên đất 2C2, nó tung hoành ngay, khiến Tám quản bất mãn ra mặt. Bọn đàn em Du chột hết nể nang Tám quản.

Đực lì chưa thềm tính chuyện với Hoàng Guitar. Nó hơi ngán Hoàng Guitar, muốn kết vây cánh đầy đủ rồi mới hạ địch thủ. Ngoài mặt nó giả đồ thân tình nhưng trong bụng nó vẽ đủ mưu mô, chờ ngày tĩa Hoàng Guitar. Hoàng Guitar biết ý nghĩ của Đực lì, tuy Đực lì chối biến chuyện ăm xác Du chột rút lui. Hoàng Guitar vội liên kết ngay với Tám quản.

Một buổi chiều nó và Tám quản ngồi riêng góc phòng tâm sự. Hoàng Guitar hút hết điếu thuốc, bảo Tám quản:

– Mà để ý thằng Đực lì không?

– Không.

– Không ngán nó à?

– Mà phe nào.

– Tao vô tư.

– Mà trung lập hả?

– Ừ.

Tám quản cười ha hả:

– Màỵ trung lập thì ông xơi tái bọn Đực lì.

Hoàng Guitar lắc đầu:

– Nó “mua” gần hết bọn 2C2 rồi.

Tám quần chột dạ.

– Tao ghét nó. Hiềm vì ngoài đời tao thua sức Du chột và màỵ nên nể màỵ tao không thèm tính nó.

– Cho màỵ hay, Đực lì sắp hạ màỵ đó.

– Hạ tao?

– Chứ gì, nó ham chức vị của màỵ.

– Nó “thịt” tao?

– Ừ.

– Màỵ nghĩ sao?

– Màỵ muốn tao nghĩ gì?

– Màỵ bênh nó hay bênh tao?

– Màỵ làm như con nít.

Tám quần hơi ngượng:

– Tại sao hôm nay màỵ mới bảo tao?

Hoàng Guitar nhún vai:

– Vì bữa nay tao mới thấy thương màỵ.

– Màỵ thương tao?

– Ừ.

– Màỵ về phe tao?

– Tao về phe màỵ à?

– Xin lỗi, màỵ giúp tao.

– Để xem.

Hoàng Guitar đợi cho nỗi sợ thấm dần vào da thịt Tám quần, mới nói:

– Tao trung lập.

Tám quần níu tay Hoàng Guitar:

– Tao lạy màỵ.

Hoàng Guitar lạnh lùng:

– Màỵ lạy tao vô ích. Muốn cứu mạng sống của màỵ và duy trì địa vị hiện tại, màỵ phải chiến đấu.

Tám quần bỗng tỉnh táo:

– Em hiểu rồi.

Hoàng Guitar hơi ngạc nhiên khi thấy Tám quần hạ mình xuống hạng đàn em.

– Đàn anh còn dạy bảo gì thêm nữa không?

– Tối nay màỵ “thịt uy”.

– Thằng nào?

– Chính kẻ thù của màỵ,

– Đực lì?

– Màỵ mê ngủ à?

– Không.

Hoàng Guitar bỏ mặc Tám quần ngồi suy nghĩ. Nó cười thầm. Con ăn phải thuốc chuột rồi con ơi! Hoàng Guitar muốn ra khỏi phòng.

Giám thị thương Hoàng Guitar lắm. Chắc người cảnh sát ở quận X. đã gởi gắm nó. Giám thị có ý định cất nhắc Hoàng Guitar công việc xã hội trong khám. Nhưng nó từ chối. Hoàng Guitar muốn yên thân. Nó muốn yên thân để quên hết. Nó muốn mãn hạn tù, bước ra cuộc đời, nó quên hẳn đi dĩ vãng đau buồn của nó. Quên hết, quên hẳn và không còn đứa nào theo rồi nó nữa.

Giám thị cho Hoàng Guitar được rời phòng bất cứ lúc nào. Nó có thể ở phòng đọc sách cả ngày cũng được. Hoàng Guitar không muốn hưởng đặc ân. Nó bằng lòng sống bình đẳng với bọn 2C2.

Buổi tối hôm ấy khác hẳn mọi buổi tối. Tám quần xoay ra chiếc thắt lưng da. Trước khi phòng đèn tắt, Tám quần đứng giữa phòng, quất dây lưng da vào không khí ve ve. Hoàng Guitar nằm im vờ ngủ. Tám quần hét:

– Đực lì!

Đực lì cười ha hả:

– Tao đây.

Tám quần rít qua kẽ răng:

– Du chột chết rồi, trái đấm Mỹ của mày thì ở bên ngoài. Vô đây tao là cha tất cả.

Đực lì khò hòi:

– Ôi mẹ, con nhà quần xưng hùng!

Tám quần thấy lời Hoàng Guitar cảnh cáo nó thật đúng. Nếu nó phản ứng, Đực lì sẽ giết nó. Tám quần thị uy:

– Giờ phút này tao còn là vua phòng. Thăng nào theo Đực lì đứng về một bên.

Bọn tội nhân ngồi nguyên chỗ. Mấy thằng đàn em Du chột đã đứng sau lưng Đực lì. Tám quần quất dây lưng:

– Tao chấp cả bọn.

Hội ghè vỗ lưng Đực lì:

– Còn anh Hoàng Guitar?

Đực lì nghiêng răng:

– Mặc cha nó!

Hội ghè không hiểu tại sao Đực lì lại dám chơi “quân sư” của Du chột. Đực lì dẫn xác lên “rinh”. Không, nó bước vào giác đấu trường.

– Chơi tay đôi.

– Đồng ý.

Tám quần vất dây lưng da xuống đất. Nó nhổ bãi nước miếng, lấy ngón tay chỏ quyết ngang hàm răng:

– Thăng nào đánh trộm tao cất gân.

Đực lì tấn công. Tám quần chịu đòn. Nó trả đũa ngay những trái đấm phóng ra. Ít khi trật. Hai giác đấu sĩ đồng cân đồng lượng. Trận thư hùng hết sức sôi nổi. Bọn du đảng hết dám tính nước phản thù. Những đứa nào có ý theo phe Đực lì chùn lại. Hoàng Guitar để tay lên trán nhưng đôi mắt nó mở thao láo.

Nó mới là kẻ hồi hộp nhất. Tám quần hạ Đực lì thì không kể. Đực lì hạ Tám quần, nó sẽ ra tay hạ Đực lì ngay và nếu cần nó hạ cả bọn

Du chột.

Đực lì đang thẳng thế. Nó đấm Tám quần tới tấp. Máu đã ứa ra hai bên mép Tám quần. Bất chợt, một cú đấm của Tám quần trúng mắt Đực lì. Đực lì lùi về phía sau. Tám quần lồng lộn, đấm trả thù vào mắt Đực lì trong lúc Đực lì “tang gia bối rối”.

Những trái đấm khiếp đảm thay đổi vị trí tấn công. Đực lì chỉ che được mắt mà không che được bụng. Tám quần đã đấm trúng ngực, bụng Đực lì. Địch thủ của nó ngã gục. Nhưng nó đứng dậy ngay. Đực lì sôi máu. Nó đấm Tám quần. Đực lì lao người ôm chầm Tám quần. Nó đè Tám quần xuống sàn phòng. Đực lì chưa kịp thoi thì đôi chân Tám quần đã kẹp chặt cổ Đực lì.

Đực lì chụp tay xuống cổ Tám quần, xiết chặt. Đôi chân Tám quần lỏng dần. Nó rình đúng lúc, phóng lên mặt Đực lì một trái đấm. Đực lì buông cổ Tám quần, ngã ngửa. Đến lượt Tám quần đè lên người Đực lì. Rồi cả hai cùng đứng dậy. Một trái đấm. Một lần ngã. Hai đũa đấm nhau tới lúc cả hai cùng đấm vào không khí. Hội ghê phá luật nhào ra:

– Để em tiếp Tám quần!

Hoàng Guitar vụt ngồi dậy:

– Về chỗ mày đi!

Hội ghê ngơ ngác:

– Anh bỏ rơi anh Đực lì à?

Hoàng Guitar đứng lên:

– Chơi cho đúng luật.

Tám quần mệt lắm rồi song nó vẫn nghe rõ tiếng nói của Hoàng Guitar. Nó vững niềm tin, đấm đá chính xác hơn. Hội ghê thương Đực lì, cố xông vào “chiến trường”. Nó chưa kịp đấm Tám quần, Hoàng Guitar đã chặt sòng tay xuống cánh tay phải nó.

Hội ghê sửng sờ. Nó lùi lại, ngó Hoàng Guitar:

– Anh...

Hội ghê không dám nói hết câu nó muốn nói. Hoàng Guitar lạnh lùng.

– Để hai đũa quần nhau.

Nó nhếch mép cười:

– Cho đúng luật giang hồ.

Hội ghê thúc thủ. Bọn đàn em Du chột thấy đàn anh Hoàng Guitar ra lệnh vậy, đành vâng dạ rồi rít. Đực lì xem chừng sa sút rồi. Tám quần đấm nó hai trái, nó chỉ trả đũa mỗi một trái. Khuôn mặt hai giác đấu bê bết máu. Tóc chúng xơ tung trông chẳng khác gì hai con gà chọi lúc tàn đấu. Hoàng Guitar nhảy vào giữa, đẩy Tám quần và Đực lì ngã chúi mỗi đũa về một phía:

– Tạm ngừng.

Nó quát:

– Lấy nước rửa mặt cho chúng nó.

Nhóm Du chột sẵn sóc Đực lì. Nhóm Tám quần sẵn sóc vua phòng 2C2. Hai tay giác đấu được đấm bóp kịch liệt. Hoàng Guitar

dùng chân thúc nhẹ vô bụng Đực lì:

– Sao mà?

Đực lì cắn chặt môi:

– Chưa biết.

Hoàng Guitar đặt một chân lên ngực Đực lì:

– Mà vác xác Du chột phải không?

Đực lì nín thình. Hoàng Guitar cười khẩy:

– Tao đi guốc trong bụng mày...

Nó vẫn để chân lên ngực Đực lì:

– Mày đang là con cá nằm trên thớt. Đừng hòng hại tao, Đực lì.

Mày sức mạnh mà dám “phiêu lưu” xa thế?

Nó nện mạnh gót chân:

– Nói đi!

Hội ghè nhìn Hoàng Guitar căm phẫn. Nó lên tiếng:

– Đàn anh tính bỏ rơi đàn em hay sao đây?

Hoàng Guitar đáp gọn:

– Bỏ.

Hội ghè không dám hỏi nữa. Hoàng Guitar nện gót chân xuống ngực Đực lì lần thứ hai:

– Du chột giăng dối gì với mày?

Đực lì phóng lên một bãi nước miếng. Nhưng bãi nước miếng đó không thể trúng mặt Hoàng Guitar được. Mà lại rớt xuống mặt nó. Hoàng Guitar buông chân khỏi ngực Đực lì:

– Khí phách quá.

Đực lì ôm lấy chân Hoàng Guitar:

– Đồ chó đẻ!

Hoàng Guitar dứt chân ra và đá một cú tàn nhẫn vào bụng Đực lì:

– Tao đâu nhận chức anh hùng.

– Đồ phản phé!

Chỉ cần một lời nguyền rửa ngấn ngủi, Hoàng Guitar đã rõ mọi sự. Và đoán đúng Đực lì vô ấp để thanh toán nó. Hội ghè và anh em nó nghệt ra mặt. Hoàng Guitar bị Chín cùi bắt thì tại sao lại phản phé? Hoàng Guitar không thèm đánh Đực lì thêm. Nó quay sang phía Tám quăn:

– Rồi chưa?

Nhóm Tám quăn trả lời:

– Rồi.

Hoàng Guitar hát hàm:

– Tiếp tục đi!

Tám quăn đứng dậy. Đực lì cũng đứng dậy. Trận thứ nhì tái diễn. Nhập cuộc, Đực lì đâm đá thật mạnh. Tám quăn lãnh đủ những trái đâm của Đực lì. Nhưng nó chịu đòn thật giỏi. Để cuối cùng nó quật ngã Đực lì, đè lên mình Đực lì và xiết cổ Đực lì cho tới khi Đực lì hết cựa quậy. Hội ghè nhìn đàn anh chết trong tay kẻ thù. Nó lồng lên, đâm thẳng vào Tám quăn. Đàn em Tám quăn nghênh chiến. Hoàng Guitar búng ngón tay:

– Đứng im!

Nó bảo Hội ghê:

– Làm công việc của mày đi!

Hội ghê giáng những trái đấm ghê gớm xuống thân thể Tám quần. Vua 2C2 đã kiệt lực. Hội ghê giết Tám quần bằng cách Tám quần giết Đực lì. Hạ xong kẻ thù, nó vuốt tóc, nhìn Hoàng Guitar:

– Thế là thế nào?

Hoàng Guitar rút điều Bastos de luxe cắm lên môi:

– Tao bảo chơi đúng luật giang hồ.

Nó móc bật lửa mời thuốc:

– Bay bướm lắm.

Rồi hỏi nhóm Tám quần:

– Có thằng nào muốn “chơi” thằng Hội ghê không?

Im lặng. Hoàng Guitar tuyên bố:

– Hội ghê làm vua phòng 2C2.

Hội ghê ngạc nhiên:

– Còn anh?

Hoàng Guitar cười:

– Tao giải nghệ rồi, vì thế khi Chín cùi bắt, tao không chống cự. Du chột và Đực lì bảo tao phản phé. Nếu tao phản phé, mày đâu được giở trò.

Hội ghê lễ phép:

– Anh dạy đúng.

Hoàng Guitar nhún vai:

– Vụ chết chóc này tao lo với giám thị. Có thằng nào thắc mắc không?

Lại im lặng. Hội ghê nói:

– Đàn em không làm vua phòng đâu.

Hoàng Guitar quát:

– Mày hạ Tám quần là mày phải lên ngôi vua. Luật nhà tù, biết chưa?

– Em biết, nhưng còn anh?

– Tao giải nghệ rồi.

Hội ghê phân vân một lát. Hoàng Guitar không cho nó nói nữa. Nó gạt tàn thuốc:

– Tối mai liên hoan mừng tân... vua tù.

Bọn tội nhân hưởng ứng ngay lời của Hoàng Guitar. Chúng công kênh Hội ghê và hoan hô tưng bừng. Không, một đứa nào thèm biết “cựu hoàng” đang nằm bất động, một bên đầu nghiêng xuống sàn phòng. Không một đứa nào cần biết Đực lì cũng nằm bất động giống “cựu hoàng” Tám quần. Chúng quên hết ân nghĩa cũ, tán tụng nịnh bợ Hội ghê liền. Hoàng Guitar thở dài. Nó tìm một góc tối, ngồi hút thuốc lá để tính chuyện tương lai.

Cuộc “tấn phong” vua tù mới diễn ra mỗi lúc một sôi nổi. Cứ như một cuộc cách mạng vừa thành công. Người anh hùng Hội ghê ngồi trên vai một thằng tù lớn con nhất. Hàng chục thằng khác bu quanh

nó, níu chân tay, mình mảy nó. Hội ghê bỗng thấy mình anh hùng thật. Nó đã anh dũng chiến thắng Tám quân chứ không phải giết Tám quân trong lúc thăng này hết xí oắt. Nó bỗng thấy đàn anh Đực lì của nó tầm thường, quá tầm thường nên mới chết dưới tay Tám quân.

Ý nghĩ của Hội ghê thật cuộc đời. Bởi vì cuộc đời đầy rẫy những anh hùng “chó ngáp phải ruồi” như Hội ghê. Một sự tình cờ, thời thế rơi vào tay kẻ nào đó. Và kẻ ấy, ngẩn ngơ giây lát, rồi tưởng tượng mình đã cướp được thời thế.

Hội ghê vung tay, đạp chân. Đám châu rìa dạt ra. Nó nhảy xuống đất. Hội ghê ngó quanh phòng. Hoàng Guitar đã nằm dài, bắt chân chữ ngũ, thản nhiên hút thuốc lá. Nó lên tiếng:

– Luật lệ Tám quân ra sao? Thăng nào ở đây lâu, kể tao coi.

– Em ở đây lâu.

– Kể coi!

– Thừa đại ca...

– Tao là Hội ghê.

– Thừa đại ca Hội ghê, luật lệ Tám quân thật tàn tệ. Tù mới vào 2C2, Tám quân đánh phủ đầu sống chết khật khừ. Tù con so mà lọt vào 2C2, Tám quân bắt buộc xin một cái răng làm kỷ niệm.

Thằng du đãng nghe hàm răng:

– Thừa đại ca, em cũng từng bị nộ một cái răng.

Một thằng khác đã lợm sâu chuối răng, dâng cho Hội ghê.

– Thừa đại ca, đây là thành tích của Tám quân.

Hội ghê đỡ sâu chuối răng. Nó khoác vào cổ như khoác một vòng hoa chiến thắng. Những chiếc răng trông thật ghê tởm. Hội ghê cười:

– Tao sẽ duy trì lấy răng tù con so.

Bọn du đãng giật mình. Hội ghê hỏi:

– Còn gì nữa?

Thằng tù cũ lần lượt kể những hình phạt mà Tám quân trừng trị đàn em. Hội ghê khoái chí:

– Tao sẽ áp dụng luật y hệt Tám quân. Lật đố Tám quân để ác liệt hơn, tụi bay hiểu chưa? Đ. có cách mạng nào hiền cả. Hiền là rồi đời. Tao làm cách mạng hạ bệ Tám quân là tao muốn hung ác hơn nó. Có thằng nào phản đối không?

Tất cả câm miệng. Hoàng Guitar vờ ho. Hội ghê vội nói:

– Trừ đàn anh Hoàng Guitar tao, mọi đứa muốn sống êm chờ ngày rồi ập phải tuân lệnh tao. Ông có một đòn mới.

Hội ghê chưa kịp biểu diễn đòn mới của nó thì giám thị bước vào:

– Chuyện gì ồn ào vậy?

Hoàng Guitar ngời vụt vậy:

– Tụi nó bày trò giết nhau đó, xếp ạ!

Giám thị hất đầu:

– Thăng nào giết thăng nào, hả mày?

Hoàng Guitar đã đứng lên, bước gần giám thị “bò”, lễ phép:

– Tám quân giết Đực lì, Hội ghê giết Tám quân. Không đứa nào tí thí. Hội ghê thay thế Tám quân.

Giám thị ngó Hội ghè:

– Con muốn ra “đảo” chẳng?

Hoàng Guitar đỡ lời Hội ghè:

– Đàn em tôi đó, nó sẽ được việc cho xếp. Tôi cam đoan nó sẽ không dám hỗn.

Giám thị lắc đầu:

– Không được, trò thanh toán nhau không thể tái diễn ở đây nữa. Nhà tù đang gắng sức cải tiến mà tụi bay gắng sức làm bậy. Tao sẽ gửi thằng Hội ghè ra đảo.

Hội ghè bàng hoàng:

– Tôi rời ấp?

Giám thị quát:

– Mày dám hỏi tao à? Bước gần đây!

Hội ghè ngoan ngoãn bước gần. Giám thị xoay tay tát “tân hoàng đế” không nương tay:

– Để chúng mày biết, kỷ luật ở đây vẫn còn nằm trong lay tao.

Giám thị bảo Hoàng Guitar:

– Không có vua tù, xếp sòng gì cả. Thằng nào tự xưng vua tù hợp bè đảng bắt nạt tù mới, tao sẽ cắt gân, Thằng Hoàng Guitar thay tao trông coi tụi mày.

Giám thị vươn tay chộp râu chuỗi răng đeo ở cổ Hội ghè:

– Cái gì đây?

Hội ghè đáp:

– Cửa Tám quản. Nó lấy răng tù con so!

Giám thị dứt mạnh. Sợi dây đứt. Răng rớt rơi lung tung.

– Chúng mày mạn rợ quá sức. Từ nay ông sẽ “viếng” chúng mày luôn luôn.

Giám thị sùi bọt mép, hét ra lửa:

– Thằng nào ở đây lâu nhất?

– Tôi.

– Tám quản đã làm gì mày?

– Nó bắt tôi cởi quần áo làm “điểm” cho nó!

– Gì nữa?

– Nó bắt chúng tôi...

Giám thị nghiêng răng ken két:

– Xảy ra lâu chưa?

– Từ thưở có nhà tù, xếp ạ!

Giám thị thờ dài:

– Đòi truy quá thể! Tao sẽ làm lại tất cả để chúng mày muốn vào tù. Tao sẽ sung sướng lắm khi chúng mày rời nơi đây là rời vĩnh viễn. Có gặp tao, chúng mình chỉ nên gặp nhau ở nhà tù hay một quán cà phê.

Hoàng Guitar chăm chú nghe người giám thị vẽ vờ lý tưởng. Đôi mắt ông ta long lanh y hệt đôi mắt người cảnh sát thẩm vấn Hoàng Guitar ở quận X. Giám thị nhà lao, giám thị trại tế bần có bao giờ xót thương đám du đấng khốn nạn đâu. Mỗi thứ giám thị là một hung

thần. Họ nắm quyền sát sinh tội nhân. Họ sẵn thành kiến với du đảng nên chỉ thích dùng võ lực. Không một thằng du đảng nào rời khám, rời trại mở mồm ca ngợi giám thị cả. Chúng nó dùng những lời cay độc nhất để miệt thị bọn giám thị. Và trái lại, giám thị dùng những đòn ác liệt nhất để trừng trị du đảng.

Du đảng đâu phải là bọn bất trị. Bằng chứng là du đảng sống chết vì đàn anh, với đàn anh bởi vì đàn anh chúng đối xử chúng bằng tinh thần đại ca. Tất cả những thằng tướng cướp lừng danh trong lịch sử, trong tiểu thuyết, ngoài cuộc đời đều biết cách đối xử với đàn em nên không một đàn em nào phản đối “đại ca” của chúng. Chúng thương yêu “đại ca” của chúng hơn cha mẹ của chúng. Những người cải tạo du đảng đã không có tinh thần “đại ca”.

Thành thử, họ luôn luôn thất bại khi lôi kéo du đảng về con đường ngay thẳng. Rồi biện pháp cuối cùng là nhốt, đánh đập và lưu đày. Người ra lệnh lưu đày không hiểu nổi những nhục nhằn, ê chề của kẻ bị lưu đày. Họ cũng không cần tìm hiểu rằng bị lưu đày, những con ngựa hoang đã nghĩ gì, sẽ định làm gì khi hết hạn lưu đày.

Hoàng Guitar sững sờ một lát. Người cảnh sát ân nhân của nó và người giám thị 2C2 đã gây một “biến cố” lớn trong đầu óc Hoàng Guitar. Nó lễ phép hỏi:

- Xếp làm thật à?
- Tao làm thật.

Bất chợt, ông ta buông thõng đôi tay:

– Tao đã đề nghị nhiều lần. Khổ một nỗi, tao bé quá. Người bé có ý kiến lớn thì chỉ thiệt thân thôi. Tao đã bị quan trên sát xà phòng toi bời. Nói thật, tao thương chúng mày lắm.

Ông ta chép mắt:

– Tao hiểu tại sao chúng mày phải “ngủ” với nhau. Có phải thánh đầu mà không thèm khát xác thịt. Ở lâu trong bóng tối thì đâm ra ấu tã. Tao ấy à, tao có quyền tao cho điếm vô hú hí với tụi bay. Còn đàn bà tao cho chồng nó mỗi tuần vô ngủ với vợ một đêm.

Hoàng Guitar chìa gói thuốc mời giám thị:

- Xếp dùng một điếu.

Giám thị rút điếu thuốc:

– Nhưng tao sẽ lo phòng này chu tất. Tao đã từng coi những phòng giam bọn quan to, thấy chúng nó như bản bằng vụn chúng mày.

Hoàng Guitar bật lửa cho giám thị mời thuốc:

- Tôi phục xếp lắm.

Giám thị vỗ vai Hoàng Guitar:

- Tao già rồi, không ưa hút xăng.

Hoàng Guitar đóng nắp cái bật lửa tách một tiếng.

- Tôi mà hút xếp à?

Giám thị xoa dịu tự ái của Hoàng Guitar:

– Ấy là tao nói vậy chứ không bảo mày hút tao. Tao biết mày khăm khá nên muốn nhờ mày giúp tao cải thiện cái địa ngục này. Tao ở

Côn Sơn mới đổi về Chí Hòa vài tháng nay. Tao điều tra tỉ mỉ ấp này. Tao thấy, so với hồi xưa, đã bớt đê tiện nhưng sự đĩ ngộ còn bất công.

Giám thị chửi thề:

– Đ. m. ở bên ngoài đ. kể, vào tù thì thằng lớn cũng giống thằng bé nghĩa là tù nhân hết trơn. Chế độ gì kỳ thế! Thằng giàu vô ấp vẫn sống như cha. Tiền nó vung vãi, nó muốn hít thuốc phiện, có ngay bàn đèn cho nó. Còn thằng nghèo thêm ngủ với điểm đầu có ngay điểm. Nên chúng mày làm ầu tả. Và luật nhà tù trừng trị chúng mày.

Giám thị dùng ngôn ngữ du đãng diễn tả nỗi bất mãn của mình. Khiến bọn 2C2 gần gũi ông ta, không còn đũa nào nhìn ông ta lấm lét nữa. Giám thị bóp chặt hay bàn tay:

– Thử ông làm quản đốc coi! Đ. m. Tây, Tàu, Mỹ, triệu phú, ăn cắp, du đãng, ma cô, ông đều xếp vào một hạng. Càng triệu phú, trí thức, ông càng cho ăn nhiều cá khô.

Hoàng Guitar dội sô nước lạnh vào cơn phẫn nộ của giám thị:

– Xếp hiểu tội này là đẹp rồi.

Giám thị thổi điếu thuốc khỏi môi:

– Tao muốn làm đẹp cho tất cả các nhà giam. Nhà tù không phải là nơi hun đúc căm thù. Nhà tù phải là nơi mà tội nhân yên ổn sám hối tội lỗi của mình.

Ông ngó Hoàng Guitar:

– Mày giúp tao không?

Hoàng Guitar hỏi:

– Xếp nhờ tôi việc gì?

Giám thị nói:

– Mày trông coi phòng 2C2 để bớt cảnh lấy răng tù con so, “ngủ” với nhau, tỉ thí võ đài, tàn sát nhau. Tao sẽ lo những mục giải trí lành mạnh cho tội mày quên tất cả những ước muốn bản thìu.

Hoàng Guitar khoanh tay, chậm rãi:

– Vâng, tôi giúp xếp.

Bọn 2C2 không thằng nào bảo thằng nào, cùng giờ tay hoan hô Hoàng Guitar. Nó đương nhiên trở thành vua phòng 2C2.

Hội ghê có vẻ không bằng lòng nhưng nó không thể làm gì hơn. Cuộc sống trong phòng 2C2 bắt đầu thay đổi. Triều đại phong kiến đã cáo chung. Vua tù không còn được sai “nô lệ” đấm bóp, gãi, quạt và quát tháo nữa. Bọn tù thân thiết nhau. Chúng quý mến Hoàng Guitar chứ không sợ hãi. Những thằng “mật vụ” của vua tù đâm ra thất nghiệp.

Tù con so vào 2C2 không bị đánh phủ đầu thập tử nhất sinh và bị “xin cái răng” làm kỷ niệm tù như triều đại Tám quăn. Giám thị đã thổi một luồng gió mới vô 2C2.

Hoàng Guitar sống với nỗi buồn riêng của nó, chờ ngày trở về cuộc sống tự do.

Chương 8

Anhất nhật tại tù, thiên thu tại ngoại. Bây giờ Hoàng Guitar mới cảm thấy người xưa nói đúng. Những ngày năm trong ắp buồn đến nẫu người. Không có việc gì cho Hoàng Guitar làm cả. Suốt ngày, ôm cây đàn lục huyền cầm Y Pha Nho, Hoàng Guitar tập sáng tác nhạc. Hoàng Guitar chơi nhạc do thiên tài. Nó không học một thầy đàn hoặc xuất thân ở trường âm nhạc nào cả. Hồi còn bé, nó mê hát. Lớn lên, nó mê đàn. Hoàng Guitar muốn trở thành một tay chơi vĩ cầm. Nhưng gia đình nó không chiều nổi nó. Chơi vĩ cầm tốn tiền và tốn công phu. Nó phải tập dương cầm ba năm để luyện “oreille musicale” rồi mới bắt đầu tập vĩ cầm. Vì vĩ cầm không có phím để phân biệt, nhích một ly ông cụ là hỏng bét.

Nên người chơi vĩ cầm giỏi, bắt buộc phải là người có tài thẩm âm. Mong ước của Hoàng Guitar không thành. Sau này, bỏ nhà đi giang hồ, nó “kết” cây lục huyền cầm. Hoàng Guitar đã tỏ ra mê mẩn khi nó gặp trong các phim cao bồi những “xen” có vừa búng đàn lục huyền cầm vừa ca những bài chẵn bò miền viễn tây Hoa Kỳ. Nó khoái Ricky Nelson ở “Rio Bravo”. Nó hâm mộ “lão quái” búng lục huyền cầm ở “La Red”. Nhưng Hoàng Guitar thích nhất nhân vật Johnny Guitar. Nó mua cây đàn, nhờ thằng bạn chỉ dẫn. Rồi mua cuốn phương pháp tập đàn lục huyền cầm Y Pha Nho về mò mẫm. Nó cũng học phương pháp Zazz. Một thời gian chơi với giàn nhạc tại vũ trường Hoàng Guitar “võ” tài năng. Các thiên tài về đàn lục huyền cầm cũng chẳng học ai cả. Những người chơi lục huyền cầm, dầu hay mấy, vẫn bị liệt vào loại nhạc sĩ của dân du mục.

Bởi vậy, cho tới nay, chưa thấy viện âm nhạc lừng danh nào cấp bằng tốt nghiệp cho những nhạc công sử dụng lục huyền cầm. Hoàng Guitar là một nhạc công giỏi. Song lý thuyết âm nhạc của nó nghèo nàn. Nó hy vọng ngày kia, nó sẽ tìm thầy học lý thuyết để có thể trở nên một nhạc sĩ sáng tác. Tuy vậy, những ngày ở tù, Hoàng Guitar vẫn âm thầm ghi mọi cảm hứng của mình. Nó đã sáng tác được bốn bài.

Điều buồn nhất, đối với Hoàng Guitar, là nó không đủ khả năng tìm hiểu những sáng tác phẩm của nó đúng hay hỏng. Nó đặt lời và hát một mình. Giám thị cho phép Hoàng Guitar được lên thư viện của nhà tù đọc sách, được chơi thể thao mọi giờ và miễn tạp dịch cho nó. Nhưng Hoàng Guitar suốt ngày ru rú trong phòng. Nó đốt thuốc lá đen liên miên.

Đời sống vật chất của nó phong phú nhờ người cảnh sát tiếp tế đều đặn. Bọn tù 2C2 mỗi ngày mỗi quý mển Hoàng Guitar. Hội ghê đã dẹp bỏ hẳn nổi bất mãn. Hình ảnh Tám quần đánh phủ đầu tội nhân nhập 2C2 và lấy răng tù con so phai mờ dần rồi chết đi. Tình

thương mới đâm chồi, nảy nở giữa những tay dao búa. Giám thị kiểm soát gắt gao. Mấy tháng sau, 2C2 biến thành phong gương mẫu.

Chiều nay, Hoàng Guitar nằm ôm đàn. Nó không búng đàn cũng chẳng tập sáng tác. Đôi mắt mở thao láo, Hoàng Guitar nhìn trần phòng. Nỗi cô đơn to dần, mãnh liệt. Nỗi cô đơn phá vỡ tường tù, chạy ra ngoài. Hoàng Guitar định hét lớn. Một gói quà bọc giấy báo cũ ném nhẹ lên mặt đàn.

Sáu sợi dây rung lên ngăn ngui. Hoàng Guitar giật mình. Giám thị cười:

– Tao không kiểm soát đâu. Nếu có lưỡi dao cạo thì tao cũng để mặc mày cắt mạch máu.

Hoàng Guitar chộp gói quà:

– Lại của ân nhân tôi?

– Chứ ai? Mày còn ai thương nữa?

Hoàng Guitar lạnh người. Lúc này nó mới biết thật sự nỗi cô đơn của nó mà không còn thắc mắc tại sao mình cô đơn. Hoàng Guitar ngồi nhồm đậy:

– Tôi chả còn ai thương cả.

Giám thị đã ngồi xuống cạnh Hoàng Guitar:

– Còn tao.

Hoàng Guitar chớp mắt:

– Vâng, còn ông.

Giám thị vỗ vai nó:

– Đừng gọi tao là ông. Gọi tao là anh đi. Tao muốn làm anh mày. Tao tên Hai, mày biết chưa nhỉ?

Hoàng Guitar lắc đầu:

– Chưa.

Giám thị vỗ vai Hoàng Guitar mạnh hơn:

– Cái thằng kỳ cục. Mày không thèm biết tên tao làm gì, hả? Mày nghệ sĩ thật, bất cần đời. Em ơi, em bất cần đời thì đời nó cũng bất cần em. Và rất cuộc đời em khốn nạn.

Hoàng Guitar bóc gói quà ra. Nó thờ dãi:

– Lại thuốc lá!

Giám thị hất hàm:

– Muốn thuốc phiện à?

Hoàng Guitar mỉm cười:

– Muốn có một ông thầy nhạc vô đây dạy mình.

Giám thị tắc lưỡi:

– Tiếc quá! Trên đời này chỉ có mỗi mình mày là nhạc sĩ du đãng. Thiếu gì nhạc sĩ lừng gạt ái tình, hiệp dâm, ăn quyt, ăn cắp, nhưng chỗ nhất chúng nó khác với chỗ nhất mày. Thật tình mà nói, tao khoái cai tù du đãng hơn cai tù trí thức. Du đãng vì ngu xuẩn mà gây ra tội lỗi chứ trí thức đâu có ngu xuẩn. Chúng nó tính toán tội lỗi trước khi gây ra. Bòn tù trí thức, tao mà có quyền, tao cho chúng ăn cút.

Hoàng Guitar muốn hỏi giám thị Hai xem tại sao ông ta thù ghét bọn tù trí thức thế. Nhưng nó im lặng, tâm sự trong tù chẳng có gì hứng thú cả. Giám thị Hai nói tiếp:

– Mỗi người có một nỗi buồn. Tao không thích cho mày biết vì sao tao lưu lạc vào con đường cai tù nên cũng không thích hỏi vì sao mày lưu lạc vào con đường du đặng.

Hoàng Guitar liếm mép. Nó tươi tỉnh:

– Tại số ông ơi!

Giám thị Hai “bình luận”:

– Số cái con khi! Ở đây mà số, mày biết thằng Hùng đầu bò trong “băng” Đại Cathay không?

– Tôi biết tiếng.

– Tao thương thằng ấy lắm. Hùng đầu bò là hỗn danh của một cái tên dễ thương. Con trai một ông dược sĩ ở Đà Nẵng đấy. Nó có tú tài này. Nó ưa đem hiện sinh của Jean-Paul Sartre ra thuyết pháp tao. Tao thì biết mẹ gì Sartre. Ấy thế mà một năm gần gũi nó, tao biết Sartre lúc nào không hay. Hùng đầu bò nó ghi cuốn hồi ký dày năm trăm trang. Cuốn đó tao còn giữ. Mày đọc không?

– Tôi hơi lạ.

– Lạ gì?

– Ông bảo ông mới về đây sao quen với Hùng đầu bò vậy?

– Tao quen nó ở ngoài. Tối nào bọn nó chả nhẩy nhót ở Paramount. Nó bao líp thằng giám thị bạn tao. Thành ra tao thân nó.

– Thế hả?

– Nó làm bài thơ “Quần blue jeans bạc phếch bụi phong trần” cả du đặng Sài Gòn dùng làm kinh nhật tụng đấy. Thằng tài hoa ra phết.

Giám thị Hai lại nhìn Hoàng Guitar:

– Nhưng chưa thấm mày đâu.

Hoàng Guitar cười thành tiếng:

– Tôi tài hoa cái khổ gì?

– Mày đàn mùi lắm. Mấy bữa rày mày sáng tác, sáng tác được bài nào không?

– Tôi đang buồn nấu người đây.

– Buồn chi?

– Viết xong nhạc chẳng biết nhờ ai sửa chữa.

– Tao đem nhờ đài phát thanh giùm.

– Mẹ kiếp, xin lỗi ông anh, đài phát thanh có thằng nào đáng mặt sửa nhạc tôi.

– Mày khinh người quá.

– Thật đấy. Tôi ước anh viết nhạc cổ điển chứ đâu thèm khẩy từng nốt nhạc còm để thành những bản nhạc ái tình giẻ rách!

– Tao chịu mày rồi.

– Tôi hỏi anh, khi anh mơ trúng số, anh mơ độc đắc hay mơ trúng số trăm ngàn?

– Mày tỏ khí chí hả?

– Tôi nói phét. Mình ôm mộng mà đếch thành lại cam cóc nổi thì

biến thành thằng nói phét. Tôi cho rằng thằng nói phét là thằng ít ra, tư tưởng nó cũng hơn đời.

– Mà lại khen mà nữa?

– Tôi khen tôi đấy. Vì tôi muốn sống anh ạ!

Hoàng Guitar nắm chặt tay giám thị Hai:

– Được những người như anh, như em xừ cảnh sát thương yêu, ai mà chẳng ham sống.

Giám thị Hai cảm động:

– Đời tao thưở xưa rách bươm hơn mày. Tao được một người thương tao như tao thương mày. Tao đã từng bị tù tội khổ sở.

Giám thị Hai cười phăng khuy nút áo. Đôi mắt ông ta rơm rớm lệ:

– Mày coi đây.

Hoàng Guitar thấy ngực giám thị Hai xâm cái đầu sư tử đang nhe răng chờ cắn xé con mồi.

– Dấu tích giang hồ của tao đó. Tao xâm năm tao mười tám tuổi.

– Anh...

– Tao là thằng chuyên xiết cổ kẻ thù ở bến kho 5 bên Khánh Hội. Tao xiết cổ thuê cho bọn cai thầu. Bất cứ thằng nào ho he chống cai thầu là tao lãnh xiết cổ. Giá nào tao cũng nhận. Mày biết tao cần tiền làm gì không?

– Chịu.

– Tao nuôi con đĩ!

Giám thị Hai đưa tay quệt ngang mắt:

– Vợ tao đó. Vì nó mà tao đi giết người. Ấy vậy trời mới phạt. Nó cầm sừng lia lia lên đầu tao. Tao xiết cổ nó, đốt nhà cháy cả xóm. Rồi tao vô tù. Đừng cười mày. Có ngôi chùa dưới kia, mày chưa viếng lần nào hả? Tao được một giám thị chiều chuộng nên đêm nào cũng xuống chùa sám hối.

Hoàng Guitar hỏi:

– Anh sám hối đã xiết cổ vợ anh?

Giám thị Hai trợn mắt:

– Sức mấy. Tao sám hối vì tao bảo vệ quyền lợi chó đẻ của cai thầu. Tao thề, ra khỏi ấp, tao sẽ giết hết cai thầu.

– Rồi anh giết nổi thằng nào không?

– Không.

– Tại sao?

– Tao chưa tới gần hươi dao nó đã hô người thộp cổ. Và tao rũ tù, tao bị trừng trị điều đứng lăm. Hồi xưa không ghê gớm như Tám quần đánh phủ đầu tù mới nhưng tao đã cho là tệ mạt. Tao giết xếp phòng, tụi nó đày tao đi đảo. Tao kết bè, vượt biển về đất liền. Tao thay tên đổi họ, sống lủi vài năm. Rồi mày biết sao không?

– Anh kể đi!

Giám thị Hai đứng dậy:

– Thôi, tao nói quá nhiều rồi.

Hoàng Guitar búng một sợi dây đàn:

– Kể tiếp, đi anh Hai...

– Đoạn sau này phải có rượu. Bữa nào tao mày nhậu mềm môi, nhậu đến phát khóc, tao sẽ kể tiếp cho mày nghe. Chuyện đời một thằng tù khổ sai trở thành một cai tù “phúc hậu”.

Hai tiếng “phúc hậu” đầy mỉa mai mà giám thị Hai cố nói cho thật cộc lốc. Hoàng Guitar bắt thương giám thị Hai vô cùng. Nó chợt nhớ một câu nói của một nhân vật trong phim chiếu bóng nó đã coi: “Người cực kỳ đau khổ thì hoặc sẽ trở thành kẻ đại ác hoặc kẻ đại hiền”. Nhưng giám thị Hai trước khi “phúc hậu” đã từng giết người không gớm tay.

Giám thị Hai có thể trở thành người “phúc hậu” được thì trên đời này, nhiều kẻ đại ác cũng có thể trở thành những kẻ lương thiện. Họ không hoàn lương không phải vì họ không muốn hoàn lương. Mà, nói theo giám thị Hai, không có những người thương họ thật tình, sẵn sàng đưa tay kéo họ lên khỏi hố bùn như mà chẳng sợ tay mình bị vấy bùn.

– Vâng, hôm nào tôi sẽ cụng ly với anh.

– Một đêm mưa, nghe Hoàng.

– Hoàng Guitar.

– Hoàng thôi.

Hoàng Guitar đưa bàn tay xoa cằm râu tua tủa:

– Sao vậy?

Giám thị Hai hình hình mũi:

– Tao muốn thế. Cũng như tao, tao muốn mày đừng biết tao đã là Cứng ác quỷ.

Giám thị Hai quay lưng bước đi. Hoàng Guitar nhìn theo, nói nhỏ:

– Vâng, em sẽ cụng ly với anh...

2C2 chỉ còn lại một mình Hoàng Guitar. Buổi chiều xuống chậm ở bên ngoài. Hội ghè đang trong coi anh em làm tạp dịch. Giám thị đã tỏ lòng thương chúng nó. Chúng nó biết cách đền đáp lại.

2C2 ngoan ngoãn, kỷ luật hơn bất cứ phòng nào Hoàng Guitar giao trách nhiệm cho Hội ghè. Nó thích cô đơn để suy ngẫm về cuộc đời. Giám thị đi khỏi, Hoàng Guitar lại buồn. Nó lấy miếng giấy báo gói túi thuốc lá ra đọc chơi. Tờ báo đã cũ, xuất bản từ mấy tháng trước. Cái tí hai cột “Kẻ bắt cóc con gái thương gia Hoàng văn Ngọc đã xô khám” khiến mắt Hoàng Guitar hoa lên.

Nó nhắm chặt một lúc lâu rồi thu hết can đảm, nó đọc bài báo. Bài báo tường thuật tường tượng. Tên phái viên chó chết, thù dệt các chi tiết và biến hóa lòng tốt của nó thành sự đê tiện của một tên bắt cóc chuyên nghiệp. Gã phái viên chó chết phỏng vấn ông Hoàng văn Ngọc và, ông Ngọc đã trả lời rõ ràng: “Hoàng Guitar bắt con gái tôi. Nó đối xử tàn tệ với con gái tôi. Khi biết chắc mạng lưới của luật pháp xiết chặt, nó phải thả con tôi ra”. Tuyệt nhiên, ông ta không thềm đà động gì tới chuyện những giòng chữ Hoàng Guitar viết cho ông ta. Dư luận chỉ biết một mặt của nội vụ, dù người tài xế tắc xi đã khai đúng chi tiết tại cảnh sát cuộc. Nhưng hôm ra tòa, luật sư phước thiện của Hoàng Guitar không hề nại nhân chứng này. Có lẽ, vì thế

mà Hoàng Guitar không được trắng án. Hoàng Guitar vò nát tờ báo. Từ cảnh sát cuộc tới dự thẩm và từ đó ra tòa là những khúc đường nhiều biến đổi không ai ngờ được. Dư luận biết chắc Hoàng Guitar là tên bắt cóc đê tiện rồi. Không ai muốn, kể cả pháp luật vô tư, Hoàng Guitar là kẻ có lòng.

May ra còn con bé Hoàng Thiên Nga. Nó bé quá, chưa thấu hiểu tấm lòng của Hoàng Guitar. Thôi, cũng đành. Hoàng Guitar ôm đàn, tâm hồn nó thoát khỏi 2C2. Đôi mắt nó xa vắng lạ thường. Âm thanh của hợp âm Fa majeur trỗi lên. Hoàng Guitar vẫn để năm ngón tay trái trên phím đàn. Nghe buồn man mác. Một lát, Hoàng Guitar búng đệm, miệng khẽ hát:

– “Tình thương sao chưa về nơi đây, lưỡng lự bao giờ thấy, mắt em vơi đọa đây.

Nằm mơ vương vương áo màu bay, xinh xinh đôi bàn tay, duyên trắng như lòng giấy...”

Hoàng Guitar ứa nước mắt. Và nước mắt rơi xuống phím đàn. Rơi mãi, rơi liên tiếp xuống phím đàn, những giọt nước mắt của người trẻ tuổi mang một tâm sự ử ê. Hoàng Guitar ngưng tiếng hát. Linh hồn nó run run. Rồi những ngón tay bị linh hồn sai khiến. Nhạc buồn Chopin róc rách chảy. Như một giòng suối sâu không biết bắt nguồn từ đâu, không biết chảy tới đâu mới dừng lại. Nhạc buồn Chopin nhẹ nhẹ, thấm vào lòng ta làm nỗi buồn của ta tê dại đi và ta bị nó ru ngủ để quên buồn. Nhạc buồn Chopin ví như thơ sầu Huy Cận. Những vần thơ sầu bàng bạc khắp không gian, lửng lơ giữa thời gian, trôi vào lòng đời, lòng người, băng qua cả hồn cây cỏ, sinh vật “Nắng chia nửa bãi chiều rồi, Vườn hoang trinh nữ xếp đôi lá rêu. Sợ buồn con nhện giăng mau. Em ơi hãy ngủ anh hầu quạt đây...”

Hoàng Guitar mơ hồ thấy nó đang mở rộng quạt như mở rộng lòng, quạt cho người yêu ngủ. Và nó nghe tiếng “trái sầu rụng rơi” cùng lúc cả nó lẫn đàn rơi xuống sàn phòng. Hoàng Guitar được ru ngủ bằng điệu buồn của người xưa...

Chương 9

Rồi ngày tháng cũng phải qua đi. Bọn tù cũ lần lượt rời 2C2 để bọn tù mới vô. Cứ vậy, 2C2 không bao giờ rộng rãi cả. Hội ghê và đám đàn em Du chốt đã bỏ 2C2 từ năm ngoái, chỉ còn Hoàng Guitar mỗi mòn trông ngày mãn hạn tù. Mấy tháng nay, nó không nhận được đồ tiếp tế của người cảnh sát thương yêu nó nữa. Giám thị Hai cho biết, ân nhân của nó cãi lời xếp, đã bị đẩy ra phục vụ gần Bến Hải rồi. Hoàng Guitar bắt đầu lấy mũi dao vệt từng vệt dài lên tường. Đủ sáu mươi vệt là Hoàng Guitar già từ 2C2. Nghĩa là nó còn chờ đợi hai tháng.

Hơn hai năm trời, giám thị Hai không tìm ra một đêm mưa uống rượu say với Hoàng Guitar và để kể cho nó nghe đoạn cuối của cuộc đời hoàn lương của ông ta. Hoàng Guitar cũng không hề nhắc nhở. Lòng nó đã lắng lại. Tình đời đen hay trắng, nó bất cần biết. Nó muốn quên cả vụ Hoàng Thiên Nga. Hoàng Guitar nghĩ tương lai nhiều hơn dĩ vãng, hiện tại. Câu chuyện tay găng-tơ Rory Calhoun mấy năm về trước nó còn nhớ. Nó phải hiền hách hơn Rory Calhoun.

Những vệt dao đã đếm đủ năm mươi tám vết. Giám thị Hai ngủ một đêm ở 2C2 bù khú với Hoàng Guitar.

- Chú tính làm việc ngay chứ?
- Em định vậy.
- Phải nghỉ ít lâu. Chú cứ lại đằng anh mà nghỉ chơi.
- Em có việc làm ngay.
- Ở đâu?
- Ban nhạc cũ của em ở vũ trường “Mê Ly”.
- Lại rúc vào đó?
- Còn việc gì hơn nữa?
- Anh em mình đã bàn với nhau rồi, chú cứ nộp đơn ở Bộ Xã hội đi. Bộ mới thành lập đoàn cán bộ giáo hóa du đảng. Chú muốn lời chúng nó về con đường ngay thẳng, chỉ có cách tình nguyện gia nhập đoàn.

- Để em nghĩ đã.
- Chú đổi ý à?
- Vâng, từ ngày anh Tâm (người cảnh sát thương Hoàng Guitar) bị đuổi, em bắt đầu nghi ngờ tất cả. Thiện ý của một người thì chỉ có chừng hai ba người hiểu và chấp nhận. Còn hàng triệu người phản đối, dèm pha, bí thử. Dĩ vãng của em hẳn quá dưới mắt các nhà đạo đức. Anh đã biết đấy, không lẽ em lại bắt chước anh, đi làm cai ngục để được một kẻ làm loạn viết tặng vài chữ và khuyên bỏ nghề cai ngục.

- Chú nói gì?

- Em kể tuyện “Chữ người tử tội” của nhà văn Nguyễn Tuân.

– Truyện ấy ra sao?

– Một kẻ làm loạn nước, triều đình bắt được hắn, nhốt hắn vào ngục, đóng gong vào cổ và cùm chặt chân. Kẻ làm loạn nước vốn nổi tiếng là tay viết chữ đẹp nhưng rất kهنh kiệu. Cả đời hắn chưa viết cho ai nét chữ bay bướm nào. Viên cai ngục biết tiếng hắn, đêm hôm rạng ngày hắn bị điệu ra pháp trường, đã đốt đuốc xuống ngục thất nhờ hắn viết tặng vài chữ. Kẻ làm loạn nước cảm cái ơn dải ngộ cơm nước đàng hoàng của viên cai ngục và sự kính cẩn của ông ta nên viết tặng chữ ông ta. Kẻ làm loạn khuyên viên cai ngục bỏ nghề rồi hãy treo chữ của hắn ở nhà.

Giám thị Hai không hiểu kịp ý nghĩa “Vang bóng một thời” nhưng vẫn gật gù:

– Chú có học thật!

Hoàng Guitar chua chát:

– Có học rồi rồi cuộc đi làm du đặng!

– Chú chưa kể cái tích du đặng của chú.

– Em thề sẽ không kể lại cho ai nghe. Anh cứ tưởng tượng ra hoàn cảnh xiết cổ phu bến tàu của anh và coi như hoàn cảnh của em nó tương tự vậy.

– Tôi biết rồi, anh biết rồi.

Hoàng Guitar nghiêng mình một bên:

– Anh biết rồi à?

Giám thị hai đáp:

– Anh biết rồi.

Hoàng Guitar chép miệng:

– Nó buồn thế đó.

Giám thị Hai nói:

– Ừ, nó buồn thật.

Cả hai người cùng im lặng. Phòng giam tối um. Thỉnh thoảng mới le lói đốm đỏ của điếu thuốc lá đen trên môi giám thị Hai hay trên môi Hoàng Guitar mỗi khi một trong hai người hít đầy. Bọn tù đã ngủ hết. Tiếng ngáy của chúng nổi dậy đều đều, to lớn. Những tên du thủ du thực đâm chém hay ăn ngủ cũng vậy thôi. Chúng không cần biết suy tư trước hay sau những hành động của chúng. Pháp luật và các xã hội học không chịu biết thế. Tất cả đều cho rằng tội lỗi đều có một xuất xứ tính toán trước.

– Chú buồn ngủ chưa?

– Chưa anh ạ!

– Chú có mèo chuột gì không.

– Em chưa yêu ai!

– Mà nói xạo. Vừa đẹp trai vừa tài hoa như mà mà thiếu gái thì tao đi đầu xuống đất.

– Anh đi đầu xuống đất là vừa.

– Mà chưa thương con nào à?

– Vâng.

– Tao không tin.

- Thật đấy.
 - Thế mày đã ngủ với con đĩm nào chưa?
 - Rồi.
 - Nhiều không?
 - Có một lần và em tởm từ đó. Em thấy đàn bà nhor nhóp quá.
- Giám thị hai đập đĩm thuốc vào tường:
- Càng ngày mày càng làm tao lạ lũng.
- Hoàng Guitar cũng đập đĩm thuốc, cười khẩy:
- Lạ lũng cái gì?
 - Sau lần ngủ với đĩm, mày ghê tởm đàn bà con gái à?
 - Không phải.
 - Thế nguyên do nào?
 - Đợi ra ngoài, anh em mình nhậ một bữa, em sẽ kể cho anh.

Chuyện này cần nước mắt.

Đã hiểu tính Hoàng Guitar, giám thị Hai không gặ hỏi thêm. Đêm xuống bên ngoài sâu dần. Giám thị Hai nói chuyện rời rạc rời ngủ vùi. Cả 2C2 còn mình Hoàng Guitar. Hết đêm nay, đêm mai nữa, Hoàng Guitar sẽ vĩnh biệt 2C2, nơi nó không để lại một kỷ niệm gì cả. Không ai để kỷ niệm trong tù cũng như không ai gửi kỷ niệm trong cãm hờn, phần nộ. Những kẻ gởi kỷ niệm trong cãm hờn là những kẻ ngu dại. Vì suốt đời, hấn bị cãm hờn dày vò, đay nghiến. Hoàng Guitar tiếp tục đốt thuốc. Kỷ niệm của nó chỉ là nổi cô đơn. Nổi cô đơn đã có xuất xứ. Thuốc cháy theo giây phút trôi. Bóng tối vỡ dần, 2C2 cựa quậy. Đã có nhiều tiếng ho, tiếng chửi thề vu vơ. Giám thị Hai thức tỉnh. Ông ta ngồi dậy:

- Tao về qua nhà chốc lát.

Hoàng Guitar bong đùa:

– Có cản đảm cứ bảo với vợ là cả đêm anh đánh bạc nghe chưa...

Giám thị Hai dụi mắt:

- Chú muốn ăn gì?

Hoàng Guitar ngáp dài:

– Em thềm dăm chiếc bánh cuốn nhân tôm, nước mắm có giọt cà cuống nguyên chất.

- Anh sẽ đích thân đi mua cho chú.

Giám thị hai bỏ về. Điện phòng đã được bật sáng. 2C2 thức hết. Một cuộc tán nhảm và kể chiêm bao sau giấc ngủ cô đơn khai diễn. Hoàng Guitar vờ nhắm mắt.

- Nói khe khẽ cho đại ca ngủ tụi bay.
- Mai đại ca rời ấp.
- Đại ca đẹp trai quá.
- Lại đàn một cây xanh rờn.
- Mẹ kiếp, ông được như đại ca, sức mấy ông đi chém mướn.
- Còn ông, ông vồ “ghế” [1] chứ đ. thềm thối “ngheo” [2].
- Đại ca rời “ấp” thẳng nào thay thế đại ca đây?
- Hôm qua ông nằm mơ ly kỳ lắm.

– Mơ gì vậy?

– Ông nằm ở “vòm” [3] với đại ca, gối đầu trên đùi “ghế to” hít.

Hoàng Guitar vươn vai ú ớ. Bọn tù im phăng phắc, Hoàng Guitar mở mắt:

– Cứ đấu lão đi!

Bọn tù nhao nhao:

– Đại ca đã dậy. Thằng nào đi lấy nước cho đại ca rửa mặt gấp.

– Tao lãnh phần.

Hoàng Guitar đã ngồi dựa lưng vô tường:

– Đừng bày trò nữa.

Bọn tù vui vẻ:

– Để tụi em phục dịch đại ca một hôm thật linh đình.

Hoàng Guitar nhắc lại:

– Đừng bày trò nữa.

Bọn tù êm ru. Một thằng hỏi:

– Đại ca rời ấp, tụi này buồn muốn chết. Đại ca nhớ cho là nhờ giám thị thương đại ca, đại ca thương tụi em nên chúng em đỡ vất vả.

Hoàng Guitar hứa:

– Giám thị là anh tao, tất nhiên là anh tụi mày. Đời nào anh hành hạ tụi mày.

Thằng khác hỏi:

– Đại ca đã chọn ai thay đại ca chưa?

– Rồi.

– Ai?

– Đêm nay tao “tuyên bố kết quả”.

– Giám thị “ô kê” chưa anh?

– Rồi.

– Thằng nào tốt số vậy, đại ca?

Hoàng Guitar nghiêm nét mặt:

– Sao mày lại nghĩ làm đàn anh là tốt số? Làm đàn anh phải tỏ ra xúng đáng. Đó là sự cực khổ, hiểu chưa? Bộ tao đã bóc lột xương máu của tụi mày?

Thằng tù chối dài:

– Em đâu nghĩ thế.

Hoàng Guitar hất hàm:

– Mày nghĩ cái gì?

Thằng tù cúi gằm mặt:

– Em xin lỗi đại ca.

Hoàng Guitar tỏ vẻ khó chịu:

– Chúng mày vẫn thích cái dĩ vãng của Tám quăn. Đồng ý, thằng nào thích như Tám quăn, tối nay cứ việc thượng đài.

Một thằng hỏi:

– Thượng đài với ai, thưa đại ca?

Hoàng Guitar nhìn thằng đó trừng trừng:

– Với tao.

Bọn tù, bây giờ, cảm như hén. Hoàng Guitar mĩa mai:

– Có anh hùng thì chơi cha với cuộc đời bên ngoài, đừng chơi cha với anh em trong tù.

Nó lại nằm xuống:

– Tao thức cả đêm, yêu cầu chúng mày nói khế cho tao ngủ một lát.

Nó vất tay lên trán. Bọn tù im lặng. Hoàng Guitar ngủ được một giấc. Lúc nó tỉnh, bọn tù đã đi làm tạp dịch cả. Giám thị Hai không muốn đánh thức Hoàng Guitar.

Ông ta để cái “gà men” bánh cuốn gần chỗ Hoàng Guitar. Lần này, nó vươn vai, đứng dậy, đi rửa mặt, đánh răng. Rồi thường thức bữa ăn sáng thi vị. Xong xuôi, Hoàng Guitar lấy con dao, vệt một vết cuối cùng lên bức tường.

Nó trở về chỗ, nằm hút thuốc lá. Và lại ngủ thiếp đi. Rồi lại thức. Cứ vậy Hoàng Guitar ngủ những giấc ngủ ngắn, chập chờn. Nó muốn ngủ đến chiều. Nên xé một tờ giấy, ghi hàng chữ “Để yên tôi ngủ, cấm đánh thức” gài vào khuy áo. Hoàng Guitar không bị ai phá quấy cả.

Chiều xuống, bụng đói, Hoàng Guitar chỉ xin giám thị Hai một ly cà phê sữa đá. Bọn 2C2 mong mỗi chóng tối. Để Hoàng Guitar tuyên bố tên tuổi kẻ kế vị nó. Bữa cơm chiều hôm nay thật linh đình. Bọn tù tổ chức liên hoan tiễn Hoàng Guitar về với cuộc đời. Đờ “tất” một, hai hôm trước chúng để dành cho hôm nay: Bánh mì, chuối, kẹo, thịt kho nước dừa v.v.

Đèn cầy dùng thay bếp than, bọn tù nấu nước pha trà, cà phê. Một thằng xuất sắc nhất được anh em đề cử, ngỏ vài lời tiễn biệt. Không khí 2C2 nghiêm trang như không khí một cơ sở có ông lớn bỏ nước ra ngoại quốc nhận chức mới. Giám thị Hai vắng mặt. Ông ta cố tránh để bọn tù được tự do, vui vẻ. Bài diễn văn con cà con kê đọc dứt, bọn tù vỗ tay tưng bừng. Những “ly” – những cái lon, đồ hộp thì đúng hơn – trà nóng hồi chạm nhau.

Tất cả đều chúc Hoàng Guitar “thượng lộ bình an”. Thoạt đầu, Hoàng Guitar còn buồn cười. Dần dần nó cảm động. Ba năm ở “ấp”, nó đã tiễn nhiều thằng rời “ấp” nhưng chưa thằng nào được hưởng cảnh tiễn đưa long trọng như nó.

Hoàng Guitar rơm rớm nước mắt:

– Cảm ơn anh em. Tôi sẽ nhớ mãi đêm nay.

Bọn 2C2 không đưa nào hiểu tâm sự Hoàng Guitar cùng ý muốn lương thiện của nó. Cho nên, có đưa hỏi:

– Ra ngoài đại ca tính “ngự” vùng nào?

– Chưa biết.

– Đại ca cho biết rõ để đàn em ra ngoài theo đại ca làm ăn.

– Có lẽ tao đi xa.

– Đại ca đi đâu tụi này cũng theo đại ca.

– Tao giải nghệ.

– Trời!

Bọn 2C2 thộn mặt ra ngó Hoàng Guitar. Nó giải thích:

– Nghề này không có tương lai. Đời sống ở đây buồn thảm như chúng mày đã sống, đã biết, đã chán nản. Chẳng lẽ lâu lâu lại vô đây dưỡng sức mấy năm? Nên tao nhất định giải nghệ. Và nữa, du đảng không phải là một nghề. Tao chưa thấy một thằng du đảng nổi tiếng nào sống đến già với tiếng tăm của nó. Càng nổi tiếng càng dễ chết non.

Một thằng hỏi:

– Đại ca nói ngon lành lắm. Nhưng tụi em giải nghệ thì sống bằng gì? Còn có người đâm chém, tụi em còn hành nghề, đại ca ạ!

Hoàng Guitar nói:

– Tao đâu có khuyên tụi mày bắt chước tao. Đã có xã hội lo cho tụi mày. Riêng tao, tao không muốn chúng mày theo tao, dù tao biết chúng mày thương tao vô cùng.

Nó xoa tay cười lớn:

– Mặt xác tao, chúng mày hãy vui vẻ tiễn tao đi. Biết đâu chúng mày chả đang đưa đám tao.

Có tiếng nói to:

– Đại ca cho biết tên tuổi người thay đại ca?

Hoàng Guitar đáp gọn lỏn:

– Phương công tử!

Bọn tù hướng hết mắt về một thằng tù đang phì phèo điếu thuốc con mèo. Đó là Phương công tử, một thằng du đảng nổi tiếng hào hoa phong nhã. Phương công tử đẹp trai, to con. Nó có con dao đi tắt cho nó toàn những đồ sang. Phương công tử quanh năm hút thuốc con mèo. Nó mới vô ấp chừng sáu tháng, rất quý Hoàng Guitar nhưng không hề nịnh Hoàng Guitar như những thằng khác. Thành thử, Hoàng Guitar mến nó. Hoàng Guitar biết Phương công tử thừa “công lực” dẹp loạn nếu bọn nào âm mưu làm loạn phòng 2C2. Nó còn biết Phương công tử là thằng tư cách, không chấp nê, thù vật.

Khi Hoàng Guitar tiết lộ tên tuổi mình, Phương công tử vẫn thản nhiên hút thuốc. Hoàng Guitar nhún vai:

– Sao, tụi mày chịu không?

Bọn tù chưa kịp trả lời, Hoàng Guitar đã nói:

– Thằng nào không chịu cứ việc phản đối.

– Em.

Một thằng giơ tay. Nó là Huân con, thằng đó đóm Hoàng Guitar lỏa lồ quá khiến Hoàng Guitar nhiều lần phát cáu. Nó ham chức vua phòng lắm. Nó đã hy vọng chức của Hoàng Guitar sẽ về nó. Nhưng Hoàng Guitar chọn Phương công tử làm Huân con tan mộng.

– Còn thằng nào phản đối nữa?

Thấy Hoàng Guitar giận dữ, một vài đứa trong bụng không phục Phương công tử nhưng không nói ra. Huân con thì thêm chức vua phòng. Nó thừa biết giám thị không cho nó tái diễn những cảnh tượng khốn nạn của những Tám quản. Thời phong kiến đã chết ở 2C2. Vua phòng chẳng còn quyền hành gì ngoài lòng quý mến của

đàn em. Nhưng Huân con thèm được xưng tụng là đại ca. Đó là thành tích lớn để ra ngoài khám Chí Hòa, nhờ chức tước “đại ca, vua tù”, nó có thể gây thanh thế lớn. Những thằng khác chỉ xét đoán Phương công tử bề ngoài. Chúng cảm giác rằng Phương công tử “chân yếu tay mềm”, được mỗi nước đẹp trai kéo lại. Trong chốn giang hồ, chưa ai nhắc tới tên Phương công tử.

Bọn tù “chí”, tù “thâm niên” đã lần lượt xuất “ấp”. Còn lại rất những thằng mới lớn lên. Thành thử, một dùm bụi đời như Huân con cũng nổi tiếng. Nhưng 2C2 không ưa Huân con vì nó phách lối. Hoàng Guitar hiểu hết. Bởi vậy, cộng với sự điều đóm của Huân con, Hoàng Guitar gạt nó ra. Sợ khi giám thị Hai, vì một lý do gì đó, không còn làm việc tại Chí Hòa, Huân con sẽ trở chứng nịnh hót giám thị để đàn áp bọn tù.

– Cần một thằng phản đối thôi, tao sẽ hủy bỏ sự đồng ý của tao và giám thị.

Huân con mở cờ trong bụng. Hoàng Guitar nói:

– Thời phong kiến đã hết, chúng ta bắt đầu bước sang thời dân chủ!

Nhiều tiếng nhao nhao:

– Thế là thế nào?

Và những câu hỏi chua chát. Hoàng Guitar khoanh tay trước ngực:

– Chúng mày bầu một thằng đại diện 2C2 đi. Thằng nào thích làm đại diện thì ứng cử. Và tranh cử quyết liệt để đắc cử, y như họ tranh chức tổng thống ấy.

Bọn tù “ồ” ầm ỹ. Chúng có vẻ khoái chí.

– Nào, những ai muốn ứng cử?

Huân con giơ tay trước nhất:

– Em.

Thêm năm bảy cánh tay lần lượt giơ lên:

– Em.

– Em.

Hoàng Guitar ngạc nhiên thấy Phương công tử không thèm chú ý chuyện này. Nó đã đốt điếu thuốc mới. Hoàng Guitar hỏi:

– Còn cậu Phương công tử?

– Tôi cóc thích.

– Tại sao?

– Vì tôi cóc thích chứ sao.

– Cậu phải ra ứng cử.

– Tại sao tôi phải ra nhỉ?

– Vì danh dự và vì anh em.

Hoàng Guitar tha thiết:

– Vì... tôi nữa.

Phương công tử, thật tình, chỉ muốn yên thân. Nó thích yên lặng thường thức khói thuốc con mèo. Thuốc con mèo do đào yêu dấu của nó tiếp tế nên Phương công tử tưởng chừng nó hít khói tương

tư. Phương công tử lại lười biếng, không ưa nhúng tay vào việc “xã hội”. Lúc Hoàng Guitar tuyên bố làm vua tù, nó đã định từ chối. May mà Huân con “thắc mắc”. Nhưng bây giờ, Phương công tử hiểu Hoàng Guitar muốn gửi gắm anh em cho nó. Nó gơ tay:

– Tôi cũng ứng cử.

Hoàng Guitar nói:

– Mỗi ứng cử viên phải nêu thành tích của mình.

Huân con hỏi:

– Bằng cách nào?

Hoàng Guitar nhún vai:

– Mà nhận mà là dân bụi đời mà còn mở miệng hỏi câu đó à?

– Em chưa biết “luật” này!

– Nghĩa là có võ đài.

Huân con gật gù:

– Em hiểu.

Hoàng Guitar búng tay:

– Chúng mà đặt ra. Thành tích đáng kể là sức mạnh. Chúng mà sẽ chọn kẻ chiến thắng để tôn làm đại ca. Có ai tôn kẻ chiến bại không?

Bọn tù hét vang:

– Không.

Hoàng Guitar nhếch mép cười:

– Tao cũng nghĩ vậy. Nào, Huân con và Phương công tử nêu thành tích trước.

Huân con cởi phăng áo, mặc trần xì chiếc quần xà lỏn. Nó hơi thấp nhưng mập mạp. Con gà chọi lần đầu được vất vào đấu trường có những dáng điệu, cử chỉ thế nào thì Huân con giống hệt thế ấy. Nó tưởng ăn sống nuốt tươi Phương công tử. Nó bắt đầu dục đối thủ:

– Mời bạn.

Phương công tử nhếch mép cười. Nó đứng dậy liệng điếu thuốc lá đi. Giọng nó pha chút hài hước:

– Xin lãnh tôn ý.

Phương công tử để nguyên bộ quần áo “công tử” tức là bộ đồ tù có số, lững thững bước gần Huân con, đối thủ của nó xỏ ngọt nó:

– Giám thị có thể rầy bạn nếu bạn rách áo.

Hoàng Guitar tuyên bố:

– Nhập cuộc!

Huân con điệu bộ. Nó cúi đầu, nói với Hoàng Guitar:

– Em xin phép anh.

Phương công tử chỉ nhe răng cười. Huân con tấn công trước. Trái đấm của nó không đi tới đâu nhưng đã làm bọn 2C2 dãn ra, đánh đai lấy hai đối thủ. Phương công tử chưa thềm trở nghề. Bọn 2C2 tin chắc Phương công tử sẽ bị Huân con cho đo ván. Huân cũng tin thế. Nó nhảy tung người lên đá, húc đầu vào bụng Phương công tử đánh đòn liều mạng để kết thúc chiến trường. Chờ Huân con múa may hết kiểu, Phương công tử mới biểu diễn vài đường Vovinam. Và Huân

con nằm nhón nhỏ trên sàn phòng. Bón tù ngục nhiên. Phương công tử đã nhảy lên lưng cạp. Nó cần chinh phục cả bón 2C2. Phương công tử đưa tay, dáng điệu rất ung dung:

– Thằng nào muốn bóp cổ tao không?

Hoàng Guitar khuyến khích bón 2C2:

– Phương công tử tính dạy “nghề” chúng mày đấy. Cho chúng mày hay, trong vùng giang hồ có hai loại người thuộc dân chì. Loại vang danh và loại cóc cần vang danh. Phương công tử là loại cóc cần vang danh.

Phương công tử vờ một thằng ra. Nó bảo thằng này bóp cổ nó thật chặt. Phương công tử gỡ thế bóp cổ và hạ thằng này trong nháy mắt bằng Vovinam. Bón 2C2 vỗ tay khen ngợi:

– Anh dạy em với!

– Anh truyền nghề em đi!

2C2 thật sự phục Phương công tử rồi. Những thằng ra ứng cử rút dù êm, không dám nêu thành tích cùng Phương công tử. Huân con vẫn nằm im. 2C2 không thèm biết nó nữa. Trong những tiếng hoan hô Phương công tử, Huân con đã chết điếng. Nó thấy nỗi nhục của nó không bao giờ rửa được. Huân con muốn cắn lưỡi tự tử. Song nó không đủ can đảm.

Hoàng Guitar ngạo nghễ hỏi:

– Còn thằng nào không đồng ý?

Bón tù giờ tay thật cao:

– Bầu Phương công tử làm đại diện.

Cuộc tấn phong vua phòng xảy ra thật nhanh chóng. Phương công tử thay thế Hoàng Guitar. Buổi liên hoan tiễn Hoàng Guitar và mừng Phương công tử tiếp tục. Cho tới nửa đêm, đèn tắt, bón 2C2 mới đi ngủ. Như đêm qua, đêm nay Hoàng Guitar lại thức tri kỷ vụn với Phương công tử. Nó “bàn giao” cơ sở cho Phương công tử và gửi gắm Phương công tử đám anh em 2C2. Hai đũa hẹn gặp nhau bên ngoài cuộc đời.

Chú thích:

[1] Ghế: Gái.

[2] Nghẽo: Xe. Nghẽo sắt: Xe đạp.

[3] Vòm: Tiệm hút thuốc phiện.

Chương 10

Ba khỏi khám Chí Hòa, Hoàng Guitar vẫn còn nắm chặt mẩu giấy trả tự do trong tay. Bộ quần áo cũ của nó, dường như, cụt ngắn.

Ba năm rồi, còn gì nữa. Ba năm rồi, Hoàng Guitar mới được mặc bộ quần áo của nó mặc hôm bị bắt sau khi hạ bọn “Chemises noires”. Hoàng Guitar móc ví, cẩn thận nhét cái bùa hộ mạng vào một ngăn kín nhất. Thuốc lá hết cả rồi. Trong túi chỉ còn hơn trăm bạc. Hoàng Guitar lưỡng lự bước bên trái con đường Hòa Hưng. Nắng sớm đổ xuống ngập đầu nó. Hoàng Guitar đi thật chậm vừa thở hít không khí tự do, vừa nhìn cảnh vật hai bên. Đường Hòa Hưng chẳng có gì hấp dẫn cả. Nhưng ngoảnh lại, thấy cái cổng nhà tù thì bỗng thấy những căn nhà như hàm răng mọc vô tổ chức, những gánh hàng rong đầy ruồi nhặng và bọn trẻ con mắt toét, bụng ỏng bu quanh hấp dẫn lạ lùng. Hoàng Guitar muốn đi thật chậm. Khốn nỗi, đôi chân nó cứ như đôi chân con sơn ca, tung tăng không kìm được.

Và Hoàng Guitar đã đến quán cà phê bình dân ở một góc đường. Nó ghé vô gọi một ly cà phê sữa, mua một gói Bastos de luxe. Hoàng Guitar đang phân chất mùi thuốc lá đen trong tù và ngoài đời thì có tiếng gọi từ một quán cà phê bên kia đường vọng sang. Nó ngó về phía bên đó. Hội ghé đã băng ngang đường. Nó cười hề hề:

– Mấy bữa rầy canh anh ở đây.

Hội ghé ngồi xuống ghế bàn của Hoàng Guitar.

– Anh tính làm ăn gì chưa?

– Mà đã làm gì?

– Em về chỗ cũ của anh Du chốt. À, nàng Riri Huệ nhắc tới anh hoài.

– Tao hỏi mà đã làm gì...

– Còn làm gì được nữa?

Hoàng Guitar thờ dãi:

– Rồi mà lại vô ấp mắt thôi.

Hội ghé gọi một ly cà phê đen. Nó triết lý vụn:

– Đời mình có hai sự gắn bó: tu và tù. Tu không được thì tù, anh ạ! Thế anh có tính về với tụi này chăng.

Hoàng Guitar lắc đầu:

– Tao muốn đi thật xa khỏi chốn “bụi đời”.

Hội ghé tròn mắt:

– Anh tu?

– Không, tao giải nghệ. Tao có nghề đánh đàn, tao sẽ chỉ đánh đàn sống lai rai, yên phận. Tao không có quyền ra lệnh chúng mày theo tao nhưng tao khuyên chúng mày nên bớt dâm chém đi.

Hội ghé bắt thương hại Hoàng Guitar:

– Anh ớn tù rồi hả?

Hoàng Guitar nhả khói thuốc:

– Ở trong ấy tao không nhìn rõ tương lai tao.

Hai đứa nhìn nhau. Tên đàn em hạng bét Hội ghê có bao giờ được nhìn đàn anh Hoàng Guitar bằng đôi mắt nó đang nhìn Hoàng Guitar? Hội ghê là đàn em Đực lì. Trên Đực lì còn Du chốt. Và quân sư của Du chốt là Hoàng Guitar. Trước đây, Hội ghê chỉ được nghe tiếng và ngó Hoàng Guitar. Từ ngày vô ấp nó mới hân hạnh gần gũi Hoàng Guitar, tâm sự vụn vặt với Hoàng Guitar.

Hội ghê không mong ước Du chốt, Mùì khóa, Đực lì chết. Nhưng đàn anh nó đã chết. Thì bổn phận của Hội ghê là phải săn sóc bọn lau nhau dưới nó. Nó đương nhiên thay thế Du chốt và muốn Hoàng Guitar trở về làm cố vấn cho nó. Hội ghê đã gạ chuyện. Hoàng Guitar dứt khoát với dĩ vãng. Nó không muốn vào tù vì nghề dao búa nữa.

– Anh nhất định bỏ đàn em?

– Không bỏ mày đâu, tao giải nghệ thôi.

– Rồi đàn anh coi, chúng nó sẽ làm đàn anh thất điên bát đảo. Ngoài đời đâu phải nhà tù. Đời rộng hơn nhà tù, đàn anh ạ!

– Mày dạy tao hả?

– Đâu dám, đàn em sẵn sàng chờ đợi anh sai phái nếu cuộc đời nó không đả ngộ đàn anh.

– Mày cố chờ đi.

– Anh cần tiền không?

– Đưa tao mượn một ngàn.

– Sao lại một ngàn? Đàn anh cần bao nhiêu cũng có. Em chiếm lại các nguồn lợi của băng Chín cùi rồi.

– Tao cần thế thôi.

Hội ghê đưa tiền cho Hoàng Guitar. Nó hơi thất vọng vì mọi dự định của nó tiêu tan hết. Hoàng Guitar rời quán cà phê. Nó về thẳng bin đình, nơi con tình nhân của nó đang trông mong nó. Hoàng Guitar nghĩ vậy, dù suốt ba năm tù, con tình nhân của nó không thềm gửi vào ấp một lá thư thăm hỏi. Tới bin đình, Hoàng Guitar chạy ngay lên phòng cũ. Cửa đóng. Hoàng Guitar đập thình thình. Nó không yêu gì con vũ nữ này song ba năm xa đàn bà, Hoàng Guitar thềm thường xác thịt. Nó muốn vùi đầu lên ngực con nhân tình, ái ân đã đời rồi sẽ tính chuyện đời nó. Cửa chưa mở, Hoàng Guitar đập mạnh hơn. Im lặng. Một lát, có tiếng cười rộ. Tiếng cười của đàn ông. Rồi tiếng cười của đàn bà.

Hoàng Guitar không ghen nhưng da nó, dường như nổi gai. Nó dang chân đạp cửa. Giọng mệt mỏi sau những giây phút cuồng loạn, con nhân tình cũ của nó hỏi vọng ra:

– Ai đó?

Hoàng Guitar biết chắc hai đứa còn đang quấn quýt nhau ở bên giường.

– “Cớm”!

Con vũ nữ phá ra cười:

– Thăng quỳ nào phá đây?

Hoàng Guitar đáp:

– “Cóm” lớn. Mở cửa lên!

Con vũ nữ nhảy khỏi giường, ra mở cửa. Cái chốt vừa kéo, Hoàng Guitar đã xô cửa, lách mình vào:

– Yêu đương kỹ thế!

Con vũ nữ ngó Hoàng Guitar chăm chăm:

– Ở đâu chui ra vậy?

– Chí Hòa.

Nó trở giọng:

– Ông là ai?

Hoàng Guitar nhếch mép cười:

– Mới có ba năm mà em quên nhanh thế?

Con vũ nữ vẫn đóng kịch:

– Tôi không quen ông.

Gã đàn ông vừa ân ái với con vũ nữ, lên tiếng:

– Bạn lộn phòng chẳng?

Hoàng Guitar cười khẩy:

– Tôi đã ăn cơm nằm ở phòng này ông bạn ơi!

Con vũ nữ tức giận:

– Thằng này khùng, cứng ạ!

Gã đàn ông rút khẩu súng lục, chĩa về phía Hoàng Guitar:

– Đây mới là “cóm”, con ơi! Con cút cha con đi, đừng làm mất thì giờ của ba nữa.

Hoàng Guitar lui thủi bước ra. Cánh cửa đóng sầm lại. Và giọng cười đều cẳng của con vũ nữ re ré nổi lên. “Chúng nó sẽ làm đàn anh thất điên bát đảo”. Hội ghê nói câu này chưa lâu la gì. Hoàng Guitar lầm bầm “nó gặp con mòng mới, giả đồ không quen biết mình để làm ăn, ta sẽ gặp nó”. Hoàng Guitar lang thang khắp phố. Nó chẳng biết tấp vào đâu. Cuối cùng, Hoàng Guitar chui vô một rạp chiếu bóng thường trực.

Cuốn phim “Mélodie sous le sol” có đoạn kết thật náo nùng. Đòi tàn bạc nổi. Hai tay anh chị dùng hết thủ đoạn, hết âm mưu, cướp sạch tiền nhà băng, nhét vào hai cái “xắc” tay. Rồi muốn qua mặt “cóm”, họ ném hai cái “xắc” bạc xuống hồ bơi. Bạc ngấm nước, nở dần. Khiến hai cái “xắc” bung miệng. Và bạc nổi lênh bênh trên mặt hồ dưới những con mắt ngạc nhiên của “cóm”, trong bốn con mắt bi thảm của hai tay anh chị Jean Gabin và Alain Delon đóng tuyệt hay.

Họ diễn tả bằng đôi mắt khúc phim này. Đôi mắt Alain Delon nói lên đầy đủ ý nghĩa bốn tiếng “Đời tan, Bạc nổi” những nếp nhăn của mặt Jean Gabin rung lên những tiếng nấc. Hoàng Guitar không định xem một phim buồn mà bị xem. Cuốn phim làm nó quên lời dặn dò của Hội ghê. Chín cùi đã chết khốn nạn. Du chột đã chết khốn nạn. Lâm thợ điện đã chết khốn nạn. Bao nhiêu thằng du đảng khét tiếng lần lượt chết khốn nạn.

Những thằng còn sống đều bị đày ra đảo. Cả “băng” Đại Cathay bị vồ, bị bêu nhục trên báo chí. Những thằng thoát lưới cảnh sát đang

bị tầm nã. Rồi đời chúng sẽ tàn ở khám, ngoài đảo hay trong nỗi đói khổ. Chúng sẽ tồi tệ hơn những con chó bị cán chết ngoài lộ. Hoàng Guitar không muốn bị vồ, không muốn chết như chó chết. Nó tự nhủ rằng, chẳng bao giờ nó tìm Hội ghê. Chẳng bao giờ nó cần đàn em nữa.

Dĩ vãng đã xa vời, thật xa vời cơ hồ đám mây xám trôi trên nền trời những năm tháng cũ. “Anh còn cây đàn”, Hoàng Guitar còn cây đàn. Nó sẽ làm đời nó bằng cây đàn để cuộc đời mãi mãi du dương như khúc nhạc tình yêu. Hoàng Guitar rời rạp hát, cổ nó muốn cháy bỏng. Hoàng Guitar lang thang trên vỉa hè Lê Lợi. Nó ghé vô một tiệm gọi chai nước ngọt. Hoàng Guitar chưa kịp nâng ly. Thì có tiếng cười và theo sau một câu nói sững chết căm phẫn.

– Nó đây, chắc con ông cụ mới ở ấp ra!

Thói quen của Hoàng Guitar là ngồi quay lưng ra ngoài. Nó đoán bọn “Chemises noires” đang bàn tán về nó. Hoàng Guitar thản nhiên nâng ly. Nước ngọt thật lạnh làm tươi cổ họng nó. Hoàng Guitar “khà” một tiếng khoái trá. Buổi sáng thứ Năm, tiệm kem vắng khách. Sài Gòn chỉ có vài rạp chiếu bóng trung bình chiếu xuất “ma ti nê”. Đối diện Hoàng Guitar là một tấm gương lớn. Từ đó, nó có thể nhìn cảnh tượng sau lưng nó.

Đúng bọn “Chemises noires” rồi. Không có Tâm sơ-mi đen. Chúng đủ năm thằng, tóc để dài và đi giày cao cổ. Túi áo sơ-mi đen của mỗi thằng đều thêu một cái đầu sư tử. Một thằng đứng dậy miệng ngậm điệu xì gà Robert Burns, hai tay khuỳnh ra, lăm lăm bước vào phía trong. Nó đến bàn Hoàng Guitar, tự nhiên, kéo ghế ngồi đối diện Hoàng Guitar.

Nó dập điệu thuốc xì gà rồi lại ngậm lên môi, hất đầu:

– Xin tí lửa!

Hoàng Guitar móc chiếc Ronson bật lửa. Thằng sơ-mi đen vồ lấy chiếc Ronson. Nó tự bật lửa, mời thuốc. Nó hít một hơi đầy, phả khói vào mặt Hoàng Guitar. Rồi nhếch mép cười:

– Mấy “bích” cái Ronson này?

– Tôi mua lâu rồi.

– Đẹp đấy nhỉ?

– Dùng được.

– Cho tao nhé?

Không đợi Hoàng Guitar trả lời, thằng sơ-mi đen nhét ngay chiếc Ronson vô túi quần ống bó của nó. Cảnh “bắt địa” lọt hết vào mắt cô thu ngân viên trẻ đẹp. Ngày nào ngồi ở “két” thu tiền, cô thu ngân viên cũng bị chứng kiến những pha chướng tai gai mắt do bọn “Chemises noires” gây ra. Chúng nó muốn tán cô bé. Nhưng thiếu ngôn ngữ. Đành sắm những vai chẵn bò miền Texas để được cô bé chú ý. Chúng tưởng thế hợp với tâm hồn gái mới. Bởi vì, trên các hè phố Sài Gòn không thiếu gì các cô bé kháu khỉnh, duyên dáng, tướng con nhà lành, cặp kè với những thằng lông gáy, ăn mặc lố lăng, rước đèn một cách hãnh diện.

Cô thu ngân viên ở quán kem Thăng Long không phải là gái mới. Nên cô bé đã ngắm ngẫm khinh bỉ bọn “Chemises noires”.

Thằng sơ-mi đen nhìn Hoàng Guitar trừng trừng:

– Mày định đòi lại chiếc Ronson, hả?

Hoàng Guitar lễ phép:

– Tôi biểu bạn đó.

– Ai bạn bè với mày.

Nó phân trần với tụi ngoài:

– Thằng các ké này nó bảo nó là bạn tôi, trời ơi! Chúng mày vô đây coi chơi. Nó khùng chúng mày ạ!

Nó phá lên cười. Bốn thằng bọn nó đã xô ghế, kéo cả lại bàn của Hoàng Guitar. Tiệm kem chỉ có sáu người khách. Bọn “Chemises noires” đã vây chặt Hoàng Guitar. Nó biết một trận đòn hội chợ sắp xảy ra. Hoàng Guitar, chờ đợi. Thằng sơ-mi đen ngồi đối diện nó, hỏi băng quơ.

– Cái gạt tàn thuốc lá đâu nhỉ?

Nó reo lớn:

– À đây rồi!

Và nó dụi đầu điệu xì gà Robert Burns vào trán Hoàng Guitar. Cô thu ngân viên bùng mặt rú lên. Vài người chiêu đãi chạy ra, không ai dám can thiệp. Thằng sơ-mi đen hỏi Hoàng Guitar:

– Đau không mày?

Hoàng Guitar mím môi không đáp. Chỉ cần một cái đập thôi. Chiếc bàn sẽ tung và thằng sơ-mi đen sẽ ngã ngửa. Với thế võ điều luyện nửa trở ra, bọn “Chemises noires” sẽ gục hết. Nhưng Hoàng Guitar ngồi bất động. Bọn “Chemises noires” cười khoái chí. Thằng sơ-mi đen bóp nát điệu xì gà bỏ vào ly nước ngọt của Hoàng Guitar:

– Uống đi mày!

Đồng bọn nó hòa theo:

– Uống đi sẽ hết bồng.

Một thằng mĩa mai:

– Hoàng Guitar có cái sẹo trên trán mới đẹp trai chứ!

Hoàng Guitar nâng ly uống cạn. Cô thu ngân viên nhìn Hoàng Guitar bị xử ức, thương nó đến ứa nước mắt. Thằng sơ-mi đen gọi bồi đem chai nước ngọt nữa. Nó đổ ra ly rồi hất đầy mặt Hoàng Guitar. Hoàng Guitar đưa tay vuốt mặt. Thằng sơ-mi đen đứng dậy:

– Chơi đi chứ, Hoàng Guitar!

Hoàng Guitar cắn chặt môi. Rồi buông gọn hai tiếng:

– Tao nín.

Thằng sơ-mi đen vung tay tát Hoàng Guitar một cái:

– Mày nín à?

Hoàng Guitar gạt đầu:

– Tao nín.

Thằng sơ-mi đen thoi một trái vào bụng Hoàng Guitar. Nó kêu “hự” nhưng khuôn mặt vẫn không chút hận thù.

– Tao nín.

– Không cho mày nín!

Bọn “Chemises noires” đánh hội chợ. Những cú đấm của ba năm nuôi phần nộ giáng xuống thân thể Hoàng Guitar. Con ngựa hoang đứng chôn chân chịu đòn. Cho tới khi nó gục thì những cú đấm không còn thấm tháp gì nữa, Hoàng Guitar tê đòn. Bọn “Chemises noires” vẫn đấm, đạp. Một thằng kéo ống tay áo sơ mi, lôi ra một lưỡi dao cạo:

– Để tao rạch mặt nó.

Thằng khác ngoắt tay:

– Ngó coi “cóm” có lỏng vãng gần đây không?

Một thằng chạy ra, ngồi ở bàn cũ “nghech cóm”. Bọn “Chemises noires” rạch chéo hai vết lên trán Hoàng Guitar. Chưa đủ, chúng lấy con dấu đồng khắc đầu sư tử, hơ nóng bằng ngọn lửa của chiếc Ronson. Rồi in xuống má Hoàng Guitar. Con ngựa hoang no nề đòn, không còn biết những gì đang xảy ra. Hạ địch thủ xong, bọn “Chemises noires” rút êm.

Chúng không quên trả tiền nước. Ông chủ tiệm kem Thăng Long sai bồi đóng cửa lại. Những người giúp việc trong tiệm lôi Hoàng Guitar khỏi “chiến trường” đến một chỗ khô ráo hơn. Cô thu ngân viên tình nguyện thấm khăn lạnh lên mặt Hoàng Guitar.

Năm phút sau. Hoàng Guitar tỉnh. Nó mở mắt, ú ớ:

– Tao nín...

Cô thu ngân viên nhỏ nhẹ:

– Chúng nó đi rồi.

Hoàng Guitar vẫn say đòn:

– Tao nín thật. Tôi nín các bạn...

Nước lạnh làm máu ở trán Hoàng Guitar ngưng ứa ra. Và nó tỉnh dần. Nó nhìn người con gái.

– Ông đau lắm phải không?

Câu hỏi thật thừa. Khốn nỗi, nàng chẳng biết hỏi làm sao. Hoàng Guitar gắng gượng ngồi dậy. Nó sờ tay lên trán.

– Chúng nó đã rạch mặt tôi?

– Vâng.

Nó lần mấy ngón tay xuống chỗ rứt ở má:

– Còn chỗ này?

Người con gái chớp mắt lia lịa:

– Chúng nó in dấu vào má ông.

Hoàng Guitar đã đứng lên. Nó ngồi xuống ghế:

– Cô cho xin ly nước lạnh.

Người con gái đi vào trong. Ông chủ tiệm hỏi:

– Cậu không biết bọn “Chemises noires” à?

Hoàng Guitar lễ phép đáp:

– Thưa ông, không ạ!

– Cậu có nhìn tụi khốn đó không?

– Thưa ông, tôi ngồi quay lưng ra.

– Thế tại sao tụi nó đánh cậu? Tội nghiệp cậu? Tôi muốn kê cảnh

sát nhưng vì chỗ làm ăn, lo bọn ôn dịch trả thù thì sập tiệm nên tôi không dám kêu.

Hoàng Guitar nghĩ thầm “Ông cóc biết tôi là cựu du đảng vừa ra khỏi ấp. Nếu ông biết, ông đã đẩy tôi ra vỉa hè rồi”.

Nó cố tươi tỉnh:

– Du đảng mà, ông chủ. Nó đánh ai đâu cần biết lý do. Ông chủ không gọi cảnh sát là phúc cho tôi. Ông đối xử như vậy, tôi biết ơn ông nhiều.

Người con gái đã bùng ly nước lạnh ra. Hoàng Guitar đỡ lấy, nốc một hơi cạn sạch.

– Ông dùng nữa nhé!

– Cám ơn cô.

Những người bồi đã dọn dẹp xong “bãi chiến trường”. Tiệm kem lại mở cửa. Sinh hoạt trở lại bình thường. Nhưng cô thu ngân viên chưa về kết.

– Cô cho mượn cái lược.

Nàng đưa lược. Hoàng Guitar chải qua loa mái tóc. Nó dọa nàng:

– Bọn “Chemises noires” sẽ trả thù cô đấy! Thôi, cô cho tôi xin cô chút xà bông rồi để mặc tôi.

Nàng ngạc nhiên:

– Xà bông làm gì, hả ông?

Hoàng Guitar mỉm cười:

– Để thoa vào cái dấu nóng in trên má tôi. Như vậy cái dấu không bị sưng. Còn vết rạch, tôi chịu khó bôi nghệ chắc là không thành sẹo.

Nàng càng ngạc nhiên. Sau một trận đòn tơi tả, gã thanh niên này có thể mỉm cười và nói chuyện vui vẻ được ư?

Nàng đi lấy xà bông. Hoàng Guitar thoa ngay vào chỗ bị in dấu nóng. Nó gọi người bồi:

– Tính tiền giùm tôi.

Nàng xua tay:

– Có vài chục, ông để tôi trả, ông nhé?

Hoàng Guitar sửa cổ áo đứng dậy:

– Sẽ có ngày tôi tới đây gặp cô và nói chuyện nhiều.

Nàng thắc mắc:

– Ông có trả thù không?

Hoàng Guitar nhún vai rất điệu:

– “Tôi nín” cô chưa nghe rõ à? Tôi cám ơn bọn “Chemises noires”.

Nhờ bọn nó tôi mới được cô săn sóc...

Nàng ửng hồng đôi má thẹn thùng. Hoàng Guitar nói tiếp:

– Và nhờ bọn nó, tôi có thể tin rằng tôi làm được đời tôi, không cần hận thù. Chào cô...

Hoàng Guitar thong thả bước ra. Nàng bước theo nó, hỏi thêm:

– Tên ông là gì?

– Cô chưa nghe rõ à?

– Chưa ạ!

– Bọn “Chemises noires” không réo tên tôi à?

- Tôi không nghe thấy gì cả.
- Vậy tôi là Hoàng.
- Còn tôi là Hương, Diễm Hương,.
- Sẽ gặp lại cô Diễm Hương.
- Tôi mong ông.

Hoàng Guitar nhắc một chân lên ghế, cúi xuống thắt dây giày:

- Lần sau cô để mặc tôi nhé?

Diễm Hương lắc đầu:

– Sao anh lại nói thế? Với bất cứ một người hiền lành nào bị bọn du đảng hành hung, tôi cũng sẵn sóc.

– Cô giàu tình thương quá. Nhưng tôi muốn ôm mặt bê bết máu về nhà. Tôi vô ơn, phải không cô?

–... Diễm Hương.

– Vâng cô Diễm Hương.

– Anh lập dị.

Hoàng Guitar cười nhạt:

– Có lẽ vậy. Mà này cô Hương, tôi “hiền lành” hả cô?

Diễm Hương hơi xấu hổ. Nàng đưa tay che miệng, không trả lời Hoàng Guitar. Nó đã thắt xong dây giày, đứng thẳng người:

– Cô chưa thức lâu đã biết đêm dài. Coi chừng kẻ nguy cho cô đó. Tôi về đây, bọn “Chemises noires” mượn tôi chiếc Ronson tôi hy vọng không đòi chúng nó.

– Anh, thật khó hiểu.

– Tại cô chưa thức lâu. Hãy rán thức lâu, cô Hương nhé!

Nó cúi đầu chào Diễm Hương và rời tiệm kem. Trời đã gần trưa, Hoàng Guitar chui vào hẻm Casino ăn một bữa cơm sườn nướng. Cơm đĩa ở Casino bây giờ không như mười năm về trước.

Hoàng Guitar còn nhớ quán cơm của má cô Cúc mà nó quen gọi là quán cơm cô Cúc. Cô Cúc học trường Gia Long, trưa nào cũng tới quán bán cơm giúp mẹ. Hẻm Casino được coi như một “làng” Bắc Kỳ, vì ở đây, tập trung khá đông dân Bắc Kỳ cũ. Nhưng quán cô Cúc là quán cơm Nam thuần túy. Mười đồng một đĩa cơm sườn nướng, tám đồng một đĩa cơm thịt heo quay kho.

Hoàng Guitar mê hai thứ cơm này nhất. Sườn nướng, heo quay kho là hai món đặc biệt ở quán cơm cô Cúc. Kêu đĩa cơm sườn nướng, thêm chén cơm trắng và ly cà phê đá. Hoàng Guitar có thể mơ mộng suốt buổi vì bữa cơm thật lý tưởng. Cô Cúc chắc giờ đã lấy chồng, có con. Quán cơm của nhà cô dọn về nơi nào, Hoàng Guitar không biết. Nhưng từ độ thiếu cô Cúc với đôi mắt tròn xoe, đen láy với âm thanh đầy nũng nịu của miền Nam trong hai tiếng “thôi mờ” kéo dài mỗi khi Hoàng Guitar tán tỉnh thì hẻm Casino không còn món ăn nào ngon lành nữa. Vô đây ăn. Ăn cho no, cho qua bữa. Chỉ có thế. Hoàng Guitar gọi đĩa cơm sườn nướng. Quán cơm không nướng mà lại chiên. Hoàng Guitar chợt nhớ người bạn cũ tên Niệm. Vũ Khắc Niệm. Niệm bỏ Hoàng Guitar và dĩ vãng đôi rách của mười mấy năm về trước rồi. Ngày nay, nó đã trở thành Đại úy y sĩ trong

binh chúng nhảy dù. Bạn bè gặp nhau, ai vui miệng nhắc tới chuỗi ngày tưng quăn, nằm dài trên lầu ba nhà hát Tây, thềm thường đĩa cơm thịt sườn nướng ở quán cơm cô Cúc, Niệm thường đỏ mặt, xấu hổ và lãng sang chuyện khác. Nó tưởng cái quá khứ đói rách làm bản mảnh bằng bác sĩ của nó. Vũ Khắc Niệm quan niệm về cuộc đời, sự nghiệp thật hẹp hòi. Hoàng Guitar nhớ Niệm không phải nhớ mình có thằng bạn làm bác sĩ đâu.

Mà nhớ chuyện thềm đĩa cơm sườn nướng đã đời lúc có tiền đi ăn lại, nhằm bữa quán chỉ bán cơm sườn chiên. Như Vũ Khắc Niệm ngày xưa, Hoàng Guitar mua đĩa cơm trắng, một tô tái nước. Nó đổ cơm vào tô nước phở, ăn một cách ngon lành. Hoàng Guitar muốn tiêu trắng trọn ngày nay, đợi đêm sẽ về bin đình ngủ nhờ con nhân tình cũ một đêm xem thái độ nó ra sao. Rồi sẽ tính chuyện làm ăn. Nó lại rúc vào rạp chiếu bóng thường trực coi phim kiếm hiệp Trung Hoa. Hoàng Guitar ngủ say sưa trong rạp vắng khán giả...

Chương 11

Sài Gòn đã lên đèn, Hoàng Guitar cảm thấy khó chịu lắm rồi. Nó thềm được tắm, được thay bộ quần áo mới. Rồi sau đó, thềm thêm cái gì hãy hay. Hoàng Guitar uống cạn ly bia, gọi bồi trả tiền cơm. Nó rời chợ cũ, xách bộ về giữa lòng Sài Gòn. “Giờ này con nhỏ đi làm rồi đây”, Hoàng Guitar thấy rạo rức vô cùng. Nó vẩy tay. Chiếc xích lô đạp ép vô lễ. Hoàng Guitar nhẩy lên.

– Đi đâu thầy?

– Cứ đi theo tôi nói.

Hoàng Guitar ngả lưng vào thành xe, hút thuốc lá. Khi xe dừng trước bin đình, Hoàng Guitar lại chưa muốn xuống.

– Làm một vòng nữa.

– Thầy cho bao nhiêu?

– Hai bò.

Người phu xích lô không hỏi thêm. Anh ta tiếp tục đạp.

– Chạy chậm thôi.

Hoàng Guitar vừa khám phá ra một nỗi thú. Là ngồi trên xích lô đạp vào buổi tối, suy nghĩ chuyện cuộc đời. Xe chạy chậm. Gió mát làm tâm hồn mình lắng dịu. Nhưng rồi chiếc xích lô lại đậu trước bin đình dù nó đã chạy thật chậm. Hoàng Guitar đành tiếc rẻ. Nó đi qua cái sân trái đá sỏi. Tiếng đá sỏi lạo xạo dưới chân nó, nghe vang vang một mối hận sâu. Hoàng Guitar ngậm thuốc lá, lăm lăm bước. Nó leo những bậc thang lên lầu. Tới cửa phòng con tình nhân cũ, Hoàng Guitar dùng chiếc chìa khóa riêng mở cửa vào. Chiếc chìa khóa còn nguyên trong ví của nó. Người ta trả tự do cho nó đã trả tự do luôn cho chiếc chìa khóa. Hoàng Guitar vào phòng rồi, công việc đầu tiên của nó là cởi phăng quần áo ra. Nó ngại xuống nhà tắm rửa. Hoàng Guitar mở nước đầy lavabo.

Nó gội đầu, rửa nửa người. Còn nửa dưới, nó lau kỹ. Xong xuôi, Hoàng Guitar lấy “ô đồ cô lô” xịt khắp thân thể. Nó vặn quạt số nhỏ, nằm đắp chăn mỏng, hút thuốc lá. Không còn gì tuyệt thú bằng để thân thể trở trụi sau khi tắm tấp nằm đắp chăn mỏng, hút thuốc lá trong bóng tối. Hoàng Guitar hút đủ hai điếu thuốc thì buồn ngủ. Nó kéo chăn quá lên cổ và ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, con vũ nữ ở vũ trường về. Hoàng Guitar tỉnh giấc khi nghe tiếng lách cách mở khóa. Nó lồm cồm ngồi dậy, gấp chăn và chui xuống gầm giường. Con vũ nữ bật đèn, thay quần áo, rửa mặt cho hết son phấn rồi lên giường ngủ. Nó không quên tắt đèn, và chỉ để ngọn đèn ngủ thật nhỏ. Hoàng Guitar mỉm cười. Nó chui khỏi gầm giường, vén màn, chui vô. Con vũ nữ rú một tiếng hãi hùng. Hoàng Guitar cười khà.

– Anh đây mà, cục cưng...

– Ai?

– Hồn ma hiện lên ngủ với em đây.

Con vũ nữ đã nhận được tiếng của Hoàng Guitar. Nó tung chăn:

– Làm gì kỳ vậy?

Hoàng Guitar ôm chầm lấy con vũ nữ:

– Yêu nhau chứ làm gì!

– Buông tôi ra!

– Còn lâu.

– Buông tôi ra!

– Em không chiều anh ư? Anh mới ở ấp ra, nhớ em thấy mờ.

– Tôi quên anh rồi!

Hoàng Guitar nham nhở:

– Nhưng anh không quên em đâu.

Con vũ nữ thấy Hoàng Guitar không mặc quần áo. Nó biết thằng du đãng muốn làm ầu.

– Tao kêu ầm lên cho mà coi.

Hoàng Guitar thách:

– Kêu đi, kêu đi, cứng vừa mở miệng là anh đã bóp cổ cứng lè lưởi rồi cứng ạ!

Con vũ nữ xuống nước:

– Đùa mà, bồ tèo...

Hoàng Guitar xiết chặt con vũ nữ hơn:

– Cứng không quên anh à? Sáng nay anh bị trận đòn thập tử nhất sinh cứng ơi! Anh nhớ cứng vô cùng, thêm cứng vô cùng.

– Thôi đi cha nội... Bấy lâu nay làm cuộc đời ở đâu?

– Ở “ấp” Chí Hòa.

– Có án à?

– Ừa.

– Được tha hay vượt ngục đấy?

– Có chúng chỉ hạnh kiểm đảng hoàng. Bây giờ, anh ngoan ngoãn làm ăn, không đấm đá ai hết. Bọn tép riu “Chemises noires” đánh anh, anh còn “nín” nữa là. Anh sợ “ấp” lắm rồi, em ạ!

Con vũ nữ mở cờ trong bụng:

– Sợ thật không?

– Sợ thật.

– Thế thì rút khỏi đây ngay. Tao tởm mày rồi. Mày hết thời rồi. Thằng bồ “cóm” của tao nó sẽ xức mày Hoàng Guitar!

Hoàng Guitar vẫn cười:

– Thay dạ đổi lòng nhanh dữ vậy?

Con vũ nữ cong cớn:

– Đời nó thế mà.

Hoàng Guitar gắn môi nó vào đôi môi con vũ nữ. Con vũ nữ giãy giụa, ú ớ. Nó không kêu thành tiếng được. Hai cánh tay đẩy đà của Hoàng Guitar đè chặt hai cánh tay của con vũ nữ. Hai chân nó cặp chặt hai chân kẻ nằm dưới. Hoàng Guitar vẫn cắn môi con nhân tình. Đến khi con nhân tình hết ú ớ, giãy giụa, Hoàng Guitar mới để môi nó

rời khỏi môi đứa gái giang hồ.

– Đòi nó thế, phải không em?

Con vũ nữ tỏ vẻ khinh bỉ:

– Làm gì thì làm đi, giẻ rách!

“Giẻ rách”! Hoàng Guitar đã thành đồ phế thải rồi sao? Sự thèm thường xác thịt ba năm trong tù bỗng tan rã như một cục đá lạnh bị ném vào chậu nước sôi. Nó buông tay khỏi tay con vũ nữ. Bất thần, Hoàng Guitar vung tay tát con vũ nữ một cái tát thật mạnh.

– Nói lại coi, tao đã thành giẻ rách chưa?

Con vũ nữ sợ hãi. Hoàng Guitar vung tay tát thêm cái nữa. Nó nháy xuống sàn phòng, kiểm quần áo mặc nhanh. Rồi nó bật điện sáng trung.

– Tao ngu quá, còn thứ nữa cần phải nín mà tao quên. Đồ điểm dờ, hãy soi mặt mày vào gương đi! Tao sẽ là giẻ rách nếu còn rúc vào gương mày. Điểm dờ, cám ơn mày đã sĩ nhục tao, cứng nhé.

Nó móc túi, đếm đủ năm trăm bạc vo thành một nắm, vất trúng mặt con vũ nữ:

– Chưa bán nhưng tao đã đền đạn. Cầm lấy mai ăn sáng, và mua phấn sáp, điểm dờ.

Hoàng Guitar ném trả con vũ nữ chiếc chìa khóa cũ. Nó rút thuốc quẹt diêm, mồi thuốc. Rồi thông thả bước ra cửa. Nghĩ sao, Hoàng Guitar lại về ghế ngồi. Con vũ nữ nằm nguyên trên giường. Nó thách Hoàng Guitar:

– Còn tiếc à?

Hoàng Guitar nhà khói:

– Tao ngồi nhờ đến 4 giờ sáng.

Con vũ nữ trở giọng:

– Anh giận em thật đấy hả?

– Tao tởm mày.

– Lên đây ngủ với em, đi anh...

Hoàng Guitar thấy ân hận những lời tàn tệ của nó đã nói với con vũ nữ. Nó dập diếu thuốc:

– Thôi, em chịu khó ngủ một mình. Anh chờ hết giờ nghiêm sẽ đi.

– Đi đâu?

– Đi đâu em hỏi làm gì?

– Em xin lỗi đã hất hủi anh.

– Em có quyền hất hủi anh. Một thằng ở tù ra thì chó cũng có quyền khinh nó. Nhưng anh nín tất cả những sự khinh bỉ kể cả sự khinh bỉ của chó hoang, mèo dại.

Con vũ nữ bắt đầu để ý cái thân cường tráng của Hoàng Guitar. Sau mấy năm vắng bóng, Hoàng Guitar trông to và khỏe mạnh vô cùng. Hoàng Guitar sẽ làm con vũ nữ sung sướng tột độ nếu nó bằng lòng tiếp tục những đêm ân ái cũ.

– Anh mới ở “ấp” ra à?

– Sáng nay.

– Em không hề biết anh bị “nhốt”.

- Biết làm quái gì.
- Biết để đi tắt cho anh.
- Cám ơn.

Con vũ nữ đã ngồi dậy. Nó mời mọc Hoàng Guitar:

- Vô đây anh...

Hoàng Guitar lắc đầu:

- Để anh ngồi đây.

Con vũ nữ vén màn, nhảy khỏi giường. Nó uốn ẹo cái thân thể lồ lộ khiêu khích Hoàng Guitar. Con ngựa hoang nhắm mắt lại, ả giang hồ đến bên nó, vuốt ve mái tóc nó. Nó hất tay con vũ nữ ra. Con vũ nữ lảng lơ:

- Chê à?
- Ừ...
- Tu thật chẳng?
- Cám mồm!
- Tu ở chùa hay ở nhà thờ?
- Cám mồm.

Con vũ nữ xoa đôi vai Hoàng Guitar:

- Cơm tù mập nhỉ?

Hoàng Guitar đứng hất lên:

- Em hãy chửi bới anh đi.

Dứt câu nó vung tay tát con vũ nữ và đập ả một cái ngã ngựa trên sàn phòng. Hoàng Guitar đi nhanh ra mở cửa và thoát khỏi sự cám dỗ của xác thịt. Hoàng Guitar xuống cầu thang. Khi nó tới giữa cái sân đá sỏi, có tiếng kêu “trộm, trộm, quân trộm cướp”. Tiếng kêu trong đêm khuya nghe rõ ràng và có tiếng vang xa. Một vài căn kế cận bật đèn mở cửa. Tiếng cười nhao nhao “trộm đâu, trộm đâu, bắt lấy nó”. Lát sau, cả bin đình thức giấc.

Hoàng Guitar đã ra đến đường. Ngay lúc đó, chiếc xe tuần tiễu của cảnh sát đi qua. Gặp một gã “phiêu lưu” trong giờ giới nghiêm, chiếc xe tuần tiễu dừng lại. Vài người ở bin đình đã ào ra đường: “Nó đấy! Nó đấy! Bắt lấy nó!”. Cảnh sát chộp luôn Hoàng Guitar:

- Đi đâu?

Một người ở bin đình nhanh nhẩu:

- Nó lên vào bin đình ăn trộm.

Hoàng Guitar bị đẩy lên xe ngay. Một cảnh sát viên nói lớn:

– Phòng nào bị nó viếng, mai làm tờ trình đem nộp ở quận, nghe chưa?

Chiếc xe tuần tiễu rồ máy, chạy biến. Hoàng Guitar vẫn bị một cảnh sát viên nắm chặt cánh tay. Nó lễ phép nói:

- Thưa các ông, tôi không ăn trộm gì cả.

Người cảnh sát lạnh lùng:

- Sáng mai sẽ xét.

Và để chắc ăn, chiếc còng được mở ra còng hai tay của Hoàng Guitar lại. Người ta đem nó về quận cảnh sát mở còng tay cho nó và đẩy luôn nó vào phòng tạm giữ. Hoàng Guitar mệt quá, chẳng thèm

nói năng. Nó tìm một chỗ trống, dựa lưng vào tường, ngủ ngời.

Nhưng Hoàng Guitar không ngủ nổi. Không khí ẩm mốc, hôi hám của phòng tạm giữ làm nó muốn ói. Hoàng Guitar móc thuốc. Hộp quẹt hết rồi. Còn que diêm duy nhất thì lại rụng đầu diêm sinh.

Hoàng Guitar hỏi nhỏ:

– Còn bạn nào thức không?

– Còn tôi.

– Bạn có lửa xin một tí.

Một que diêm bật lên. Vùng ánh sáng nhỏ tỏa ra. Hoàng Guitar không kịp nhận diện kẻ cho mình lửa.

– Anh hút không?

– Thuốc gì đó?

– Bastos.

– Tôi hút thuốc thơm. Sao anh bị bắt muện vậy?

– Rủi ro.

– Tôi tới nhà một người quen đòi nợ cũng bị bắt.

Gã thanh niên kể tiếp:

– Chủ nhà đó đang tổ chức sóc đĩa sát phạt nhau. Cảnh sát bắt trọn ổ. Tôi trình bày lý do hơi nặng tiếng một tí, bị một cái bọp tai và mang tội canh sòng bạc nên mới bị đẩy vào đây.

Hoàng Guitar an ủi:

– Mai anh về.

Gã thanh niên hỏi:

– Chắc hả anh?

– Chắc chứ. Tôi bảo đảm mai anh về.

Gã thanh niên thú thực:

– Lần đầu tiên bị bắt, tôi lo lắm. Từ tối tới giờ tôi hồi hộp kinh khủng.

Hoàng Guitar nhả khói thuốc:

– Ai cũng thế.

Gã thanh niên lại hỏi:

– Còn anh bị bắt về tội gì?

– Đi trong giờ giới nghiêm.

– Anh sinh năm nào?

– 1934.

– Vậy anh đỡ lo.

– Lo gì?

– Lo tổng sang quân vụ thị trấn.

Hoàng Guitar muốn yên lặng hút thuốc. Nhưng gã thanh niên cứ gợ chuyện. Bắt buộc, nó phải bảo gã thanh niên:

– Tôi mệt mỗi buồn ngủ rồi.

– Anh ngủ được à?

– Ngủ được.

Hoàng Guitar nói thêm:

– Tôi là trùm giết người, vào tù ra khám như ăn cơm bữa. Anh tránh xa tôi đi, kéo nói chuyện với tôi, cảnh sát nghi anh là đồng đảng

của tôi thì ốm đờn.

Gã thanh niên sợ quá, nín thình. Gã nhích gần rồi xa hẳn Hoàng Guitar.

– Cho tôi mượn bao diêm đi.

Gã vắt bao diêm cho Hoàng Guitar. Phòng tạm giữ lặng thình. Phía ngoài những người bị bắt vì không sổ gia đình, đi trong giờ giới nghiêm, tú bà, điếm, khách làng chơi, dân hít, dân cờ bạc cũng đã ngủ gà ngủ gật. Ánh điện vàng chói sáng. Ánh điện lọt vào qua mấy cái chấn song sắt thưa. Phòng tạm giữ hôm nay thiếu nhiều thú dữ. Lác đác chừng mười mạng. Trừ gã thanh niên, bọn quái xế, du đảng ngủ vùi, ngáy pho pho. Hoàng Guitar hút hết điếu thuốc này, châm tiếp điếu thuốc khác. Nó tự hỏi “tại sao con nhân tình cũ của nó lại nở vu khống cho nó cái tội trộm”. Hoàng Guitar nhếch mép cười trong bóng tối. “Biết vậy chiều nó một lần xong. Con nhỏ trả thù mình để bắt mình ngủ ở phòng tạm giữ”. Khi điếu thuốc cuối cùng hết, Hoàng Guitar đã dựa đầu vô tường, thiu thiu ngủ.

Mười giờ sáng hôm sau, người ta gọi nó lên phòng thẩm vấn. Hoàng Guitar khai hết sự tình. Nó đưa cho viên cảnh sát thẩm vấn coi giấy phóng thích, giấy chứng chỉ hạnh kiểm tốt của ông quản đốc khám Chí Hòa. Hoàng Guitar không quên nêu tên giám thị Hai ra để làm tăng thêm sự ngay thẳng của nó. Viên cảnh sát thẩm vấn cười nhạt:

– Mới hoàn lương mà chú mày đã bị vu tội bắt lương. Chú mày xui rồi đó.

– Vâng, thưa ông, tôi xui. Mới rồi khám, tôi đã bị bọn “Chemises noires” nhục mạ ở tiệm kem Thăng Long. Chúng nó dụi thuốc lá vào trán tôi rạch mặt tôi, đánh tôi nẫu người. Tôi đã nín.

– Ai bắt chú mày nín?

– Tôi bắt tôi.

– Rõn với tao hả?

– Đâu dám xếp.

– Mày thú thật mày không đủ sức chống chúng nó đi!

Hoàng Guitar chán nản.

– Vâng tôi không đủ sức.

Viên cảnh sát thẩm vấn đập bàn:

– Mày nói dối vụ trước thì vụ sau này cũng nói dối luôn. Đi ra chờ ngày xộ khám lần nữa.

Hoàng Guitar không kịp mở mồm yêu cầu viên cảnh sát thẩm vấn mời cô thu ngân viên và ông chủ tiệm kem tới làm chứng giùm nó. Nó bị dắt xuống phòng tạm giữ, đẩy vào phòng tối, hôi ẩm. Người cảnh sát mĩa mai:

– Mày mà còn chưa trở nghề bắt cóc đó, còn mới trở nghề ăn trộm thì sơ sơ vài tháng nữa thôi. Tụi ông khốn nạn vì những vụ bắt cóc, nên ngâm mày ít bữa ở đây.

Cánh cửa dày đóng cái rầm. Tiếng chìa tra vào khóa lách cách. Hoàng Guitar một mình trong phòng tạm giữ. Hết thuốc. Phẫn nộ. Nó

ngồi xuống góc phòng. Chợt nhớ 2C2 giám thị Hai. Phương công tử, đêm tiễn đưa hôm kia. Hoàng Guitar không sợ tù nhưng nó sợ không có cơ hội làm lại cuộc đời nó. Hoàng Guitar sờ tay lên trán, vết thương do đốm lửa của điệu xì gà của bọn “Chemises noires” hầy còn đó. Hoàng Guitar thấy rõ những trái đấm hận thù giáng lên thân thể nó ở trận đòn hội chợ. Đau điếng người. Nó lằm bằm “tôi nín”. Bụng dạ cồn cào vì đói, miệng đắng vì thêm thuốc.

Hoàng Guitar văng vẳng nghe tiếng nói của ân nhân nó tại phòng thẩm vấn cảnh sát cuộc, ba năm về trước. Nó nhắm mắt lại, thầm thì nói một mình cơ hồ một con chiên đang tâm tình riêng tư với Chúa. “Tôi nín! Tôi nín! Tôi nín! Tôi nín”, tâm hồn nó bớt căng thẳng. Lòng nó dịu lại. Nó thêm thiếp ngủ đi...

– Ê, thẳng khốn!

Người cảnh sát đập cửa thành thành gọi léo nhéo. Hoàng Guitar tỉnh giấc.

– Tôi đây.

– Mày chê cơm à!

Hoàng Guitar đứng dậy bước ra cửa. Cánh cửa hé mở. Một đĩa cơm trắng hột vịt chiên và một ca nước lạnh được đẩy vào. Hoàng Guitar đỡ lấy. Cánh cửa lại đóng chặt.

Hoàng Guitar ngao ngán nhìn bữa cơm bần tiện trên tay mình. Nó đặt đĩa cơm xuống đất. Trong vòm không gian tranh tối tranh sáng của phòng tạm giữ, Hoàng Guitar thấy đĩa cơm lổn nhổn xương khô và ươn ướt mồ hôi, máu. Miếng cơm bao giờ cũng nhục. Hoàng Guitar ngồi xom ngó nổi cực nhục mà nó sắp sửa nuốt vào dạ dày. Nổi cực nhục sẽ tiêu hóa. Phần nào đó, biến thành máu và ở mãi trái tim con người. Nhờ nó, con người sẽ vươn lên hay gục ngã trong chuyện mưu đồ rửa nhục, có hai cách rửa nhục. Rửa nhục bằng làm đẹp cho đời mình và rửa nhục bằng giáng những trái đấm hận thù vào mặt kẻ bắt mình chịu nhục. Du đãng đã chọn cách thứ hai. Hoàng Guitar không còn là du đãng nữa, nó chọn cách thứ nhất.

Hoàng Guitar đứng lên, đi xa ra để ngó đĩa cơm. Vài con dán, vài con chuột đánh hơi thức ăn, từ cầu tiêu bò ra. Hoàng Guitar vội chạy tới trước khi bọn dán, chuột “hành quân” trên đĩa cơm. Nó lại phải chiến đấu với gián và chuột. Để chiến thắng đĩa cơm trắng hột vịt chiên, Hoàng Guitar chỉ dám ăn hết nửa đĩa, tuy nó đói. Nó uống hết ca nước lạnh. Rồi ngồi bó gối nhìn dán, chuột chাম মূত্ৰ đĩa cơm thừa. Bây giờ, Hoàng Guitar lợm giọng vô cùng. Nó muốn ói. Nhưng không ói được. Lại thêm thuốc lá. Hoàng Guitar lòi cái bao thuốc đã vo nát còn ở trong túi ra.

Nó vuốt cho bao thuốc phẳng phiu rồi dốc những sợi thuốc vụn nát vào miệng. Nó nhai ngon lành như trẻ con nhai kẹo cao su. Hoàng Guitar nuốt thuốc. Bớt buồn ói. Những sợi thuốc vụn nát rồi cũng hết, Hoàng Guitar phải nhai cả bao. Nó xé dần, nhai dần và nuốt luôn. Hộp diêm của gã thanh niên cho tối qua thì hầy còn đây. Hoàng Guitar không dám nhai diêm. Nó táy máy búng những que diêm lên

trần. Một que diêm xòe ruột tiếng lòi một ánh lửa và tắt ngay.

Chỉ một lúc, hộp diêm sạch băng. Hoàng Guitar hết thứ nghịch, nó dựa lưng vô tường, cố nhắm mắt.

Trái với lời cảnh cáo của một nhân viên cảnh sát, buổi chiều, người ta đưa nó tới phòng dự thẩm. Con nhân tình cũ của nó làm tờ trình nó thật. Á chối bay biến không hề quen biết nó. Hoàng Guitar bị ông dự thẩm mắng mỏ một chập rồi được ông ký trát tổng vô “ấp” chờ ngày ra hầu tòa.

Thủ tục y hệt lần trước, cảnh sát thẩm vấn sơ khởi. Dự thẩm vấn lần hai. Và vô khám chờ ngày tòa tặng một bản án. Hoàng Guitar leo lên xe cây bít bùng. Qua những lỗ mắt cáo của cánh cửa sau, nó nhìn ra và biết chiều đang bớt nắng. Buổi chiều của cuộc đời trông qua những lỗ mắt cáo cánh cửa xe bít bùng sao mà thê lương thế!

Chương 12

Tà 2C2 ngạc nhiên. Nhưng người ngạc nhiên nhất là giám thị Hai. Ngay buổi chiều hôm đó, giám thị Hai gọi Hoàng Guitar lên văn phòng. Ông ta bắt Hoàng Guitar ngồi hàng nửa tiếng, không thèm ngó ngang nó. Đồng hồ chỉ quá 6 giờ, giám thị Hai vẫn lơ đãng nhìn khói thuốc, ông ta có vẻ giận dữ. Hoàng Guitar hơi khó chịu.

Mỗi lần nó định nói, giám thị Hai lại xoa tay “khoan đã”. Hoàng Guitar nhìn gói thuốc là trên bàn tay giám thị Hai. Nó muốn rút một điếu. Song thái độ của giám thị Hai làm nó khép nó vào chỗ ngồi của một thằng tù. Giám thị Hai mím môi, vò đầu, nhăn nhó, dậm chân chán chề. Đến lúc không kìm được sự ấm ức, ông mới nói:

– Ngựa quen đường cũ!

Hoàng Guitar chớp mắt. Câu nói vu vơ của giám thị Hai ám chỉ nó đầy trách móc và nặng nề mền thương. Hoàng Guitar muốn ứa nước mắt. Trong cái ao bùn thối tha, vẫn còn một bông sen trời lên. Ôi, những bông sen trong những ao bùn thối tha của xã hội, của cuộc đời, tận tai tận mắt nhìn thấy những bông sen đó. Và, tự nhiên, khi một kẻ nhìn thấy bông sen hiếm hoi ở ao bùn thối tha, kẻ ấy kể lại, câu chuyện trở thành không tưởng, huyền hoặc. Giám thị Hai và người cảnh sát ân nhân của Hoàng Guitar là hai bông sen, mà Hoàng Guitar đã tận mắt nhìn thấy. Cảnh sát không bao giờ thương hại du đãng, không bao giờ đối xử với du đãng đẹp đẽ cả. Giám thị không bao giờ đối xử với tù nhân thứ dữ bằng tình huynh đệ cả. Quan niệm chung của mỗi người là thế.

Bác bỏ quan niệm chung, nói rằng, có những người cảnh sát, có những người giám thị, nhìn du đãng, nhìn tù nhân dưới những con mắt khác, tất nhiên, nhiều người bĩu môi bảo “đó chỉ là tiểu thuyết... tài đạo”. Hoàng Guitar đã quý giám thị Hai, nghe câu nói của giám thị Hai sau nửa giờ im lặng, nó càng quý giám thị Hai hơn. Gã giết mướn, gã chuyên xiết cổ người đang phần nộ vì con ngựa hoang về đường cũ. Hoàng Guitar bạo dạn đưa tay vớ gói thuốc Bastos de luxe. Nó rút một điếu, cầm lên môi Hoàng Guitar ngó giám thị Hai:

– Anh cho em chút lửa...

Giám thị Hai hất đầu:

– Ronson của chú đâu?

– Bọn “Chemises noires” tước rồi.

– Chú đựng bọn nó?

– Vâng, em nghe anh tất cả, em để chúng nó dụi thuốc lá vào trán, mặt và đánh nẫu người.

Giám thị Hai, bây giờ mới thêm nhìn mặt Hoàng Guitar. Ông ta chột hổ hện. Con phần nộ trút sang bọn “Chemises noires”:

– Được rồi, thế nào cũng có ngày bọn khốn đó vô đây.

Ông ta đập tay xuống bàn:

– Tại sao chú để chúng xử tàn tệ vậy?

Hoàng Guitar không trả lời câu hỏi của giám thị Hai. Mà hỏi:

– Anh cho em chút lửa...

Giám thị Hai bật lửa, Hoàng Guitar mời thuốc. Nó hít một hơi đầy, nuốt khói, nhả ra đàng mũi:

– Trưa nay thèm thuốc, em đã nhai thuốc lá vụn, nuốt cả bao khói.

Giám thị Hai đưa tay bóp trán:

– Tội nghiệp chú!

Rồi ông ta trở về câu hỏi cũ:

– Tại sao chú để chúng xử tàn tệ vậy?

Hoàng Guitar thản nhiên:

– Em nghe lời anh.

– Chú nghe lời tôi à? Tôi đã khuyên chú chịu đòn à?

– Anh khuyên em tập nghiện răng chịu nhục.

– Tôi khuyên chú bao giờ? Nó đánh thì phải chống cự. Chú ngu mới đứng yên chịu đòn.

Giám thị Hai bỗng đổi giọng:

– Anh phục chú. Anh phục chú là người có chí.

Giám thị Hai nhớ tích Hàn Tín lòn tròn tên đồ tể giữa chợ đông người, tỏ ra đây có chút đọc sách vở, gật gù:

– Chú chẳng khác chi Hàn Tín!

Ông ta búng tay:

– Rồi sao nữa?

Hoàng Guitar thuật lại chuyện đã xảy ra ở bin đình, phòng con vũ nữ. Nó kéo dài những giờ phút ngồi trong phòng tạm giữ và ý nghĩ của nó về đĩa cơm trắng hột vẹt chiên. Giám thị Hai bùi ngùi:

– Chúng nó hòa nhau xử ức chú.

Ông ta thở dài:

– Suy ra, những người vào tù không hẳn là có tội hết. Chắc nhiều người oan uổng như trường hợp của chú vào đây. Tôi sẽ bớt khe khắt với họ để giải oan cho họ phần nào. Quyền mình có bao nhiêu thì làm bấy nhiêu.

Giám thị Hai cười mỉa:

– Chú mà can tội ăn trộm?

Và ông ta triết lý vụn:

– Ngẫm nghĩ sống ở đời khó thật. Thôi lần tới chú tạm về nhà anh. Bây giờ trễ rồi, chú xuống phòng với anh em. Mai ta gặp nhau. Anh phải về mua thuốc cho cháu nhỏ. Chú cần gì không?

Hoàng Guitar đáp:

– Anh cho em ít thuốc lá.

Giám thị Hai mở ngăn kéo lấy cho Hoàng Guitar ba gói thuốc Bastos. Ông đưa luôn cho Hoàng Guitar chiếc bật lửa. Hoàng Guitar rời văn phòng giám thị, trở xuống 2C2. Đền phòng đã bật. Anh em xúm lại hỏi thăm Hoàng Guitar. Nó không hề nói câu nào chung quanh vụ “Chemises noires” và con vũ nữ. Hoàng Guitar chỉ mỉm

cười:

– Nhà nước muốn tao ăn hại đái nát thêm vài tháng.

Chưa xa nhau lâu nên không còn gì kể cho nhau nghe. Bọn tù ngoài những câu hỏi về “thế giới tự do”:

– Sài Gòn có gì thay đổi không đại ca?

– Nhiều em “thơm” không?

– Xi-nê có phim cao bồi nào ác liệt không?

– Thanh Minh Thanh Nga giờ hát ở đâu?

– Thêm “băng” nào dữ dội không, hờ đại ca?

Còn thì, chẳng có chi hấp dẫn. Nhưng khi 2C2 đã ngủ yên, Hoàng Guitar và Phương công tử ngồi bên nhau, dựa lưng vào tường tâm sự vụn. Hoàng Guitar kể hết mọi chuyện đã xảy ra hôm qua và sáng nay. Phương công tử nghe xong, hỏi Hoàng Guitar:

– Ra lần này anh tính sao?

– Tôi vẫn nín.

– Nín làm gì?

– Làm đời tôi.

– Tôi sợ anh không nín nổi.

– Phải tập nín. Tôi biết thế nào cũng thành công. Lần này, tôi không la cà ở các xì nách ba nữa.

Phương công tử cười gằn:

– Kẻ thù anh sẽ đi tìm anh.

Hoàng Guitar lắc đầu:

– Nó đánh tôi vài lần, không thấy tôi đánh lại, nó sẽ buông tha tôi.

– Anh nghĩ lầm rồi. Du đấng là bọn khốn nạn nhất, bọn đê tiện nhất. Chúng nó hành động theo tinh thần “a dua”, cạy đồng bắt nạt ít. Đã bắt nạt được một lần, chúng bắt nạt hoài. Chúng nó không có tinh thần của một võ sĩ đâu. Anh nín chúng nó, chúng nó ám ảnh anh hoài.

– Sao cậu biết thế?

– Vì tôi là du đấng. Du đấng phần đông là lũ vô liêm sỉ, kể cả tôi, anh hiểu chưa?

– Tôi hiểu nhưng không tin rằng cậu “đê tiện” như cậu nói.

– Thoạt đầu, thằng du đấng nào cũng tưởng họ “chì” hơn mọi đứa “chì”, riết nó biến thành rác rưởi. Khi nó biến thành rác rưởi, nó sẵn sàng chui vào thùng rác, bắt cần đời, sẵn sàng hủy diệt đời nó cho lưỡi dao, viên đạn vì những mục đích chó đẻ. Du đấng là thế đó. Và tôi là thế đó. Còn anh, anh “thánh thiện” hơn không?

– Tôi cũng vậy thôi, có kẻ chui vào thùng rác, không muốn bị xúc đổ chung xuống hố với chuột chết mèo chết thì phải tìm cách chui khỏi thùng rác.

– Nó đã bắn rồi.

– Nó sẽ hết mùi thối dần.

Phương công tử lại cười khẩy:

– Nó có sống một mình đâu. Những người xung quanh nó sẽ khạc nhổ vì mùi thối phảng phất trên mình mấy nó. Dĩ vãng của một du

đăng là mùi thối của chuột chết.

Hoàng Guitar đoán chừng Phương công tử chính là kẻ muốn chui khỏi thùng rác. Nó đưa tay quàng vai Phương công tử:

– Tôi tin chắc có một giòng sông để chúng mình tắm gội hết mùi thối.

– Giòng sông nào đó?

– Giòng sông nhãn nhục.

– Ở đâu?

– Ở tâm hồn mỗi chúng ta.

– Anh đã tới giòng sông đó lần nào chưa?

– Rồi.

– Anh thấy gì, gặp gì?

– Bọn “Chemises noires” phòng tạm giữ, đĩa cơm trắng hột vịt chiên chuột và gián. Và tôi đã nuốt thuốc lá vụn để chịu nhục. Tôi có tắm ở giòng sông nhãn nhục nhiều lần. Tôi tin mùi thối sẽ bay khỏi mình mấy tôi.

– Anh thử đi.

– Tôi đang thử.

– Tôi chờ anh sạch sẽ đấy. Anh sạch sẽ nổi, đừng quên dẫn tôi tới giòng sông nhãn nhục.

– Tôi hy vọng. Không, tôi phải dẫn cậu tới giòng sông nhãn nhục.

Phương công tử hơi nao tâm hồn. Tuy nhiên, nó dập diều thuốc lá, quàng tay lên vai Hoàng Guitar. Hai gã thanh niên gần nhau hơn. Lòng chúng nó ấm áp vô cùng. Phương công tử mơ hồ thấy giòng sông nhãn nhục trước mắt nó. Giòng sông trong veo. Nước sông mát rượi. Phương công tử quên hẳn những vụ đâm chém. Nó nói nhỏ:

– Du đăng là chuột thối, tại sao chúng nó cứ lao đầu vào con đường du đăng nhỉ?

– Chúng nó ngu xuẩn.

– Anh cũng ngu, tôi cũng ngu à?

– Chúng ta đều ngu.

– Hồi còn nhỏ, tôi khinh bỉ những thằng du đăng lắm. Nhưng rồi chân mình sa dần xuống cái hố mình ghê tởm. Có dịp mà hồi tưởng, chắc tôi oán trách tôi lắm.

– Không có dịp hồi tưởng nữa. Chỉ còn dịp để thoát cái hố mình ghê tởm. Dĩ vãng ư? Hãy để nguyên nó nằm trong thùng rác cho phủ hốt rác xức nó đi, chôn lấp nó. Một kẻ nào bắt tội kể lý do tôi thành du đăng, tôi sẽ đâm vỡ mặt nó.

Phương công tử đùa:

– Đắm xong rồi mới tới giòng sông nhãn nhục chứ?

Hoàng Guitar cười:

– Đúng.

Phương công tử nói:

– Chẳng có cái nguyên cớ nào xui mình thành du đăng đẹp cả. Nguyên cớ nào cũng bản thiêu, hôi thối, vì du đăng là bọn bản thiêu, hôi thối.

Hoàng Guitar gật đầu:

– Đúng.

Phương công tử buồn bã:

– Khi biết đúng thì đã nẫu. Cũng may cho anh là tìm được giòng sông nhân nhục.

Nó rời tay khỏi vai Hoàng Guitar, vươn vai, ngáp dài:

– Tôi buồn ngủ rồi.

Hoàng Guitar mỏi mệt:

– Thì ngủ đi. Tôi đâu muốn thức trắng đêm.

Phương công tử về chỗ mình. Hoàng Guitar đốt thêm một điếu thuốc nữa. “Tôi nín, tôi nín, tôi nín...” Nó mơ hồ thấy mình ngồi trên bờ. Và Phương công tử dầm dưới nước sông nhân nhục. Hoàng Guitar dập thuốc lá. Nó không thèm rời bước. Cứ dựa lưng vào tường. Hoàng Guitar ngủ đi.

Sáng hôm sau, giám thị Hai đến thật sớm. Ông ta hớn hờ bảo Hoàng Guitar:

– Tôi đã có cách cứu chú.

Hoàng Guitar hỏi:

– Cách nào?

Nó nói tiếp:

– Em không muốn ra ngay. Đẳng nào họ cũng lôi em ra xử. Tội ăn cắp không bắt được quả tang chắc nhẹ lắm. Đáng lẽ cảnh sát tha rồi. Khốn nỗi, mình là du đảng nặng lại vừa mãn hạn tù nên tội nhẹ vẫn là nặng. Có khi vô tội vẫn thành tội.

Giám thị Hai vỗ vai Hoàng Guitar:

– Anh hiểu, anh hiểu. Vì anh đã nhiều lần bị bắt vô tội chỉ vì cái dĩ vãng đao búa của anh. Ý chú muốn gì bây giờ?

Hoàng Guitar không đáp. Giám thị Hai đưa cho Hoàng Guitar gói quà sáng:

– Bánh mì bự điện đấy. Tôi mua hai phần chú và thằng Phương công tử.

Ông ta xoa tay:

– Hai đứa này quả có khác những thằng khốn.

Rồi ông ta rời 2C2. Hoàng Guitar dặn:

– Anh nhớ mua dùm hai tờ tuần báo Văn Nghệ.

Hoàng Guitar yên thân sống ở 2C2. Ba tuần liền, không được chớ ra tòa. Nó chẳng cần ra tòa. Hoàng Guitar bỗng thấy hứng nhạc rào rạt trong lòng. Nhưng nó vẫn nghi ngờ cái lý thuyết nghèo nàn về âm nhạc của nó. Hoàng Guitar đau khổ vô cùng. Thèm sáng tác mà không dám. Một hôm, Hoàng Guitar đọc bài thơ ở tờ tuần báo nó.

Hoàng Guitar thích luôn bài thơ. Nó đọc đi đọc lại cho đến khi thuộc lòng. Bài thơ không hay ho gì cả nhưng Hoàng Guitar thích lắm. Thi sĩ tác giả bài thơ này nếu không phải là thứ thi sĩ đi làm cách mạng rồi bỏ rơi cách mạng thì cũng là hạng người có tâm sự thiết tha với nước non, với tình yêu. Hoàng Guitar nhớ cô bé Diễm Hương. Một nỗi buồn đùn lên mắt thằng du đảng. “Yêu nhau không

nói năng. Vì, cửa đời còn khép, đường đi còn dài”, Hoàng Guitar lấy cuốn tập và cây đàn lục huyền cầm. Nó kê cuốn tập lên lưng đàn, phổ nhạc bài thơ “Nghìn phương còn lạnh”. Hoàng Guitar chấm nhạc thật nhanh. Nhanh đến nỗi nó không ngờ nổi. Hoàng Guitar búng đàn, hát thật nhỏ. Bản nhạc mang âm giai Mi majeure. Câu “Nghìn phương còn lạnh, xuân thì còn xanh”. Hoàng Guitar nhấn nhó: “Thời gian lặng rớt một giòng buồn tênh”. Thơ cùng một giòng âm nhạc nên phổ nhạc dễ trùng âm điệu. Hoàng Guitar văt vả sửa mãi câu cuối. Nó định bụng có dịp sẽ gửi tặng Diễm Hương bản nhạc thơ phổ này.

Từ hôm đó, Hoàng Guitar say sưa sáng tác. Chưa bao giờ nó say sưa như thế. Hoàng Guitar gửi tâm hồn nó vào sáu sợi dây của cây lục huyền cầm. Nó không cần biết ngày nào ra tòa và tòa tặng nó bao nhiêu ngày khổ. Hoàng Guitar đã dám nhận nó là nghệ sĩ. Nghệ sĩ không nên nghĩ tới thời gian, không gian. Mà chỉ nên nghĩ đến tác phẩm. Nhưng dù không cần biết, nó vẫn phải ra tòa. Hoàng Guitar thản nhiên lãnh thêm cái án năm tháng tù ở. Nó không gạch những vết dài vào tường phòng nữa. Mà ngày tháng cứ vù trôi.

Chương 13

Ton đường Hòa Hưng không còn gì đáng nhìn. Hoàng Guitar đã hết bồi hồi, không như lần trước nữa. Nó cầm cổ bước nhanh. Vừa đi vừa chú ý xem có chiếc xe trống nào chạy vào lối khám để chờ nó ra, đáp lên Sài Gòn. Buổi chiều không có nắng. Mây dường như thấp xuống. Hơi hơi lạnh. Trời chớm vào thu đây. Hoàng Guitar nghĩ thầm “lần trước buổi sáng, lần này buổi chiều, lần tới chắc buổi tối”. Buổi tối! Nhất định chẳng có đâu. Cái rui ro, chả lẽ nó đến hoài với kẻ có lòng ư?

Từ bên kia đường, máy thu thanh nhà ai bỗng vẳng thật lớn. “Vội bao tà áo xanh, đây mùa thu. Hoa lá tàn, hàng cây đứng hững hờ. Lá vàng từng cánh nhẹ từng cánh. Rơi xuống âm thầm trên đất xưa... Gửi gió cho mây ngàn bay. Gửi bướm đa tình về hoa. Gửi thêm lá thư màu xanh, ánh trăng về đây với thu tràn gian...”

Mùa thu đã về thật qua tiếng hát nhạc Đoàn Chuẩn. Hoàng Guitar chọt thêm đàn ca. Nó khe khẽ ca theo giọng ca ở. “... Giòng đời trôi đã về chiều. Mà lòng mến còn nhiều. Đập gương xưa tìm bóng...” Hoàng Guitar thấy xốn xang lạ lùng. Nó cần tìm Hội ghè. Nó cần tìm Hội ghè ngay bây giờ.

Một chiếc xích lô máy trống chạy qua. Hoàng Guitar gọi lớn. Chiếc xe dừng lại, Hoàng Guitar băng ngang đường leo lên xe.

- Đi đâu?
- Nguyễn Thông nối dài.
- Ba chục đấy.
- Đi đi, ông nội...

Chiếc xích lô máy chạy tới đường Lê văn Duyệt rẽ tay phải. Tiếng máy nổ to của xe không làm át tiếng hát đang lớn vờn trong tâm hồn Hoàng Guitar.

Hoàng Guitar thả bộ một quãng, khi chiếc xích lô máy đổ nó ở cuối đường Nguyễn Thông. Nó dừng lại bên cây cầu gỗ nhìn sang đất của Du chột. Không có gì thay đổi cả. Cuộc đời những người sống bên kia con mương ba năm sau hay một năm sau, có lẽ, vẫn không thay đổi. Hoàng Guitar thật sự muốn quên cái quá khứ khốn nạn của một du đảng. Nhưng nhìn chiếc cầu gỗ bắc qua con mương, kỷ niệm cũ lại dậy trong lòng nó. Hoàng Guitar cắn chặt môi, cắn thật chặt. Chặt thêm nữa. Nó cúi đầu bước qua cầu. “Ờ đời ai có qua cầu mới hay”.

Đi sâu vào giang sơn của Hội ghè, Hoàng Guitar chọt nhớ Huân con. Nó đang mơ ước ngày rời “ấp” để được tung hoành như Hội ghè. Nhưng còn Phương công tử. Gã này đang chờ Hoàng Guitar dẫn nó tới giòng sông nhân nhục.

Hoàng Guitar thông thả đi. Đến một con đường nhỏ, nó dừng lại

ngơ ngác kiếm tìm. Hai thằng du đãng từ một căn nhà gần đó bước ra, chặn lối Hoàng Guitar. Một thằng cầm một chiếc vỏ chai la de sẵn sàng tấn công Hoàng Guitar. Một thằng hỏi:

- Kiếm ai?
- Hội ghê.
- Kiếm làm chi?
- Có việc cần.
- Cần chi?
- Cần gặp Hội ghê.
- Gặp Hội ghê để làm chi?
- Để nói chuyện.

Hai thằng du đãng này, ý chừng, là đàn em mới của Hội ghê. Chúng không biết mặt Hoàng Guitar nên hỏi đáp rất ngang ngược. Chúng cố tình bắt kẻ đối diện phải nổi sung để chúng vung vỏ chai la de.

- Chuyện chi?
- Gặp Hội ghê sẽ nói.
- Đại ca tôi không tiếp ai cả. “Khúra” vô đây kiếm đại ca tôi thường là “cóm”. Bạn cho coi giấy.

Hoàng Guitar ngoan ngoãn móc tấm giấy phóng thích cho đàn em Hội ghê coi. Chúng xem xong, lễ phép trả lại Hoàng Guitar:

- Anh mới ở “ấp” ra?
- Phải.
- Bạn tù của đại ca Hội ghê à?
- Phải.
- Anh chờ đây đi, tôi thông báo cho đại ca tôi biết trước.

Vừa khi ấy, Riri Huệ xuất hiện. Con mèo hoang ngó con ngựa hoang giây lát rồi la lớn:

- Anh Hoàng Guitar!
- Hoàng Guitar vui mừng:
- Riri Huệ.
 - Anh thay đổi nhiều quá vậy đó.
 - Còn em thì vẫn thế.

Hai thằng du đãng ngạc nhiên. Riri Huệ hỏi:

- Chúng mày vừa hỏi gì anh Hoàng Guitar đó. Có đứa nào hỗn với anh không? Đây là anh của đại ca Hội ghê tụi bay.

Hai thằng đàn em Hội ghê đã giật mình từ lúc Riri Huệ réo tên Hoàng Guitar. Hội ghê kể những ngày tù của nó và cuối cùng phàn nàn:

- Muốn làm ăn lớn phải có anh Hoàng Guitar. Hồi anh Du chột tao còn sống, anh Hoàng Guitar là quân sư của ảnh. Tao nhớ như in. Bộ tư Du chột, Hoàng Guitar, Mùrì khóa, Đực lì xuất trận là chỉ chiến thắng. Thằng chó đẻ Chín cùi biết anh Hoàng Guitar lợi hại, bắt cóc ảnh. Trận tấn công “băng” Chín cùi, thiếu ảnh nên các anh Du chột, Mùrì khóa bỏ mạng. Tao sống trong “ấp” hai năm ròng rã với ảnh, mong mỗi ngày ảnh ra. Nhưng ảnh ra, ảnh muốn quên bụi đời.

Hội ghê đã kể cái chết của Đực lì khác đi. Nó bảo Tám quần hạ Đực lì, nó giết Tám quần lên ngôi vua tù nhờ Hoàng Guitar giúp sức.

Bọn đàn em choai choai của Hội ghê cảm phục Hoàng Guitar sát đất, tuy chúng chưa hề biết mặt mũi Hoàng Guitar. Nay gặp Hoàng Guitar, thái sơn trước mắt chúng nó mà chúng nó suýt gãy sụn. Một thằng gãi tai:

– Tụi em xin lỗi đại ca.

Hoàng Guitar xoa tay:

– Chúng mày không có lỗi gì cả. Nhưng tao khuyên một câu. Hoặc bỏ nghề du đãng, hoặc bỏ cái lối gãi tai sợ sệt khi biết kẻ đứng trước mình trên nước mình. Bỏ nghề thì tốt hơn, các em ạ!

Riri Huệ dẫn Hoàng Guitar về nhà nó, căn nhà ba năm trước, nó đã dẫn Du chốt trốn “cóm” và ân ái với Du chốt. Du chốt chết rồi, Riri Huệ cảm thấy mình già đi. Bọn du đãng ở khu vực này, từ Hội ghê, đều là đàn em. Riri Huệ có thể ngủ với bọn đá cá lặn dưa lạ hoắc chứ không thể ngủ với bọn Hội ghê. Con mèo hoang cũng có chút liêm sỉ của nó. Gặp Hoàng Guitar, Riri Huệ mừng lắm. Nó đã yêu trộm Hoàng Guitar. Nó hiểu tầm tay nó ngắn, không với nổi Hoàng Guitar. Nó đã từng ước ao được ngủ trắng một đêm với Hoàng Guitar.

Nhưng sự ước ao chẳng bao giờ có. Vì hể cao hứng, Hoàng Guitar tới đây ngủ là y như là Du chốt. Rồi từ khi chơi đàn ở vũ trường, Hoàng Guitar ít lai vãng khu này.

– Anh khát nước không?

– Có gì uống?

– Anh uống gì?

– La de.

– Có ngay.

– Kiếm thằng Hội ghê tới đây nhậu nhẹt luôn thể.

– Nó đi khỏi rồi.

– Đi đâu?

– Lên Sài Gòn.

– Bao giờ nó về?

Riri Huệ đã khai chai bia 33. Nó lấy đá trong cái bình thủy, bỏ vào ly và rót bia. Hoàng Guitar nhìn con mèo hoang:

– Đầy đủ tiện nghi quá nhỉ?

Riri Huệ mỉm cười:

– Em coi tử vi trong báo thấy nói hôm nay có quý khách, anh uống đi.

Hoàng Guitar nâng ly uống một hơi. Bên ngoài, trời tự nhiên hoe nắng như lòng Riri Huệ hoe nắng. Chút nắng đầu thu, đã lâu lắm, mới thấy nhóm lửa ở tâm hồn đưa con gái lạc loài. Nó ngó Hoàng Guitar, đôi mắt không chớp và đôi má ửng hồng dần:

– Đêm nay anh ngủ ở đây nhé?

– Ngủ với em?

– Dạ.

- Hết thương Du chột rồi à?
- Có bao giờ em thương Du chột đâu?
- Thế em thương ai?
- Anh.

Hoàng Guitar lắc đầu:

- Anh hết thời rồi. Anh không trở về đây làm trùm du đãng đâu.

Nó lảng chuyện:

- Bao lâu Hội ghè mới về?

Riri Huệ không trả lời câu hỏi của Hoàng Guitar. Con mèo hoang dăm dăm nhìn khói thuốc Bastos de luxe.

- Em thương trộm, em yêu thầm, em yêu thương anh mà anh đâu có hay.

- Bao lâu Hội ghè mới về?

- Em biết xóm này như bản, anh đâu thềm lai vãng.

Nước mắt Riri Huệ ứa ra. Hoàng Guitar dập diếu thuốc. Riri Huệ già thật rồi. Con mèo hoang sắp đổi lột để biến thành cáo. Mỗi cuộc đời con gái đều có một giấc mơ. Riri Huệ đã mơ được lấy Hoàng Guitar làm chồng. Chỉ có thế. Thật là giản dị. Nhưng Hoàng Guitar chưa hề nghĩ lấy một thứ mèo hoang làm vợ. Nó vừa thấy nước mắt con mèo hoang rơi rụng. Nó liên tưởng tới con tình nhân cũ đổm mặt ở bin đình. Lòng nó chột nao nao:

- Em nói gì?

- Xóm này như bản lắm!

- Ừ, xóm này như bản lắm. Em biết mà sao sống hoài ở xó này.

- Anh bảo em đi đâu?

- Đi ra khỏi xóm này.

– Em đã đi ra khỏi xóm này hàng năm bảy bận. Rồi em phải trở về. Ngoài xóm này, không đâu dung túng em, không ai cho em nương tựa cả.

Nước mắt Riri Huệ đã nhày nhựa trên khuôn mặt nó.

– Ở xóm này, không ai gọi em là điếm, là con đĩ ngựa. Mọi người đều thương hại em. Đi chỗ khác, em đều bị hắt hủi, xua đuổi.

Hoàng Guitar bóp trán:

- Sao em không làm nghề khác?

Riri Huệ cười. Nụ cười gượng gạo méo xệch trong nước mắt.

– Đã trót là đượi thì suốt đời là đượi. Đã trót làm du đãng thì suốt đời làm du đãng. Em làm nghề khác, người ta vẫn không quên em là đượi, anh hiểu chưa.

Hoàng Guitar buông tay khỏi trán. Nó búng ngón tay:

- Riri Huệ!

- Dạ.

- Em đóng chặt cửa lại.

- Dạ.

- Ai kêu cũng không thềm lên tiếng.

- Dạ.

Con mèo hoang thoăn thoắt bước ra cửa. Nó cài chốt xong xuôi,

bước gần chiếc divan:

– Anh bảo em làm gì nữa?

Hoàng Guitar thở dài:

– Anh về đây lần này là lần cuối cùng. Anh cần món tiền may quần áo mới và thuê một căn gác để đi chơi nhạc. Anh sẽ chờ Hội ghê, hỏi vay nó.

Nó vẫy tay:

– Em ngồi cạnh anh đi!

Riri Huệ ngoan ngoãn ngồi xuống divan, cạnh Hoàng Guitar.

– Anh bảo em làm gì nữa?

– Nằm xuống!

Hoàng Guitar ôm Riri Huệ, ngửa hoang và mèo hoang vờn nhau trong cái chuột chắt hẹp, hôi hám. Bản nhạc yêu đương giẻ rách chấm dứt vừa lúc có tiếng gõ cửa, Hoàng Guitar nói vọng ra:

– Hội ghê, hả?

– Em đây.

– Chờ tao một lát.

– Lẹ lên anh, em mừng quýnh.

Hoàng Guitar cứ thế mặc quần áo. Còn Riri Huệ đã vô cầu tắm. Hoàng Guitar mở cửa. Hội ghê không thềm vào. Nó nắm cổ tay Hoàng Guitar ra khỏi căn nhà con đười Riri Huệ.

– Đợi anh mòn cả mắt.

– Tao bị vồ ngay tối hôm gặp mày.

– Sao vậy?

– Nó vu tao ăn trộm.

– Đứa nào để đàn em cắt gân nó mới được.

– Thôi bỏ đi. Tao về 2C2 thêm ba tháng.

Hội ghê móc gói thuốc lá Mỹ mời Hoàng Guitar:

– Đồ nháy dù đây.

Hoàng Guitar tặc lưỡi:

– Mày sài bánh dũ. Tao đâu có hút thuốc thơm. Mày kéo tao đi đâu?

– Về chỗ em. Có việc quan trọng bàn với anh. Tụi mình lại có đất dụng võ anh ạ! Giờ tạm ngưng đấm đá đi ăn cấp đồ Mỹ.

– Tù bỏ mẹ!

– Sức mấy. Đi ăn cấp “mươn” cho một bọn thân thể lấm, anh. Bị “nhớp” bọn nó xoay ra liền. Nếu cần nó cấp súng cho mình “quai” lại “cóm”. Chơi nhau y hết màn bạc.

Hoàng Guitar để mặc Hội ghê lôi mình đi. Qua một cái cầu khi, Hội ghê dẫn Hoàng Guitar vào nhà mình. Căn nhà Hội ghê đầy đủ tiện nghi, chứng tỏ Hội ghê đang khấm khá nhờ giai đoạn ăn cấp mươn đồ Mỹ của anh em nó. Trong một xóm lao động nhiều sinh mương, dĩ điểm, Hội ghê đã có tủ lạnh, máy vô tuyến truyền hình, tức là nghề du đãng đã rẽ sang một khúc đường mới. Hội ghê đích thân mở tủ lạnh, lấy bia hộp mời Hoàng Guitar. Nó khoe cái tương lai rạng rỡ của nó khiến Hoàng Guitar phì cười:

– Anh cười gì?

– Bao giờ sắm máy lạnh?

– Có rồi, muốn lúc nào là “dù” lúc ấy. Mười cái cũng được hưởng chi một cái. Hiềm vì ở đây điện yếu quá, không sài nổi máy lạnh.

– Mà có xì gà không?

– Thiếu gì.

Hội ghê bê hộp xì gà lớn chưa khai:

– Anh hút cái này nặng đấy. Nhưng nếu hợp “gu”, em sẽ cung cấp cho anh cả đời.

Hoàng Guitar lại phì cười.

– Anh cười gì?

– Mà ăn nói bảnh dữ. Mà thay đổi nhiều rồi đó. Mà tin là làm ăn chót lọt cả đời à?

– Phải tin chứ. Bây giờ cả nước ăn cắp đồ Mỹ. Em làm mướn cho bọn này quyền thế “nặng” lắm. Em biết hết cách ăn cắp và phát mại hàng hóa, liên lạc với ai, ở đâu, giờ nào, em đã nắm hết trong tay. Nhưng em không muốn đi ăn cắp mướn nữa. Đã mang tiếng ăn cắp thì phải tự ăn cắp, ăn cắp được bao nhiêu, hưởng thụ bấy nhiêu. Không ăn cắp mướn. Anh tính sao?

– Mà tính một mình làm chuyện lớn?

– Đúng vậy.

– Làm đi, rồi vô “ấp”.

Hội ghê nhe răng cười:

– Đàn anh chúc lành cho đàn em đấy hả?

Hoàng Guitar nghiêm giọng:

– Tao nói thật. Mà đã ở “ấp” nhiều năm, mà lại sống tại 2C2, mà có thấy thằng nào thoát đâu. Rốt cuộc chúng mà bị thộp hết.

– Thế là đàn em thất vọng rồi.

– Mà muốn tao giúp mà hả?

– Em cố tình chờ đợi anh. Làm ăn lớn lắm anh ạ! Thối cả hàng xe cam nhông, sức mấy em “chơi” nổi. Phải có anh mới tung hoành ngang dọc được. Anh nghĩ lại coi, làm lại cuộc đời thì cũng đến có tiền bạc để sống. Mà em hứa với anh rằng, nếu anh gặp những thằng nó mướn em ăn cắp đồ Mỹ, anh sẽ thấy chúng nó bẩn hơn anh em mình. Những thằng có chức tước trong xã hội còn đi ăn cắp thì tại sao một du đấng lại dại dốt đi làm lại cuộc đời nhỉ?

Hoàng Guitar hất hàm:

– Ai dạy mà nói thế?

Hội ghê thản nhiên đáp:

– Đời.

Bỗng Hội ghê đổi chiến thuật “chiêu hồi” Hoàng Guitar. Nó búng ngón tay thật kêu. Hai thằng đàn em của nó đẩy cửa bước vào. Nó ghé sát tai một thằng thầm thì chi đó. Hai thằng đàn em vâng dạ và bỏ đi. Hội ghê dục Hoàng Guitar:

– Anh uống cạn hộp đi. Em khai thêm nhé?

Hoàng Guitar gật đầu. Hội ghê khai thêm hộp bia mới. Nó nhìn

cánh tay Hoàng Guitar:

- “Đồng” của anh đâu rồi?
- Tao cho thằng Huân con.
- Em biểu anh một “đồng” mới.

Nó lòi ra triển lãm một năm đồng hồ mới toanh, khoe khoang.

– Không thèm “kéo” từng chiếc khổ sở như đàn “kéo đồng”. Của Mễ dành riêng cho bọn người nhái dùng, anh đeo tạm. Thứ này giá mười mấy sấp một chiếc đấy. Bất cứ tiệm nào ở Sài Gòn bây bán “đồng” này, “em pi” Mễ nó đi tịch thu hết thành ra phát mại hơi rẻ. Có hai sấp một chiếc thôi. “Đồng” này ngâm nước cả mấy ngày cũng không sao.

Hoàng Guitar nhìn hàng chục chiếc đồng hồ, hỏi Hội ghẻ:

- Còn gì nữa?
- Máy ảnh, la dô, “mâ nhê tô phon”... Ối dào, bố thích cái gì con sẽ lụm biểu bố cái ấy.
- Có đàn điện không?
- Máy hơi. Mai một cái máy lạnh thì đủ mua biểu bố cây “ghi ta” điện chứ gì. Bố khoái đi Honda 90 không? Con có sẵn năm bảy chiếc.

– Tao ớn đi xe có số mà cóc có thẻ xanh.

– Con xoay thẻ xanh giùm bố. Dúi một bó lấy một cái thẻ xanh.

Hoàng Guitar lạc vào “mê hồn trận” của Hội ghẻ. Nó đang suy nghĩ về con người mới của Hội ghẻ thì bọn đàn em Hội ghẻ đã kéo đến cả chục thằng. Hội ghẻ trình trọng giới thiệu:

– Đây là anh tao. Chúng mày nghe kỹ tên ảnh mà nhớ lấy. Anh tao là Hoàng Guitar. Có ảnh, đời chúng mày sẽ sáng sủa các em ạ!

Bọn du đặng thay phiên nhau cúi chào Hoàng Guitar. Xong xuôi Hội ghẻ đuổi chúng ra. Hoàng Guitar tỏ vẻ khó chịu:

- Mày định dồn tao vào cái thế phải giúp mày hả?
- Em đâu dám.
- Tao chưa thể giúp được mày đâu.
- Nhưng anh hứa giúp em?
- Tao không hứa.
- Anh nhất định xa bụi đời?
- Tao đang gắng sức phấn đấu.
- Thời buổi này kiếm tiền đang dễ. Chỉ cần tự mình ăn cắp hai chuyến là có thể sống lương thiện được. Có tiền mới lương thiện chứ đói rách muốn lương thiện cũng chẳng ai cho lương thiện. Anh không muốn ăn cắp nữa thì ăn cắp vài chuyến rồi thôi. Rồi làm lại cuộc đời. Mỗi ngày ăn cắp đồ Mỹ một khó đấy, anh nghĩ sao?

Hoàng Guitar muốn cho qua chuyện, hứa đại:

– Mày để tao nghỉ ngơi đã. Tao mới ở “ấp” ra.

Hội ghẻ vỗ đùi đét một cái:

- Tức là anh không bỏ rơi tụi này?
- Tao đã hứa gì đâu?

Hội ghẻ sung sướng:

– Anh không hứa gì mà kể như anh đã hứa. Anh nghĩ ngợi hai tuần lễ rồi hãy hay. Em đưa tiền để anh ăn chơi đã đời. Ở “ấp” mấy năm liền, chắc anh thèm nhiều thứ.

Hoàng Guitar cười nhạt:

– Mà làm như tao thèm ăn chơi lắm.

Hội ghè chọt nhớ ra:

– Bố thỏa mãn rồi, bố trút hết tâm sự rồi nên bố nói cứng quá. Này anh, cô ả Riri Huệ cũng biết chơi cha đấy nhá! Tụi này vẫn bị ả liệt vào hạng tép riu.

Hoàng Guitar hỏi:

– Mà nhớ bốn phận chứ?

Hội ghè đáp:

– Chu cấp cho nàng đều đặn.

Hoàng Guitar ném cái vỏ hộp bia vào góc nhà, đứng dậy:

– Đưa tao mượn vài sấp.

Hội ghè mở tủ lấy tiền cho Hoàng Guitar.

– Anh cầm đỡ một bó.

– Tao đi đây.

– Tụi này đợi anh.

– Thì cứ đợi đi. Không thấy tao về tức là tao lại vô “ấp”.

– Thôi bố, bố cho chúng con nhờ một tí.

Hội ghè đã thay đổi nhiều. Tiền bạc làm nó khôn vặt và mờ mắt. Hoàng Guitar rời sào huyết Hội ghè. Nó chẳng thèm ghé chào Riri Huệ.

Chương 14

Sàigòn chỉ đẹp vào buổi tối khi thành phố vừa lên đèn. Trong khung cảnh tranh tối tranh sáng, mọi vật đều mờ ảo. Hoàng Guitar bỏ khu Nguyễn Thông nối dài và gọi taxi xuống Sàigòn ngay. Nó mua một chiếc quần jean Thái Lan màu cà-phê sữa và chiếc áo Montagut màu “olive”.

Một bó mười ngàn bạc của Hội ghê tặng, Hoàng Guitar đã cho phiêu lưu mất ngọt nghét sáu ngàn. Chiếc quần ngàn tám. Chiếc áo hơn bốn ngàn. Hoàng Guitar mua thêm bộ quần áo lót và đến một tiệm hớt tóc có phòng tắm. Nó sửa sang mái tóc thật bay bướm, tắm táp thoải mái rồi đi dạo phố. Dĩ vãng tù, Hoàng Guitar vất lại ở phòng của tiệm cắt tóc. Hoàng Guitar phì phèo thuốc lá. Trông nó nghệ sĩ hơn cả nghệ sĩ.

Hoàng Guitar đến Thanh Bạch uống một chai bia 33, ăn miếng bò bí tết. Nó phải chờ. Vì tám giờ, giàn nhạc mới bắt đầu chơi. Hoàng Guitar nhớ vũ trường lắm. Nó nôn nao muốn được quay “contre basse” hay vuốt, nắn, “vi bơ rê” những nốt nhạc tha thiết của “Ngày Về”. Hoàng Guitar gửi hồn trên dây lục huyền cầm Hạ Uy Di “Nhớ phút chia ly, ngại ngùng bước chân đi, luyến tiếc bao nhiêu ngày xanh”... Hoàng Guitar đã chơi hàng nghìn lần bản “Ngày về”.

Lần nào chơi nó cũng có cảm tưởng mới chơi lần đầu. Những người mới yêu nhau, yêu nhau lâu, vừa gặp nhau sau một thời gian giận hờn, tan vỡ đều ra “pít”, ôm chặt, đầu gục lên vai nhau, không cần nhúc nhích chân để nghe Hoàng Guitar chơi “Ngày Về” để tiếng đàn Hạ Uy Di bò vào tai, len lỏi vào tâm hồn. Mà ray rứt, mà hồi tưởng, mà băng khuâng, mà xót xa, mà ngập ngừng bước chân lưu lạc. Và yêu nhau thật mãnh liệt. Bản “xì lô” cuối cùng của mỗi đêm đều là bản “Ngày Về” do Hoàng Guitar “xô lô” lục huyền cầm Hạ Uy Di. Sàigòn nháy nhót đã tương tư Hoàng Guitar nếu đêm nào không tới vũ trường “Mê Ly”. Nhưng hơn ba năm rồi, Hoàng Guitar bỏ đàn đi mất, không biết còn ai nhớ Hoàng Guitar? Sự nôn đang bị hối thúc bỗng bước những bước thật chậm. Rồi dừng hẳn lại.

Hoàng Guitar sững sờ cơ hồ có cơn gió lạnh vừa tạt vào tâm hồn nó. Hoàng Guitar ngó chiếc đồng hồ Hội ghê tặng. Mới bảy giờ rưỡi. Nó trả tiền đi lang thang trên vỉa hè. Hoàng Guitar băng qua đại lộ. Nó dừng chân trước quán Thăng Long. Con ngựa Hoang mỉm cười. Nó ngó vô. Em bé Diễm Hương đeo kính râm đang ngồi ở “két” chống tay lên cầm nhìn cái cọc bông giấy đã quá cao. Bây giờ Hoàng Guitar mới chú ý một chi tiết lạ. Tại sao Diễm Hương lại đeo kính râm thật đen cả ban đêm? Như có năm ngón tay dịu dàng mơn man trái tim mình, Hoàng Guitar vào quán. Trái với thói quen, Hoàng Guitar ngồi ngay bàn ngoài và quay lưng trong. Một chai bia ngồi ngâm nga

chất rượu nhẹ, phì phào khói thuốc đen. Thỉnh thoảng nó mới ngó lại, ngắm trộm Diễm Hương. Hoàng Guitar được tự do tối nay vì bọn “Chemise noires” làm ăn ở đất khác. Nó thấy Diễm Hương buồn và gầy đi.

Hoàng Guitar búng ngón tay. Anh bời bước tới:

– Cho nghe bản “Autumn leaves” nhé?

– Bản gì ạ?

– “Autumn leaves”.

– Cậu ghi ra giấy đi!

– Cho mượn cái bút.

Ghi xong tên bản nhạc vào miếng giấy nhỏ, Hoàng Guitar hỏi anh bời:

– Ai soạn đĩa yêu cầu?

– Cô “két xe”.

Hoàng Guitar xé miếng giấy viết lại. “Cô Diễm Hương làm ơn cho nghe bản ‘Autumn leaves’ do Nat King Cole, Pat Boone và Edith Piaf hát”. Hoàng Guitar dúm miếng giấy vô tay anh bời, kèm theo cái giấy năm chục “puốc boá” riêng. Nó không ngó lại xem phản ứng của Diễm Hương. Nhưng lát sau, bản “Autumn leaves” đã trỗi lên.

Hoàng Guitar biết rõ, quán Thăng Long chỉ có đĩa của ba người. Đó là Edith Piaf, Pat Boone và Nat King Cole. Nghe Edith hát xong, Hoàng Guitar nghe Pat Boone. Anh chàng danh ca trẻ, đẹp trai này chưa đủ cảm xúc diễn tả những chiếc lá rụng rơi qua song cửa. Mùa thu, mây như nổi buồn, xuống thấp với cuộc đời. Tình ái vắng xa, ngày tháng lê thê. Nat King Cole hát “Autumn leaves” tuyệt diệu nhất. Trời sinh ra người da đen để chơi thể thao và chơi nhạc. Trong hai lãnh vực không một sắc dân nào vượt nổi người da đen.

Mà khi người da đen hát nhạc “blue”, họ diễn tả đúng tình cảm của nhân loại. Bởi vì họ buồn hơn nhân loại, lạc lõng hơn nhân loại. “I see your lips. The summer Kisses...” Nat King Cole đã phát âm những chữ “S” nhẹ nhàng tựa gió heo may trải nhẹ trên cánh đồng lúa xanh mượt. Âm nhạc Mỹ hay ở lời ca. Mà lời ca hay ở những chữ “S” Chữ “S” trong lời Mỹ không làm người nghe khó chịu bằng chữ “R” trong lời ca Pháp. Nghe ca sĩ Pháp uốn lưỡi chữ “R” đều phát ghét. “When autumn leaves start of fall...”

Nat King Cole đã chấm dứt bài ca. Hai tiếng “to fall” kéo dài tưởng chừng không muốn chết lịm. Hoàng Guitar mơ hồ thấy lá thu đang bắt đầu rụng ở ngoài kia. Và là tình yêu đang đổ xuống tâm hồn nó. Hoàng Guitar quên mất Diễm Hương. Nó nhìn khói thuốc nghi ngời vẫn vơ. Nàng đã bước đến bàn nó, dừng lại... Mùi thơm lan tỏa. Gió tự nhiên có một cơn mạnh lùa vào, làm bay tà áo Diễm Hương. Tà áo phủ lên mặt Hoàng Guitar. Điều thuốc rơi. Hoàng Guitar vụt tỉnh. Nó ngược mắt nhìn nàng. Nàng nghiêng mặt nhìn nó. Bốn con mắt gặp nhau. Hai nụ cười tươi đẹp.

– Anh không mời tôi uống nước ngọt?

– Mời cô Hương.

Nàng ngồi đối diện con ngựa hoang.

– Cô Hương nghỉ rồi à?

Nàng khẽ gật đầu:

– Vâng, tôi chỉ làm tới tám giờ.

Hoàng Guitar gõ nhẹ lên mặt bàn:

– Cô dùng cam tươi nhé?

Nàng không đáp mà hỏi:

– Lâu quá không thấy anh lại. Anh bận việc gì?

– Tôi sợ bạn “Chemises noires”. Cô Hương có thuộc nhiều ca dao không nhỉ?

– Ít thôi.

– Có hai câu diễn tả nỗi khó khăn của người con trai muốn đi tìm người con gái mà tôi cho là hay nhất. Một nhà văn muốn tả tâm sự của người con trai này, tôi sợ, phải viết hàng trăm trang sách. Mà ca dao chỉ có hai câu. Cô Hương biết hai câu này không?

– Tôi chịu.

– Cô Hương năm nay có thi tú tài không đấy?

– Có, tôi đang sửa soạn thi tú tài hai.

Hoàng Guitar hỏi khéo để biết cách nói chuyện.

– Cô không biết hai câu ca dao đó thật chứ?

– Thật mà.

– Cô dùng cam tươi nhé!

Nàng mỉm cười:

– Tôi “dùng”... no rồi.

Hoàng Guitar cũng mỉm cười:

– Cô dùng thêm một ly rồi tôi đọc hai câu ca dao cho cô nghe.

– Vâng thì chiều anh.

Hoàng Guitar gọi bồi lấy thêm ly cam tươi và chai bia 33 nữa.

– Đạo này cô gầy đi, hơi buồn một chút, có phải tại mùa thu không hả, cô Hương

– Sao lại tại mùa thu?

– Vì mùa thu gợi người ta thương nhớ vợ. Và không có gì làm người ta buồn bằng thương nhớ.

– Anh là thi sĩ, hả?

– Không, tôi là tôi. Cô còn nhớ tên tôi không nào?

– Anh vừa ghi tên anh. Anh nhớ dai thật. Mấy tháng mà chưa quên tên tôi.

– Không quên được, cô “cứu sống” tôi, quên cô chả hóa tôi vô ơn lắm à?

Người bồi đã mang nước cam và bia ra. Nàng giành chai bia, rót vào ly của Hoàng Guitar. Nó đỡ cánh tay nàng. Hoàng Guitar vội buông ngay. Tay nó run run và tim nó đập mạnh. Nàng cũng có cái cảm giác giống hệt nó, bốn con mắt vô tình lại gặp nhau. Long lanh, chớp mau.

– Nào mời cô dùng nước cam.

Nàng nâng ly uống một ngụm nhỏ.

– Tôi đã “dùng” rồi đó. Anh đọc hai câu ca dao đi.

Hoàng Guitar cúi nhìn ly bia. Nó lấy ngón tay trở vẽ những vòng tròn nhỏ bằng nước trên mặt bàn.

– Cô có cần ghi không?

– Anh đọc một lần may ra tôi thuộc lòng đấy.

– Hai câu ấy như thế này: “Yêu em anh muốn vô, Sợ trường nhà Hồ, sợ phá Tam Giang”...

Hoàng Guitar vẫn không dám ngẩng đầu. Và Diễm Hương thì nín thính. Một lát, nàng nói:

– Câu ca dao hay quá, tôi nhớ rồi, tôi đã học hồi còn ở đệ thất.

Hoàng Guitar thở phào, nhẹ nhõm. Giai đoạn khó khăn đã trôi qua! Bài luận văn viết ráp, xé lung tung đã chép xong phần nhập đề.

– Ngày xưa con trai có vẻ nhát lăm, cô Hương nhỉ? Đã yêu mà còn sợ thì yêu làm gì. Ngày nay con trai bạo hơn nhiều. Theo sát, vượt suối trèo non cũng cứ theo. Đến nỗi con gái phải van xin.

Diễm Hương nóng ran đôi má. Giá vào buổi sáng, Hoàng Guitar đã thấy đôi má nàng ửng đỏ. Nàng cúi đầu:

– Anh cần cứ vô đâu mà bảo con gái phải van xin người tình đừng theo mình.

– Thơ Nguyễn Bính.

– Anh thuộc thơ ghê.

– Cô muốn nghe thơ Nguyễn Bính không?

– Anh cho nghe đi!

– Nhà em cách bốn quả đồi, Cách ba ngọn suối, cách đôi cánh rừng. Nhà em xa cách quá chừng, Em van anh đấy, anh đừng yêu em.

– Thơ như ca dao ấy. Thế bây giờ anh không sợ bọn du đảng nữa à?

Hoàng Guitar quan trọng:

– Ba tháng trời cô Hương biết tôi đi đâu chưa?

Nàng cười:

– Anh đi đâu?

Nó đùa:

– Tôi đi tìm sự học võ. Võ nghệ tôi giờ khá lăm. Một mình dư sức đánh bại mười thằng du đảng “Chemises noires” nên tôi không sợ du đảng. Tôi băng qua trường nhà Hồ, vượt phá Tam Giang...

Nó ngừng lại, nâng ly bia, uống một hơi. Rồi ngó Diễm Hương dăm dăm:

– Để tìm cô đó, Cô Hương ạ!

Nàng xoắn xang, đưa tay lên, vén ống tay áo dài, nhìn đồng hồ:

– Tôi phải về.

Hoàng Guitar mời điếu thuốc mới:

– Cô phải về à?

– Vâng. Tôi phải về kẻo mẹ tôi mong.

– Tiếc quá, mai lại rời Sài Gòn. Thôi được, trong một tháng hay trong một năm sẽ gặp cô, đâu có muộn, phải không cô Hương.

Hoàng Guitar giăng bẫy. Diễm Hương bối rối:

– Mai anh đi ư? Anh đến và đi thật bất ngờ. Mà anh đi đâu?

Hoàng Guitar giở giọng tiểu thuyết:

– Trời đất thênh thang, tôi chưa biết đi về đâu.

Nó dục nàng:

– Cô Hương về đi kéo bà cụ mong.

Nàng ngó ra ngoài đường:

– Hãy còn sớm, tôi ngồi với anh chút nữa, anh cho phép chứ?

Hoàng Guitar nhả khói thuốc:

– Nếu tôi được quyền cho phép thì tôi cho phép cô Hương ngồi với tôi suốt đời.

Nàng nói khẽ như một hơi thở:

– Cám ơn anh.

Hơi thở đó, phả vào tâm hồn con ngựa hoang. Khiến Hoàng Guitar náo nức muốn tới ngay vũ trường “Mê Ly” để nhận việc làm. Cuộc đời đẹp quá, cần phải hưởng thụ ngay. Trời chớm vào thu như lòng con ngựa hoang chớm nở tình yêu. Nó muốn ôm chặt lấy Diễm Hương cắn nát đôi môi mọng chín của nàng đến chảy máu và rên xiết “Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em”. Chốc lát, đối với đời trai gái chuyện trò, chỉ lâu bằng một chớp mắt, Diễm Hương rụt rè.

– Hương phải về.

– Cô về đi. Có lẽ mai nhằm ngày xấu, tôi chưa đi xa đâu. Mai tôi sẽ đến đây thăm cô.

– Cũng vào giờ này, anh nhé!

– Tôi nhớ.

– Mai Hương có giờ học thêm buổi tối từ 8 đến 9 rưỡi. Nếu anh cho phép, Hương sẽ “cúp cua” ngồi nói chuyện với anh.

– Nhưng không ngồi ở đây chứ?

– Tùy anh.

Nàng đứng dậy, cúi đầu chào Hoàng Guitar và bước khỏi quán. Hoàng Guitar ngó theo cái bóng dáng thon mềm ấy không chớp mắt. Nàng mở khóa xe vélo solex dắt xuống hè. Và ngó lại. Ngó lại gửi Hoàng Guitar nhiều luyến lưu. Con chim nhỏ bay rồi. Con chim xanh bay rồi. Không, con chim xanh đã bay vào hồn con ngựa hoang.

Hoàng Guitar uống cạn ly bia, trả tiền và cũng rời quán Thăng Long. Nó sực nhớ rằng mình đã quên không hỏi Diễm Hương tại sao nàng lại đeo kính râm những lúc ngồi ở “két”, và tại sao lại tháo kính lúc ngồi nói chuyện với nó. “Mai sẽ hỏi nàng”. Hoàng Guitar thọc hai tay vào túi quần “jean”, tung tăng bước cơ hồ đứa con nít vừa được mẹ cho phép đi chơi.

Chương 15

Ủi trường đông nghịt. Khói thuốc mịt mờ. Khói thuốc không có lối thoát vì vũ trường gắn máy lạnh. Khói thuốc lan tỏa trong bóng tối mờ nhạt, tạo ra một ảo cảnh. Hoàng Guitar đến “Mê Ly” như một tay chơi. Một tay chơi thuộc hạng tay mơ. Nó quen biết đủ loại người ở vũ trường này nhưng giả vờ không nhận ai cả. Ba năm rồi, rất có thể, người ta đã quên nó. Hoàng Guitar nhờ chị cai gà tìm giùm một em thơm nhất. Chẳng còn em nào thơm cả. Những em thơm nhất đã có khách chấm và đang đấu hót tung bừng, đang thề thốt đang hứa hẹn và cũng đang tìm cơ hội chạy bàn. Những em nháy hay thì đang ở trong vòng tay những dân đi nháy vì nghệ thuật. Chỉ còn lại ba em mới vô nghề. Hoàng Guitar chọn đại một em. Nó vỗ vai em gái nháy, nham nhở:

– Anh rách lắm, túi có chừng thước rưỡi thôi. Em thương anh thì nên đi một đường trà đá, nghe em!

Em gái nháy chưa thạo nghề, chưa chai đá, tình cảm chưa xây xi măng, ngúng nguẩy:

– Cứ làm như em bắt địa anh ấy.

– Tính anh ưa sòng phẳng.

Bản “rumba” đã dứt. Đèn chung quanh “pít” đổi màu. Người nhạc công sử dụng cây “saxo” độc tấu bản “Only you”. Tiếng “contre basse” đệm theo. Hoàng Guitar nhìn kỹ giàn nhạc. Không thêm tay mới nhưng không có tay nào chơi lục huyền cầm. Chỗ trống ấy, họ vẫn còn đợi mình chắc, Hoàng Guitar nghĩ thế:

– Anh đi với em bài “xì lô” này chẳng?

– Thì đi.

Hoàng Guitar dắt em gái nháy ra “pít”. “Pít” của “Mê Ly” nhỏ lắm. Mà “xì lô” là điệu nháy... phổ thông nên bất cứ một cái “pít” nào của các vũ trường Sài Gòn, có nhạc “xì lô” là y như “pít” chặt cứng. Hoàng Guitar đứng chôn chân một chỗ, ôm sát em gái nháy.

– Vô nghề lâu chưa?

– Mới.

– Mấy tháng?

– Hai.

– Ở “lô” nào ra?

– Phạm Thương.

– Vững chưa.

– Sợ “van” lắm, chưa dám quay lần nào.

– Quay bừa đi rồi quen hết.

– Anh hay chơi ở đâu?

– “Ấp”.

– Ấp là gì?

- Chí Hòa.
- Tay tổ hả?
- Gàn gàn thế.

Em gái nhảy bắt đầu kính nể dân bụi đời. Hoàng Guitar lôi em về chỗ, dù bản “Only you” còn dang dở.

- Mới đầu ngỡ dân “quéo”.
- Vậy hả?
- Dân “quéo” chúng nó hay hỏi lý do mình làm gái nhảy. Anh thì không.

- Muốn chạy bàn, cứ việc nhé?
- Đấu với anh thú vị hơn. Coi như đêm nay nghỉ làm.
- Biết Hoàng Guitar không?
- Biết tiếng. Trước anh ấy đàn ở đây. Nghe nói nhiều em mệt lắm.
- Ngó anh coi có giống Hoàng Guitar không?
- Rõn hoài.
- Em ở đâu?
- Bin đình.
- Sống chung hay một mình?
- Một mình.
- Đêm nay cho anh ngủ nhờ được không?
- Không.
- Sao?
- Sợ.

– Anh là Hoàng Guitar đây, anh bị tù mới ra chưa có chỗ ngủ. Đêm nay tới “Mê Ly” xin việc lại. Được hay không anh cũng cóc biết về đâu ngủ. Em chê thì anh đành ngủ vỉa hè.

Giàn nhạc đã chơi “bebop”. Hoàng Guitar nắm chặt tay em gái nhảy:

- Tên?
- Ly.
- Gì Ly?
- Chiêu Ly.
- Tên thơm quá, tên cúng cơm là gì?
- Nguyễn thị Uyên.

– Em còn khờ thật. Làm gái nhảy mà khờ thì nhảy mỗi cảnh em ạ! Nhảy mỗi cảnh dành dụm được tí tiền nào lại bị sờ khanh đéo hết thôi. Này Uyên...

– Dạ.

– Em ngồi chờ anh ở đây nhé! Anh lên gặp thằng trưởng ban nhạc một lát. Đừng cho anh leo cây đấy. Anh ngủ nhờ một đêm sẽ dạy em khôn ngoan ra.

Nó bỏ em Chiêu Ly ngồi một mình, len lỏi dưới giàn nhạc. Hoàng Guitar chờ người trưởng ban ngưng thổi kèn, leo lên bụi. Người trưởng ban nhận ra nó ngay. Anh ta vỗ vai nó, cúi thấp, ghé sát tai nó dặn dò:

- Xuống chơi đi, khuya nói chuyện nhiều.

Hoàng Guitar hỏi:

– Tôi muốn thử đàn ngay bây giờ được không? Ngựa tay quá rồi.
Người trưởng ban lắc đầu:

– Vội vàng thế? Rồi ngấy mà. Cứ từ từ. Tôi cần nói cho Hoàng rõ ngọn ngành đã.

Hoàng Guitar đành xuống. Em Chiêu Ly đã chạy đâu mất, ly bia uống dở đã tan thành nước hết. Hoàng Guitar uống một ngụm. Nhặt phếch. Nó lấy muống gõ vào ly. Tiếng kêu leng keng gọi một người bồi tới. Hoàng Guitar ngả đầu trên thành ghế:

– Con Ly đâu, Mური?

Người bồi ngó Hoàng Guitar kỹ lưỡng. Rồi chộp lấy cánh tay con ngựa hoang:

– Anh Hoàng Guitar!

– Ủ, tao đây.

– Anh được ra rồi à?

– Tao được ra rồi. Có gì thay đổi không?

– Ở đây họ đồn anh “ác ôn” lắm.

– Ác ôn sao?

– Anh thanh toán Du chột, bắt cóc, cướp nhà băng, tổng tiền.

– Mà tin không?

– Họ nói nhiều em đâm ra tin.

– Kệ mà. Tao được tha rồi. Tao về đây chơi nhạc lại.

Người bồi không nói gì thêm, Hoàng Guitar lại hỏi:

– Bọn nào giữ an ninh cho “Mê Ly”.

Người bồi đáp:

– Bọn “Chemises noires”.

– Mà kêu em Ly giùm tao đi.

Em Chiêu Ly đến ngay lúc đó, khỏi cần người bồi đi gọi. Hoàng Guitar không trách móc nàng. Nó chẳng cần hỏi lý do nàng bỏ đi một lát. Người bồi lễ phép:

– Thưa anh, bọn “Chemises noires” tệ hơn anh Du chột ngày xưa.
Anh tính sao?

– Tao về đây xin việc làm ăn lương thiện chứ không nhận việc dấm đá. Mà cắt đi!

Người bồi bước vội, Hoàng Guitar vỗ vai Chiêu Ly:

– Chúng mình ra nhảy cho đỡ buồn, đi em. Anh “dìu” em để em sẽ nhảy giỏi.

Hai đứa ra “pit”. Hoàng Guitar nhảy vài bản. Không thấy hết buồn. Nó kéo Chiêu Ly về bàn. Hoàng Guitar sốt ruột lắm.

Chả biết “ngọn ngành” câu chuyện mà người trưởng ban nhạc sắp nói với nó ra sao. Hoàng Guitar nhìn đồng hồ. Còn đúng một tiếng nữa. Nó bảo Chiêu Ly:

– Em đi “bắt” thêm vài tích kê đi, để mặc anh ngồi đây.

Chiêu Ly đáp gọn:

– Khỏi cần.

– Phải cần tiền để sống chứ.

- Đờn còn dài chán.
- Đêm nay cho anh ngủ nhờ không?
- Cho.
- Suy nghĩ kỹ chưa?
- Rồi. Em thích anh, vừa đi hỏi tụi nó, tụi nó nói anh sôi nổi lắm.
- Sôi nổi những gì?
- Những gì thì anh biết rõ hơn em.

Hoàng Guitar thở dài. Tất cả mọi người đều không muốn quên đi dĩ vãng du đãng của nó.

- Anh đi ăn mì đây.
- Có trở lại không?
- Có.
- Em chờ nhé?
- Ừ.

Hoàng Guitar rời vũ trường. Nó thả dài trên vỉa hè vắng. Đường như trời rắc mưa sương. Hoàng Guitar cảm thấy lạnh lạnh. Nó kiếm xe mì đậu ở lề đường ăn một tô.

Hoàng Guitar không hiểu nên làm gì cho chóng hết thì giờ. Nó leo lên chiếc xích lô đạp, bảo người phu xe muốn chạy đâu thì chạy, và nửa tiếng sau chở nó về vũ trường “Mê Ly”. Hoàng Guitar nhắm mắt, ngả đầu xuống thành xe. Không êm ái gì. Nhưng thích thú lắm. Xe chạy qua một con đường nhiều vi-la. Mùi hoa đêm làm Hoàng Guitar mê mê.

Nó nghĩ tới Diễm Hương, tới lời hẹn hò. Và nó tự nhủ: tối mai sẽ cùng Diễm Hương ngồi chung trên chiếc xe đạp đi trên con đường thơm ngát này. Hoàng Guitar tưởng tượng nhiều về Diễm Hương và thời giờ trôi thật nhanh.

Chiếc xích lô đã đậu trước vũ trường “Mê Ly”. Hoàng Guitar trả tiền rồi leo lên cầu thang của vũ trường để chui rúc vào không khí ngột ngạt thuốc. Hoàng Guitar thấy Chiêu Ly vẫn

ngồi đợi nó ở bàn cũ. Hai đứa ngồi nói chuyện vu vơ. Giàn nhạc trỗi một đoạn trong bài “Tạm biệt”. Các tay chơi xô ghế, lục tục kéo nhau ra. Hoàng Guitar hỏi hộp lạ lùng. Chiêu Ly nắm cánh tay nó:

- Về chứ anh?
- Anh đợi.
- Đợi ai?
- Đợi gã trưởng ban nhạc hỏi về việc làm của anh. Em chờ anh được không?

– Chờ cả đêm hay chờ cả đời?

Hoàng Guitar vuốt tóc Chiêu Ly:

– Mới vào nghề, em nào cũng lãng mạn, dễ thương, cho anh khuyên em một câu nhé?

Chiêu Ly sáng ngời đôi mắt:

- Khuyên đi!
- Nếu em chọn nghề vũ nữ, đừng có chờ thằng nào cả đêm cả. Một đêm thờ còn son trẻ của em phân phát lời hẹn cho một chục

thăng và cho leo cây chín thăng rươi.

Chiêu Ly láu cá:

– Vậy nên cho anh leo cây chằng?

Hoàng Guitar tát yêu nàng gái nhảy mới vô nghề một cái:

– Anh sẽ là “thầy” em. Cho anh leo cây, anh ngủ via hè là cùng, nhưng lấy ai dạy em khôn ra?

Chiêu Ly ngúng nguẩy:

– Cóc cần.

Hoàng Guitar để ý thêm: Con bé còn “nhóc” quá. Tại sao nó lại chọn cái nghề này? Nguyễn thị Uyên không đẹp lòng lấy nhưng con bé thông minh. Hoàng Guitar chỉ thích những người con gái thông minh. Đẹp mà đần độn thì đẹp làm gì. Ba năm ở tù ra, Hoàng Guitar thấy nhiều chuyện lạ. Bọn con nít dạo này hút thuốc lá khiếp đảm.

Một dấu hiệu cho sự suy đồi? Hoàng Guitar còn được nghe chúng nó bình luận các thứ thuốc lá. Hút thuốc nào giờ giắc nào. Đặc biệt, các ông nhô chỉ khoái hút Pall Mall. Thiếu niên phì phèo thuốc lá, tập đốt cháy tương lai của mình. Thiếu nữ đi lấy Mỹ, đi bán bar, đi làm gái nhảy. Thành phố hư hỏng rồi. Tư tưởng các em gái nhà lành chắc chẳng còn lành mấy.

– Ai xui em vô nghề này?

– Tiền.

– Thèm tiền thế cơ à?

– Tiền mất giá, sinh hoạt leo thang. Bọn đầy tớ đi lấy Mỹ ăn diện hơn cả mình. Mình đâu để chúng qua mặt.

– Và đi nhảy?

– Vâng. Chả lẽ lấy Mỹ hay bán bar để cho Mỹ sờ mó, cấu véo! Đi nhảy liêm sỉ của mình không bị mất.

– Anh hiểu, anh hiểu.

– Anh hiểu cái gì?

– Anh hiểu vì sao em không “ăn khứa” ở “Mê Ly”.

Khách đã ra hết. Vũ trường lạnh hẳn. Khói thuốc tan loãng. Đèn bật sáng. Cái ảo ảnh hiện rõ. Và bây giờ ảo ảnh trong đèn màu mờ nhạt, trong khói thuốc âm u là những bức phòng nhảm nhở. Nhạc trưởng đã xếp kèn vào “ê tuy”, lững thững bước tới bàn Hoàng Guitar:

– Chuyện tâm tình hả?

Hoàng Guitar đứng dậy:

– Mời anh ngồi, không tâm tình gì cả đâu.

Người nhạc trưởng ngồi cạnh Hoàng Guitar:

– Cậu bị những ba năm?

– Thêm ba tháng nữa.

Hoàng Guitar thuật hết chuyện bị tù của nó cho người nhạc trưởng nghe. Nó không quên bày tỏ ý muốn làm lại cuộc đời của nó, rồi kết luận:

– Tôi tới đây để xin anh chơi lại trong ban nhạc của anh.

– Rất tiếc.

Hoàng Guitar nắm chặt cánh tay người nhạc trưởng, hỏi vặn:

– Rất tiếc cái gì, thưa anh?

– Rất tiếc cậu bỏ lâu ngày. Và chúng tôi không chơi guitare từ mấy năm nay.

Hoàng Guitar sửng sờ. Nó buông cánh tay người nhạc trưởng:

– Du chột chết rồi, đâu bắt anh thu nhận được, phải không?

Người nhạc trưởng lắc đầu:

– Cậu có tài, cậu đừng nghĩ thế. Chỗ anh em, tôi nói thật, lương không tăng mà giá sinh hoạt tăng. Nhận thêm cậu, phải bớt lương của anh em, họ sẽ không bằng lòng.

Hoàng Guitar thở dài:

– Đó chỉ là cái cớ anh thoái thác, tôi hiểu rồi...

Người nhạc trưởng phân trần:

– Tôi mến tài của cậu lắm...

Hoàng Guitar cướp lời của người trưởng ban nhạc:

– Nhưng... rất tiếc.

– Cậu tin tôi đi, nơi nào bây giờ nơi nào cũng đầy đủ cả. Cậu khó lọt nổi. Chỉ còn cách cậu lập ban riêng, chơi cho Mỹ.

– Cảm ơn anh.

Hoàng Guitar chết đống trong lòng. Hy vọng nó ôm ấp bao lâu bỗng tan tã. Người nhạc trưởng ban nhạc “né” một du đặng... nhạc sĩ. Anh ta đã đổi lòng anh ta. Song sợ Hoàng Guitar, anh ta phải tìm lời an ủi, tâm bốt Hoàng Guitar. Đời chó má thật. Hoàng Guitar đứng lên:

– Du chột chết rồi, anh cóc sợ Hội ghê hả?

Người trưởng ban nhạc ngạc nhiên:

– Cậu đem du đặng dọa tôi?

– Tôi lo cho anh đấy. Thiếu tôi, khi cần quăng đàn đánh nhau, ai sẽ bảo vệ cái kèn của anh?

Nó cầm tay Chiêu Ly:

– Mình về thôi, cưng...

Hai đứa thoát ra ngoài. Hoàng Guitar khoác vai Chiêu Ly:

– Em lạnh không?

– Không.

– Đói không?

– Không.

– Đi xích lô nhé?

– Vâng.

Hoàng Guitar dìu Chiêu Ly lên chiếc xích lô đạp. Chiêu Ly chỉ đường cho người phu xe.

– Anh bắt đầu lạnh rồi đấy em ạ! Em đã nghe chuyện tù của anh, em có thương anh không?

Chiêu Ly néo Hoàng Guitar một cái:

– Không thương anh, em đuổi anh xuống xe rồi. Anh đừng thất vọng, mai đi tìm việc chỗ khác.

Hoàng Guitar thấy ấm hẳn lại:

– Ừ, mai anh sẽ tìm việc.

Căn phòng đã bật đèn sáng trưng. Chiêu Ly khép cửa khóa trái. Hoàng Guitar ngồi xuống ghế, quan sát “nhà cửa” người vũ nữ trẻ mới vào nghề. Nghèo nàn quá, chưa đủ tiền sắm đồ đạc đắt tiền. Hoàng Guitar đùa:

– Anh muốn uống rượu chắc hơi khó, hả em?

Chiêu Ly cười:

– Dễ chứ, anh dạy em khôn ra đã.

Hoàng Guitar thấy vui. Nó nhìn thật kỹ Chiêu Ly rồi hỏi:

– Em dễ dãi với tất cả những ai ngỏ ý muốn ngủ nhờ nhà một đêm à?

Chiêu Ly lắc đầu:

– Với anh thôi. Anh là người đầu tiên đề nghị em bằng lòng ngay. Có lẽ, vì thế em “yếu” tích kê.

– Tại sao lại với anh.

– Vì giọng nói của anh ấm lắm.

– Gì nữa?

– Em chưa nhìn thẳng vào mắt anh nhưng em chắc mắt anh quyến rũ vô cùng.

Hoàng Guitar bóp trán:

– “Cùng một lứa bên chân trời lặn đạn”. Chỉ tiếc, anh không phải là “tư mã áo xanh”.

Chiêu Ly nói:

– Anh thuộc cả thơ Bạch Cư Dị ư?

Hoàng Guitar ngạc nhiên:

– Em biết tên tác giả “Tỳ Bà Hành”?

Chiêu Ly thân nhiên:

– Anh biết đọc lời thơ dịch của Phan Huy Vịnh thì sao?

Hoàng Guitar gọi khẽ:

– Chiêu Ly.

Chiêu Ly đáp nhẹ như một cơn gió thoảng:

– Dạ!

– Ngày mai em ở nhà nhé!

– Vâng.

– Em ở nhà suốt đời, anh sẽ lo cho em.

Đôi mắt Chiêu Ly ứa ra hai hạt ngọc:

– Em thất bại rồi em không thể tự ái nữa, em không dám phiêu lưu thêm, em đầu hàng...

Hoàng Guitar vẫn ngồi bất động. Nó nhớ rõ hai tiếng “tao nín” trong trận đòn thù. Những trái đấm chỉ làm Hoàng Guitar tê người và không khơi dậy ở lòng nó chút căm hờn. Chiêu Ly cũng đầu hàng như nó. Đầu hàng để cuộc sống bình yên. Hoàng Guitar thương Chiêu Ly gấp bội. Cơn lốc vật chất đã thổi lương tâm hàng triệu người Việt Nam thành thị từ ngày lính Mỹ vào đây. Nạn nhân của cơn lốc khốn nạn đê tiện là đàn bà, con gái. Cả con gái nhà lành, mà Chiêu Ly, rất có thể, là đại diện. Nàng không muốn nhập vô hàng ngũ

những con đười, những con sen bỏ ổ, bỏ chủ đi lấy Mỹ. Nàng không giỏi tiếng Mỹ để kiếm một sở Mỹ làm, bằng lòng cho bọn cai thầu Mỹ sờ mó tán tỉnh.

Nàng không dám làm dĩ, tính giá chơi bằng đô-la. Nhưng nàng thèm tiền, cần tiền. Thèm tiền, cần tiền để trang sức bề ngoài cho khỏi thua kém bọn đười, bọn đầy tớ cũ của nàng. Quan niệm sống giản dị, sống biết mình, “giấy rách giữ lấy lề” không vững trước bão tố đô-la. Chiêu Ly, hoặc bị lôi cuốn trong bão tố đô-la hoặc vượt ra khỏi. Nàng đã vượt ra, đã thoát ly, đã đi làm gái nháy. Và cuối cùng, Chiêu Ly thú nhận nàng “không thể tự ái, không dám phiêu lưu, đầu hàng”. Như thế, Chiêu Ly còn nguyên vẹn, Chiêu Ly chưa mất mát gì.

– Chúng ta đầu hàng cám dỗ vật chất nhưng chúng ta không đầu hàng vươn lên cao đẹp. Anh sẽ nín, sẽ nín hoài cho tới ngày cuộc đời mở rộng tay đón tiếp anh. Chiêu Ly!

– Dạ!

– Em tới gần đây anh bảo.

Nàng ngoan ngoãn tới gần. Hoàng Guitar cầm tay nàng:

– Tối mai anh có hẹn người con gái đẹp như em, thông minh như em... Anh bỏ cuộc hẹn và tối mai anh đưa em đi chơi...

Hoàng Guitar đứng dậy. Nó nắm chặt tay Chiêu Ly hơn. Và chiếc ghế đã không còn làm trở ngại đôi tình nhân mới. Chiêu Ly gục đầu xuống vai Hoàng Guitar. Vòng tay hai đứa ôm no đủ thân hình nhau.

– Em yêu anh...

– Anh yêu em...

Hoàng Guitar dìu Chiêu Ly về giường. Lâu lắm Hoàng Guitar mới biết thương thân phận nó, thân phận khốn nạn của một thằng tuổi trẻ lạc loài. Chiêu Ly nằm ngửa. Đôi môi đón mời. Hoàng Guitar cúi thấp.

Chúng nó hôn nhau. Chiêu Ly lùa tay vào da thịt Hoàng Guitar. Khiến nó chột nhớ buổi chiều với Riri Huệ. Hoàng Guitar vội vàng đưa tay đặt lên miệng Chiêu Ly:

– Ngày tháng còn dài, Chiêu Ly...

Chiêu Ly hiểu ý Hoàng Guitar. Nàng thôi mơn man những ngón tay trên da thịt Hoàng Guitar:

– Vâng ngày tháng còn dài... Anh nằm bên em đi chúng ta nói chuyện suốt đêm nay. Coi như một đêm không ngủ.

– Một đêm không ngủ nói chuyện tình yêu.

– Và chuyện cuộc đời.

– Chỉ hai chuyện đó thôi. Trên đời này ngoài tình yêu và cuộc đời còn chuyện gì đáng không ngủ để nói. Những đứa không ngủ để nói chuyện khác ngoài chuyện tình yêu là những đứa dại dột em ạ!

Hai đứa đã nằm bên nhau dưới ngọn đèn nê-ông rực sáng. Đèn càng về khuya càng sáng tỏ. Chiêu Ly có thể nhờ ánh sáng đèn điện mà nhìn rõ tâm hồn Hoàng Guitar:

– Em tắt điện nhé?

– Đừng.

– Chói mắt quá anh ạ!

– Để nó chói mắt cho anh tỉnh táo, cho chúng ta biết đường đối xử để đỡ làm khổ nhau.

– Anh hứa kể chuyện cuộc đời?

– Anh sắp kể đây...

Hoàng Guitar luồn cánh tay nó qua gáy Chiêu Ly. Nàng gối đầu trên tay con ngựa hoang. Đột nhiên, bên ngoài trời mưa. Cơn mưa thu miền Nam có vẻ nặng hạt.

– Lạ nhỉ!

– Gì anh?

– Tại sao cơn mưa đầu mùa thu đẹp thế lại đổ về đêm?

Hoàng Guitar thấy ngực nó nặng nặng. Chiêu Ly đã đặt bàn tay kín trái tim nó.

– Tại sao anh lại yêu tận tình về buổi chiều cuộc đời anh?

Chiêu Ly xoa ngực Hoàng Guitar:

– Anh mới khởi hành mà. Trời đang bình minh, anh ạ! Còn lâu mới tới buổi chiều.

Và đó là chuyện tình yêu chuyện cuộc đời. Hai người lặng im nghe tiếng mưa rơi. Hoàng Guitar cảm giác “Giọt Mưa Thu” của Đặng Thế Phong dường như xuống hồn nó từng giọt, từng giọt.

– Em tắt điện anh nhé?

– Đừng, em bước đi, đêm chẵn sẽ lạnh ngắt.

– Em nằm im ở bên anh. Em nghĩ rằng có một thứ ánh sáng làm chúng ta tỉnh táo hơn là ánh sáng điện.

– Vậy thì em tắt đi.

Chiêu Ly với tay bấm công tắc ở đầu giường. Căn phòng tối đen. Tiếng mưa rơi bên ngoài rõ ràng, đều đều. Hơi lạnh thấm vào tim Hoàng Guitar:

– Anh kể chuyện Đặng Thế Phong cho em nghe nhé?

– Dạ.

– Người nghệ sĩ ấy bỏ gia đình quyền quý ra đi tìm nghệ thuật. Xã hội bấy giờ khe khắt với chàng, với tuổi tài hoa của chàng ghê lắm. Người ta toa rập nhau khù trừ chàng. Chàng lang thang khắp nước. Rượu, đàn bà và nghệ thuật chưa đạt tới hành hạ chàng. Chàng bị lao. Chàng vào nhà thương thí năm trị bệnh. Đêm đó, chắc cũng như đêm nay, trời vào thu bằng trận mưa. Chàng cảm xúc tột độ, trời dậy ghi bài “Giọt Mưa Thu”. Tới nốt nhạc cuối cùng, chàng gục chết trên sáng tác. Người bạn của chàng là nhạc sĩ Bùi Công Kỳ đặt lời cho bản “Giọt Mưa Thu”.

– Buồn quá, anh nhỉ?

– Buồn lắm. Nhưng khi ở Việt Nam còn âm nhạc, không ai được phép quên tên Đặng Thế Phong với những nhạc phẩm bất hủ “Con Thuyền Không Bến, Đêm Thu, Giọt Mưa Thu...”. Theo anh, Việt Nam có ba thiên tài âm nhạc bất diệt. Đó là Đặng Thế Phong, Văn Cao, Phạm Duy. Còn tất cả đều không đáng kể.

Hoàng Guitar say sưa ngợi ca Đặng Thế Phong. Nó quên mất

Chiêu Ly đã thở đều đều trên cánh tay nó. Và bàn tay nàng vẫn còn đặt trên ngực Hoàng Guitar.

Chương 16

Không một giàn nhạc nào chịu thu nhận Hoàng Guitar cả. Nó đi xin việc rông rã nửa tháng trời, nói năng sù sì bọt mép. Một vài bạn kích động nhạc của mấy cậu nhỏ mới lớn lên đề nghị Hoàng Guitar hợp tác. Thì nó lại từ chối. Hoàng Guitar không thể chôn vùi tài năng của nó trong tiếng trống, tiếng đàn điện tạp nham lại căng của những thằng hiệp dâm âm nhạc được. Đối với nó, âm nhạc là chân trời diệu vợi xa xôi, đi hoài mà chỉ thấy chân trời xa dần, xa mãi... Âm nhạc không bao giờ là dàn trống loạn xạ ngẫu, hát hét như chó sủa từ cửa miệng những chú bé tóc dài như đàn bà con gái.

Hoàng Guitar miệt thị kích động nhạc, mặc dù, kích động nhạc bây giờ đi chơi ở các “club” của Mỹ hái ra tiền bạc. Xã hội hôm nay là xã hội nhiều... công ty. Một mình bơ vợ hay tách khỏi công ty, khó mà sống nổi. Âm nhạc cũng có công ty! Hoàng Guitar bắt đầu thối mệ. Chiều Ly nghe lời Hoàng Guitar không đi nhảy nữa. Tiền dành dụm của nàng, hai đứa ăn tiêu đã vơi dần. Tình yêu đã bị tiền bạc đe dọa. Hoàng Guitar tập cho Chiêu Ly hát. Chiêu Ly có giọng hát hay. Nàng kiên nhẫn luyện hát. Hoàng Guitar hy vọng Chiêu Ly thay nghề nhảy bằng nghề hát ở các vũ trường, phòng trà để sống tạm bợ, chờ ngày vươn lên danh vọng của một đại danh ca. Luôn luôn mơ mộng, Hoàng Guitar tin tưởng giấc mơ phải đến với một trong hai đứa lạc loài, khổ sở.

May mắn cho hai đứa, Chiêu Ly được nhận hát ở một phòng trà. Hoàng Guitar ngạc nhiên đôi chút. Nhưng nó quên ngay. Cứ coi như gã quản lý phòng trà “Con Ve” tốt với Chiêu Ly và vì Chiêu Ly đẹp, Chiêu Ly hát hay sẽ thu hút khách cho gã. Sau đêm thành công đầu của Chiêu Ly nhờ nàng hát bản “Bao Giờ Biết Tương Tư” Của Hoàng Guitar, Sài Gòn lại xảy ra những vụ bắt cóc con nít đòi chuộc tiền. Báo chí khơi chuyện cũ, phỏng đoán du đấng của Du Chột “tái xuất giang hồ”. Tờ lá cải “Canh Tân” nhắc vụ con bé Thiên Nga. Hình ảnh Hoàng Guitar sống dậy trên mặt báo, tấm hình ba năm trước in lại to tướng, đập vào mắt dân chúng Sài Gòn.

Hoàng Guitar giật mình. Chiếc lưới định mệnh không ngừng thay rồi nó để chụp kín con người nó, chụp kín linh hồn nó. Phương công tử đã cảnh cáo Hoàng Guitar: “Kẻ thù của anh không để anh yên thân đâu”. Kẻ thù của Hoàng Guitar, tới nay, không còn là bọn “Chemise noires” nữa mà là cuộc đời. Cả cuộc đời. Hoàng Guitar vò nát tờ báo đăng hình nó. Nó oán trách báo chí. Báo chí chỉ đứng về phe mạnh. Chưa một tờ báo nào can đảm bênh vực một thằng du đấng dù người ta biết thằng du đấng đó vô tội.

Xã hội phân hóa, thì sinh ra nhiều tệ trạng. Xã hội chưa sạch sẽ, thơn tho mà cứ tạo thêm luật lệ khe khắt để dồn kẻ có tội vào con

đường tội nặng, không bao giờ cải tạo được cái gì cả. Hoàng Guitar hoang mang tột độ. Nó giấu nhem chuyện lo lắng của nó. Mỗi buổi chiều, Hoàng Guitar vẫn tập những bản nhạc mới cho Chiêu Ly. Cuộc sống lữa đôi đều đều, chưa thấy một vết nứt rạn.

Cho tới một hôm...

Báo chí làm dữ những vụ bắt cóc con nít. Cảnh sát đô thành bị dư luận chỉ trích nặng. Hoàng Guitar bị réo tên trên làn sóng điện tối ngày. Cảnh sát gọi nó ra trình diện. Chiêu Ly đã biết chuyện. Nàng lo lắng. Hoàng Guitar trấn tĩnh nàng. Chiêu Ly không thể bình tĩnh được. Nàng bộc lộ sự sợ hãi của nàng:

– Có sao không anh?

– Không sao cả. Anh sống với em không rời em ngày nào. Anh có đi bắt cóc ai đâu.

– Tại sao họ kêu anh ra trình diện?

– Vì quá khứ của anh.

Nó nhấn mạnh, nửa mỉa mai nửa chua xót:

– Vì quá khứ của anh, em hiểu chưa, vì quá khứ du đãng của anh mà các giàn nhạc chê bỏ anh và cảnh sát nghi ngờ anh.

Nàng lặp lại câu hỏi:

– Rồi có sao không anh?

Hoàng Guitar vò đầu:

– Anh chịu. Chả ai đoán trước tương lai mình. Anh đã kể hết cho em nghe rồi đấy. Anh muốn làm lại đời anh để được trở về với gia đình nghe bố mắng mỏ và nhìn những giọt nước mắt sung sướng của mẹ anh rơi rụng. Sự làm lại đời anh đã quá vất vả. Anh chịu nhục bị đòn, chịu oan bị tù, chịu tiếng du đãng, bắt cóc, ăn trộm và đủ điều khốn nạn. Anh không sợ gì cả, chỉ sợ không đủ sức chịu đựng.

Chiêu Ly an ủi Hoàng Guitar:

– Chắc không sao đâu nah ạ!

Nàng nói thêm:

– Để chiều nay em đi coi bói anh nhé? Ở Hàng Xanh có cô thầy bói hay lắm.

Hoàng Guitar lắc đầu:

– Mình không đoán nổi đời mình, thầy bói nào đoán được. Anh sợ anh sẽ mất em.

Chiêu Ly chớp mắt:

– Em không bỏ anh đâu.

Hoàng Guitar thở dài:

– Một ngày kia em sẽ bỏ anh.

– Anh đừng nói thế.

– Anh không muốn nói thế nhưng một ngày kia, nếu cuộc đời nhẫn tâm hắt hủi anh, em không thể bám víu anh mà bỏ rơi hạnh phúc của em được.

Nước mắt nàng bắt đầu ứa ra:

– Em cũng sẽ không bỏ anh.

Hoàng Guitar nhìn Chiêu Ly:

– Em không thể làm vợ một thằng bị đời khinh bỉ. Anh không để con anh khinh bỉ anh, không chịu để đời ghê tởm dĩ vãng của bố nó. Em hiểu chứ?

Chiêu Ly nấc lên:

– Dạ.

Hoàng Guitar gọi khẽ:

– Chiêu Ly...

Nàng đáp nhỏ trong nước mắt:

– Dạ.

– Như thế anh sẽ không lấy em làm vợ, anh sẽ không lấy bất cứ người con gái nào làm vợ cả. Anh cũng sẽ có con. Và con anh nó không biết anh, anh không biết con anh. May lắm, nó sẽ chỉ biết mẹ nó là một con đĩ!

Chiêu Ly khóc nức nở. Hoàng Guitar ôm chặt người yêu dấu.

– Anh phải trình diện thì mới sống suốt đời bên em chứ.

– Họ sẽ bắt anh?

– Anh vô tội, họ sẽ tha anh.

– Người ta xử ức anh nhiều lần mà anh vẫn tin sự ngay thẳng ư?

– Anh không tin, nhưng muốn sống yên thân ở xã hội này, chúng ta cần tôn trọng pháp luật dù pháp luật chẳng ra ngô khoai gì.

Hai người tuổi trẻ, hai đứa lạc loài trong cuộc đời, cố gắng tránh né chiếc lưới của định mệnh. Con ngựa hoang hí một tiếng náo nùng:

– Anh trình diện ngay bây giờ.

Chiêu Ly bịt miệng Hoàng Guitar bằng chiếc hôn thâm thắm. Nàng muốn cắn đứt môi người yêu. Khi đôi môi rời khỏi đôi môi, Chiêu Ly đặt tay lên miệng con ngựa hoang:

– Cấm anh nói. Anh không cần trình diện gì cả, cứ ở nhà với em.

Chiêu Ly không bịt chặt miệng Hoàng Guitar được lâu. Nó khẽ gỡ bàn tay nàng ra.

– Vậy anh đừng thèm sống yên thân nữa.

– Em quên rằng anh muốn về với gia đình nhìn những giọt nước mắt rưng rờ của mẹ anh rồi à? Anh sẽ nắm tay em, bảo với mẹ anh: “Thưa mẹ, đây là vợ con”. Bố anh, sau khi mắng mỏ xong, sẽ hỏi “Giờ mày làm cái nghề ngỗng gì”, anh hãnh diện đáp “Thưa bố, con là nhạc sĩ Thiên Hoàng”. Anh hy vọng bố anh sẽ mỉm cười: “Tao có nghe người ta hát nhạc của mày”. Thế là anh sung sướng rồi, em ạ! Muốn được sung sướng, anh phải đi trình diện. Cảnh sát không phải là những người có tim sắt, họ sẽ thấu hiểu nỗi niềm của anh hết nghi ngờ anh.

– Anh vẽ vời hạnh phúc đẹp quá, em sợ...

– Sợ gì?

– Sợ anh chết rũ trong tù.

– Anh sẽ mơ mộng như anh đã mơ mộng ở trong tù, miễn là em không bỏ anh và miễn là người ta hứa chỉ nhốt anh một lần cuối.

– Anh chắc người ta nhốt anh một lần cuối chứ?

– Không chắc thì anh sẽ mất em.

Chiêu Ly vùng dậy:

– Em van anh, anh đừng nói thế nữa, anh đừng ra trình diện nữa. Cảnh sát sẽ tìm ra thủ phạm và anh vô tội, anh vô tội vì anh có bắt cóc ai đâu.

Hoàng Guitar se lòng lại. Trên đời, nó biết chắc có Chiêu Ly thương nó như mẹ nó thương nó. Tình thương của Chiêu Ly khác tình thương của người cảnh sát ân nhân nó, của giám thị Hai. Một bên chấp nhận tất cả, một bên chỉ chấp nhận hướng thiện.

Hoàng Guitar chợt nhớ một hình ảnh thê lương hôm bố nó tống khứ nó ra khỏi gia đình. Chỉ có mẹ nó gào khóc. Hoàng Guitar mang tiếng khóc của mẹ hòa vào “bụi đời”. Và nó muốn trở về nhìn những giọt nước mắt của mẹ, dù phải trả giá xứng đáng. Hãy hành hạ cả thể xác Hoàng Guitar, hành hạ nát bấy đi. Rồi quên nó, để nó làm lại cuộc đời, nó được trở về gục đầu vào lòng mẹ, kể chuyện phiêu bạt và nghe nước mắt mẹ rơi xuống khuôn mặt sạm giang hồ của nó.

– Anh còn lối thoát.

Chiêu Ly mừng rỡ:

– Anh không ra trình diện à?

Hoàng Guitar mím môi:

– Anh tới nhà anh Hai, nhờ anh Hai bảo đảm cho anh. Em cũng sẽ làm chứng cho anh nếu cảnh sát đòi nhân chứng. Em yên lòng chưa?

Chiêu Ly đưa cánh tay gạt nước mắt. Nàng đã ngoan ngoãn nằm cạnh con ngựa hoang và nài nỉ:

– Anh chờ tới bao giờ?

Trái táo-thơm-phức-không-một-dấu-vết-móng-tay-hay-xây-sút-Chiêu-Ly đã được Hoàng Guitar chiếu cố. Không còn chỗ nào ngoài lớp da, trong lớp da con ngựa hoang không rung động. Lần thứ nhất Hoàng Guitar biết thế nào là chân ái tình. Đời người chỉ có một lần cực kỳ hạnh phúc. Đó là lần “yêu nhau” với người ta say đắm mà người ấy dám say yêu ta.

– Tất cả còn nguyên, em tặng anh đó.

Hoàng Guitar lịm người. Trái-táo-Chiêu-Ly đưa hồn nó đến một thế giới khác. Nó quên hết, quên hết. Hoàng Guitar rúc vào cổ Chiêu Ly, cắn một miếng-táo-da-thịt, Chiêu Ly khẽ kêu:

– Đau em, anh...

Và nàng ngây ngất trong đê mê... Hai đứa vùi đầu xuống cái hạnh phúc. Bên ngoài trời mưa hay nắng? Chim có ca hát hay bướm có xốn xang bay? Chẳng thềm biết. Đời người yêu nhau đã ngủ kỹ rồi. Buổi sáng qua mau. Giấc ngủ chẳng chịu kéo dài vô tận. Hoàng Guitar dậy trước. Mùi thơm của trái táo, thiên đường của tình ái biến mất. Còn lại cảnh tượng gớm ghiếc và một trời hối hận. Hoàng Guitar trải chiếc mền mỏng kín thân thể Chiêu Ly. Nó mặc vội bộ quần áo ngủ, nhẹ nhàng bước khỏi giường và lách khe cửa xuống phòng tắm.

Hoàng Guitar trở lên phòng, thay quần áo, ngồi ở ghế hút thuốc,

suy nghĩ vẩn vơ. Chiêu Ly vẫn thêm thiếp ngủ. Trong khói thuốc, Hoàng Guitar lại mừng tượng những giọt nước mắt mừng con trở về gia đình của mẹ nó. Bỗng dưng, nước mắt Hoàng Guitar ứa ra, nước mắt hiếm hoi của con ngựa hoang chai lì, ứa ra.

Chiêu Ly cự quạ, sờ soạng:

– Anh đâu?

Hoàng Guitar dập diếu thuốc:

– Đây, anh đây...

– Ngủ với em nữa đi anh.

– Muộn rồi.

– Kệ.

– Em dậy anh tập cho hát bài “Em Tôi” của Lê Trạch Lựu rồi còn phải đi kiếm anh Hai.

Chiêu Ly tung mền. Hoàng Guitar nhắm mắt, quay chỗ khác. Nó rút thuốc lá, châm lửa, hút và nhả khói. Nó muốn khói thuốc thành lớp sương mù dày đặc. Để không nhìn thấy gì nữa. Chiêu Ly đã làm xong công việc mà Hoàng Guitar vừa làm trước nàng. Nước lạnh, xà phòng thơm, áo quần mới khiến nàng tỉnh táo. Nàng tới Hoàng Guitar vuốt tóc nó?

– Tuyệt vời phải không anh?

– Tuyệt vời.

Hoàng Guitar đáp gọn hai tiếng. Nó đứng lên, đi lấy cây đàn:

– Em hát bài này, nhiều đũa sẽ điều đứng, anh mà chọn nhạc cho em hát, em sẽ được chúng nó nhớ mãi và chiêm ngưỡng mãi.

Chiêu Ly nũng nịu:

– Chỉ cần anh chiêm ngưỡng thôi.

Nàng cười tình. Nụ cười đáng yêu ấy lại khiến Hoàng Guitar không muốn có lớp sương mù dày đặc nữa.

– Lê Trạch Lựu mới sáng tác hai bản. Nhạc của Lê Trạch Lựu là nhạc của kỷ niệm. Nghe nói, Lê Trạch Lựu trước khi sang Pháp đã yêu một thiếu nữ. Chàng và nàng yêu nhau say đắm. Chàng đi, nàng ở lại. Từ trời Tây, chàng nhờ làn sóng điện gửi về tặng nàng tiếng lòng chàng trong bản “Em Tôi”. Chàng thường nghĩ “Ngày về xa quá người ơi”.

Chiêu Ly ngân dài. Nàng nhìn Hoàng Guitar. Ngày về có xa thật không? Nỗi buồn ngập lòng nàng. Hoàng Guitar “xô lô” một đoạn, Chiêu Ly tiếp tục:

“... Tôi xin gió biếc ca ngợi màu suối tóc. Đừng quên em nhé môi còn thắm, duyên còn xanh... Đường đời anh muốn em còn mơ...”

Chiêu Ly ứa nước mắt. Hoàng Guitar ngẩn ngơ. Nó ngừng đàn, bảo nàng:

– Em sẽ thành công bản này. Hãy diễn tả “Em Tôi” trước khán giả như em đang tập hát. Và nếu chờ tin anh đi trình diễn không về hãy hát thì anh tin chắc Chiêu Ly sẽ được ví với Thái Thanh. Đêm Sài Gòn phải ngập nước mắt qua giọng hát Chiêu Ly ở nhạc Lê Trạch Lựu.

Chiêu Ly vẫn để hai giọt nước mắt đọng ở đuôi con mắt. Nàng gương cười:

– Em sẽ nhớ ơn anh mãi.

– Sao lại nhớ ơn anh?

– Anh đưa em ra chỗ sáng.

– Em cho anh tình yêu còn quý hơn chỗ sáng anh tặng em. Nhờ em, anh biết rung động thật sự, rung động mãnh liệt. Nhờ em anh mới biết thế nào là yêu đương. Và anh biết sung sướng vì yêu, đau khổ vì yêu. Rồi anh có thể điên vì yêu. Em cho anh một kỷ niệm mà anh, suốt đời, anh có bốn phận phải nhớ. Kỷ niệm của anh bất diệt như trái đất này. Còn chỗ sáng anh tặng em nó mong manh lắm. Nó càng sáng anh càng sợ.

– Anh sợ gì?

– Anh sợ ánh sáng quấy rối con thiêu thân. Và anh sẽ mất em.

– Anh tin em đi, đời em là của anh. Em hát hay, em nổi tiếng chỉ là tạm bợ. Em hy vọng mãi mãi được ở nhà không bị đi hát cho thiên hạ vui cười, mê say. Em muốn tiếng hát của em sẽ là tiếng ru con chúng ta ngủ.

Hoàng Guitar thở dài. Hạnh phúc thật giản dị. Hạnh phúc ngay bên mình. Mà với tay mãi không chụp được. Như một đứa bé vươn tay cho dài để cố kẹp hai ngón tay vào đuôi con chuồn chuồn, nhưng cành cây ở bờ ao cứ xa thêm. Đứa bé vươn tay nữa, vươn cả người rồi ngã xuống ao, chết đuối. Hoàng Guitar sợ hình ảnh đứa bé bắt chuồn chuồn ở bờ ao quá đổi. Nó vội búng đàn:

– Tập vài lần cho thuộc, đi em. Bây giờ tập diễn tả cho đúng tâm sự Lê Trạch Lựu. Chỗ nào cần ngân, chỗ nào nững nịu, chỗ nào tiếc nuối. Mỗi bản nhạc là mỗi lần tập diễn tả để trình bày một nghìn bài khác nhau, dù giọng hát vẫn là giọng Chiêu Ly. Anh ghét những giọng hát đều đều, nghe trăm bài như nghe một bài. Những ca sĩ loại này, hát suốt đời chỉ làm người nghe nhớ mỗi Thái Thanh. Em hãy làm người nghe nhớ Chiêu Ly dù em hát có... giai đoạn.

Hoàng Guitar dạy Chiêu Ly bài “Em Tôi” cẩn thận hơn tất cả các bài hát nó đã dạy nàng. Đến khi, Chiêu Ly thuộc lời, Hoàng Guitar bắt nàng đứng trước tủ gương nhìn mình mà hát. Chiêu Ly đã làm Hoàng Guitar hài lòng.

Nàng có giọng hát trời cho, chịu khó luyện tập, lại được một kẻ yêu quý, kính trọng âm nhạc, chọn tác phẩm và dạy hát, nhất định, tiếng hát của nàng phải cao sang. Tiếng hát quý phái của một ca sĩ có học mới diễn tả nổi tình yêu, nổi vui buồn, sự tuyệt vọng, niềm tiếc nhớ trong nhạc Đoàn Chuẩn, Lê Trạch Lựu, Dương Thiệu Tước... Một ngày nào đó, con chuồn chuồn bị kẹp chết giữa hai ngón tay Hoàng Guitar mà nó không chới với dưới nước, Hoàng Guitar sẽ biến Chiêu Ly thành Hồng Hào. Hồng Hào hát chưa đạt tới đích của nghệ thuật như Thái Thanh, nhưng nhắc tên nàng người ta khó quên hình ảnh kiêu sa của một ca sĩ con nhà nề nếp, không thềm hát Đại Nhạc Hội, chỉ thích gửi tâm sự mình trên các làn sóng điện, và thỉnh

thoảng, mới tham dự những nhạc hội phước thiện do sinh viên, học sinh tổ chức.

Hạnh phúc cho Hoàng Guitar nếu... Chiêu Ly đang nói giùm Lê Trạch Lựu ước mong của chàng bằng giọng hát thật rõ cả tiếng thờ và tiếng đập của trái tim nàng:

– “... Đường đời anh muốn em còn mơ...”

Nàng cúi thấp:

– Được chưa anh?

Hoàng Guitar buông đàn, vỗ tay:

– Tuyệt diệu.

Chiêu Ly hớn hờ:

– Anh dạy tiếp em bài “Nhớ...” đi! Học hát với anh khổ hơn học toán ở trường nhưng em thích thú vô cùng.

Hoàng Guitar rút thuốc hút. Nó nhả khói và nói:

– Mai anh về sẽ dạy em “Nhớ...” Để em nhớ anh thật nhiều, em hát “Nhớ...” của Lê Trạch Lựu mới sướng sướng.

– Anh nhất định đi trình diễn à?

– Anh phải đi.

– Em sợ anh sẽ hát thảm “Em Tôi” trong tù mất.

– Thì em cứ nghĩ rằng “Đường đời anh muốn em còn mơ”.

– Em “Nhớ...” em chờ anh “về gần em, cùng đếm: này trắng, này sao chia nhé em”...

Âm nhạc làm hai đứa quên chiếc lưới định mệnh. Hoàng Guitar đứng dậy, ôm Chiêu Ly.

Nó hôn vào đôi mắt sưng ướm của nàng. Rồi buông nàng:

– Anh đi nhé!

– Về sớm nghe anh.

– Anh sẽ về thật sớm. Gửi gì cho anh không?

– Có.

– Gửi gì?

– Gửi trái tim em.

Hoàng Guitar đau khổ bước. Khi nó khép cửa phòng lại, nó nghe rõ tiếng nấc của Chiêu Ly. Trời bên ngoài bỗng tắt nắng. Hoàng Guitar đi kiếm nhà giám thị Hai. Nó phải chạy đến một giờ trưa, giám thị Hai mới từ khám Chí Hòa trở về.

Giám thị Hai không có cách gì gỡ Hoàng Guitar ra khỏi chiếc lưới oan nghiệt. Uy tín của một cai ngục không ra quá cổng khám Chí Hòa, giám thị Hai thương Hoàng Guitar, biết chắc rằng Hoàng Guitar đã dứt khoát với dĩ vãng, muốn xây dựng lại đời nó bằng nghề nghiệp lương thiện. Khốn nỗi, giám thị Hai không đủ quyền hành để cấp cho Hoàng Guitar một mảnh giấy chứng chỉ lương thiện hầu nó khỏi bị nghi ngờ, khỏi bị phiền phức hết một đời nó.

Giám thị Hai suy nghĩ một lúc rồi quyết định đưa Hoàng Guitar tới cảnh sát cuộc trình diện. Giám thị Hai kể lại sự ngay thẳng, sự quyết hoàn lương của Hoàng Guitar với ông chủ sự phòng tư pháp. Giám thị Hai không quên nhắc đến chuỗi ngày rời khám lần thứ hai của

Hoàng Guitar và yêu cầu ông chủ sự phòng tư pháp, nếu cần, xin cho gọi ca sĩ Chiêu Ly tới làm chứng. Ông chủ sự phòng tư pháp của cảnh sát cuộc chỉ mỉm cười. Ông ta nói câu: “Để chúng tôi điều tra”. Và Hoàng Guitar không được hưởng một đặc ân nhỏ, mặc dù, giám thị Hai đã sùi bọt mép năn nỉ, chứng mình lòng thành thật giùm nó.

Người ta đưa Hoàng Guitar xuống phòng tạm giữ. Những con gián, những con chuột đói, mùi hôi hám, bóng tối, muối, rệp, những đĩa cơm trắng hột vịt chiên, những ca nước lạnh và những thằng ăn cắp, móc túi, du thủ du thực, ma cô, cờ bạc, hút sách... Đó là những hình ảnh sống động, thật và thê thảm của phòng tạm giữ, nơi Hoàng Guitar đã bị tạm giữ nhiều lần.

“Tôi nín, tôi nín, tôi nín...” Hoàng Guitar tin tưởng Trời, Phật sẽ độ trì nó trong bước đường khốn cùng này. Nó lầm nhảm câu hát để nhớ về Chiêu Ly: “Giờ này em hát câu chiều mơ...”

Hoàng Guitar thấy lòng nó đỡ tê tái.

Chương 17

Tin Hoàng Guitar bị bắt chấn động dư luận. Báo chí khen cảnh sát biết phục thiện. Riêng nhật báo “Canh Tân” còn tuyên dương công trạng cảnh sát và khởi đăng một loạt bài tường tượng về “cuộc đời sự nghiệp và ái tình của trùm du đãng, vua bắt cóc Hoàng Guitar”. Khắp nơi, người ta bàn tán chuyện gã bắt cóc con nít Hoàng Guitar. Người ta ghê tởm tên khốn nạn, du đãng của Du chốt.

Chuyện cũ được khơi lại, tô điểm thêm nhiều tình tiết bi ối. Người ta đào một cái vũng, đổ đầy các chất như bản và quặng Hoàng Guitar xuống. Nó ngoi ngóp trong vũng bùn thành kiến, trong sự phán đoán... “vô tư” đến phũ phàng của dư luận. Nhưng nằm ở phòng tạm giữ, Hoàng Guitar không hề biết.

Tại phòng trà “Con Ve”, những con mắt ghen ghét tài năng và sắc đẹp của Chiêu Ly bắt đầu nhìn nàng những tia dao sắc của khinh bỉ. Khiến Chiêu Ly đau khổ. Giàn nhạc về hòa với các cô ca sĩ hạng nhì, hại nàng. Họ chơi nhạc lạc điệu để Chiêu Ly hát sai và khán giả la ó nàng. Gã quản lý vì khách hơn vì nàng. Gã trách móc nàng, ve vãn nàng. Chiêu Ly không có Hoàng Guitar trở nên yếu đuối. Nàng không nín, không chịu đựng nổi dư luận ác nghiệt đối với nàng như Hoàng Guitar.

Nàng yêu Hoàng Guitar và nàng sợ thất nghiệp. Chiêu Ly sẽ rơi xuống vũng bùn như. Nàng ghê tởm bùn như lắm. Nàng bỏ phòng trà, nằm nhà chờ đợi Hoàng Guitar. Nhưng Hoàng Guitar không về sớm.

Những vụ bắt cóc con nít ngưng hẳn từ khi cảnh sát giam Hoàng Guitar, cảnh sát ngạc nhiên và càng tin Hoàng Guitar có chân trong tổ chức bắt cóc con nít. Cảnh sát thẩm vấn nó. Nó khai từ đầu chí cuối những việc nó đã làm sau ngày rời khám lần thứ hai.

Cô bé Diễm Hương được mời tới cảnh sát cuộc trước tiên. Nàng công nhận có gặp Hoàng Guitar và cho biết cảm tình của nàng đối với nó. Nàng nói: “Tôi đã tiếp chuyện với một thanh niên có học chữ không phải một du đãng. Tôi đã từng thấy bọn du đãng đánh anh ấy ở quán tôi làm việc, anh ấy không đánh lại. Bây giờ, tôi mới biết anh ấy là du đãng, từng dính líu vào nhiều vụ bắt cóc con nít. Song tôi tin rằng, anh ấy muốn sống lương thiện”. Cảnh sát không cho Diễm Hương nói thêm. Người thứ hai được mời tới cảnh sát cuộc là người trưởng ban nhạc vũ trường “Mê Ly”. Người này chối biến không hề gặp Hoàng Guitar và nó cũng chẳng hề xin chơi nhạc với bất cứ nhạc công nào trong giàn nhạc của ông ta.

Mặt nhìn mặt, Hoàng Guitar ghê tởm người nhạc trưởng. Nó không thể cãi được. Chỉ còn Chiêu Ly. Không hiểu vì lý do gì Chiêu Ly đã không tới. Người chứng thứ ba vắng mặt. Cảnh sát không

muốn mất thì giờ với con ngựa hoang khốn nạn nữa. Họ chẳng thèm mời Chiêu Ly. Hoàng Guitar bị đày vào phòng tạm giữ, chờ điều tra thêm. Không cần áp dụng luật lệ cho một thằng du đảng chó má. Hoàng Guitar nằm trong bóng tối chiến đấu cùng trái tim của nó. Trận chiến thật sôi nổi, mãnh liệt. Trái tim nó luôn luôn chiến thắng. “Tôi nín, tôi nín, tôi nín...”. Từ mùi ẩm mốc, hôi thối ở phòng tạm giữ, Hoàng Guitar ngửi được một mùi thơm ngát. Đó là mùi thơm của đóa hoa tình Diễm Hương. Nàng đã yêu nó, đã nhớ nó. Nàng đã buồn. Nhưng không hề giận nó sai hẹn.

Em yêu dấu, nói theo thi sĩ Nguyễn Bính, em là lầu khuê các anh bướm giang hồ; nói theo ngôn ngữ hôm nay, em là con gái nhà lành, anh là du thủ, du thực. Cuộc đời yên lành của em không ai nỡ làm nổi tung sóng gió. Em hãy trách anh đi, trách thật nhiều... cảm ơn em đã yêu thương anh, Diễm Hương. Hoàng Guitar thở dài. Con ngựa hoang muốn hí một tiếng lớn, một tiếng thật lớn cho vọng tới tai Diễm Hương. Nhưng nó mệt mỏi căng thẳng quá. Nó chỉ biết gục đầu xuống gối mừng tượng đôi mắt ngời sáng của Diễm Hương khi nhìn nó và khai với cảnh sát rằng “anh ấy muốn sống lương thiện”.

Bên ngoài phòng tạm giữ, những gì đã xảy ra? Một tuần lễ qua rồi Hoàng Guitar vẫn chưa về. Chiêu Ly được gã quản lý phòng trà “Con Ve” bám sát. Dĩ vãng bản thủ của những thằng du đảng bị lôi ra nghiền rửa miệt thị. Chiêu Ly còn được gã quản lý kể nhiều về Hoàng Guitar theo sự tưởng tượng của gã. Gã Khôn ngoan bịa đặt ra những mối tình thác loạn mà hồi còn chơi nhạc ở vũ trường “Mê Ly” Hoàng Guitar đã tạo ra. Gã bịa đặt để kết luận Hoàng Guitar là một tên sở Khanh đốn mạt. Chiêu Ly thoát đầu rất khó chịu. Dần dà, nàng thích nghe nói tới Hoàng Guitar. Và nàng lại đi hát. Gã quản lý ra lệnh cho giàn nhạc. Không ai dám phá nàng. Bản “Em Tôi” nàng trình bày sau một tuần lễ vắng mặt đã được hoan hô nhiệt liệt.

Chiêu Ly buồn, Chiêu Ly đẹp hơn cả bao giờ. Khán giả chiêm ngưỡng sắc đẹp của nàng, mê say tiếng hát của nàng. Con chim xanh của thi sĩ Xuân Diệu “ngựa cổ” rồi, nó quên nó “đến từ rừng núi lạ”, nó quên ai đã dạy nó hát và nó thản nhiên hát. Nó chịu khó đậu trên vai gã quản lý. Một nhạc sĩ khác thay thế chỗ Hoàng Guitar luyện giọng nó. Tiếng hát, cung đàn, sự cố võ nồng nhiệt, sự chiêu đãi của gã quản lý khiến Chiêu Ly tạm quên những gì đã hứa với Hoàng Guitar. Danh vọng dễ biến con người thành kẻ vô ơn. Đời sống riêng tư của các tài tử màn ảnh là niềm an ủi sự vô ơn của Chiêu Ly. Nàng đã nghĩ “Anh ấy có dĩ vãng đê tiện quá”.

Hội ghê biết tin Hoàng Guitar lại bị thộp. Nó buồn và sợ. Chắc chắn, người ta sẽ khai thác Hoàng Guitar. “Anh ấy sẽ khai mình là du đảng Du chốt thì nguy to”. Hội ghê rồi sào huyết. Nó ngong ngóng chờ tin tức. Hội ghê chịu khó mua tờ “Canh Tân” nó theo dõi thiên điều tra “Theo chân bọn bắt cóc con nít”. Hội ghê hơi mừng. Ra khỏi tù ngục lần này, đổ ai cầm chân Hoàng Guitar nổi. “Anh ấy sẽ vui vẻ ở với mình”. Hội ghê sung sướng chờ đợi. Nó đã thộn mặt ra khi đọc

cái tát lớn:

“Hoàng Guitar bị tổng giam chờ ngày ra tòa”. Hội ghê chỉ còn cách đi “tắt” cho đàn anh. Nhưng nó chưa kịp đi “tắt” báo chí loan tin những vụ bắt cóc con nít tái diễn. Người ta quả quyết đàn em của Hoàng Guitar hành động. Báo chí gay gắt chỉ trích cảnh sát. Những bản án ghê gớm dành sẵn tặng Hoàng Guitar, cảnh sát bủa lưới. Tên đầu não khai hết sự thật trong một cuộc họp báo. Ký giả nhắc tới tên Hoàng Guitar. Tên đầu não lắc đầu, không biết Hoàng Guitar là ai. Nó mới sống ngoài vòng pháp luật mà tên tuổi Hoàng Guitar đã chết từ hơn ba năm nay. Ký giả hỏi nó tại sao thời gian Hoàng Guitar bị nhốt, tổ chức của nó im hơi lặng tiếng. Tên đầu não cho biết chúng bị kẹt “hàng”... Như thế là Hoàng Guitar hàm oan. Trong làng báo, một trận bút chiến xảy ra. Nhật báo “Hy Vọng” tấn công nhật báo “Canh Tân” cái tội “ngâm máu phun người”. Nhật báo “Canh Tân” trả đũa lại, bổ xuống đầu nhật báo “Hy Vọng” tội bênh du đảng, bênh tội ác. Nhật báo “Hy Vọng” tràn giang đại hải về nhân quyền, nhân vị... Cuộc bút chiến giữa hai nhật báo dài ngót một tháng bằng thời gian “chờ xét” để phóng thích Hoàng Guitar. Nó “lỗ vốn” thật sâu đậm, pháp luật không có tiền bồi thường. Báo chí chờ ở cửa khám Chí Hòa chụp hình phỏng vấn nó. Hoàng Guitar nhún vai khinh bạc: “Tôi ghê tởm bọn nhà báo, chẳng có chỗ gì để nói với các ông, các ông liệu hồn”.

Hoàng Guitar về nhà giám thị Hai. Lần này, giám thị Hai bắt buộc nó phải về tạm nương náu ở nhà mình. Giám thị Hai thương Hoàng Guitar gấp bội. Giám thị Hai đích thân đến cảnh sát cuộc bảo đảm mọi hành vi của nó. Hoàng Guitar nóng lòng gặp Chiêu Ly. Nó muốn đi tìm nàng. Giám thị Hai chiều nó, dẫn nó tới phòng trà “Con Ve”. Đêm ấy, phòng trà đông lắm. Bất cứ phòng trà ca nhạc nào ở Sài Gòn cũng phải thuê, bọn du đảng “chì” để chúng giữ an ninh ngăn cản bọn du đảng lưu manh đến chơi quít và phá quấy. Gã quản lý hay tin Hoàng Guitar trở về đời sống bình thường, sợ Hoàng Guitar sẽ chiếm đoạt lại Chiêu Ly. Một mặt gã giấu diếm Chiêu Ly một mặt gã tung tiền nhờ bọn du đảng “trị” Hoàng Guitar nếu nó lai vãng phòng trà “Con Ve”. Gã quản lý mượn nhà khác cho Chiêu Ly ở. Chiêu Ly lúc này được bao vây bằng vật chất. Bà hoàng của phòng trà hài lòng ngôi vị của mình lắm.

Hoàng Guitar tới vừa lúc Chiêu Ly xuất hiện. Nàng hát đúng bài mong ước của Hoàng Guitar. “Bao giờ anh về gần em cũng đếm: này trắng, này sao, chia nhé em! Trăng sao dâng ý thơ. Mây bay khắp trời, thuyền tình lung linh trong khói sương lam...” Chiêu Ly chỏ tay về bên trái, bên phải ghen tuông, xăm xì. Nàng lại chỏ tay về bên phải và mỉm cười. Khán giả mát ruột. Nàng nổi tiếng quá rồi, Hoàng Guitar nghĩ thầm. Bản “Em tôi” dứt, tiếng vỗ tay vang dậy. Người vỗ tay đầu tiên và sau cùng là Hoàng Guitar. “Nhớ...” đi. Chiêu Ly! Chiêu Ly ngó xuống chỗ người dực mình hát bản “Nhớ...”

– “Nhớ”... của Lê Trạch Lựu!

Chưa ai yêu cầu nàng hát bản “Nhớ...” sau bản “Em tôi” cả. Giọng

nói quen thuộc quá. Nàng rưng rờ: Hoàng Guitar! Chiêu Ly lùi dần, lùi dần rồi vén tấm màn đỏ chui khuất vào trong. Nàng ngồi trên ghế dành cho các ca sĩ, gục đầu xuống bàn. Gã quản lý lảng xảng chạy, trách nhẹ:

– Khán giả “bis” sao em lại chạy trốn?

Chiêu Ly ngẩng đầu. Gã quản lý thấy khuôn mặt nàng tái mét. Gã cuống quýt:

– Em trúng gió à.

Chiêu Ly lại gục đầu xuống bàn. Gã quản lý lấy dầu nóng xoa cho nàng. Chiêu Ly nức nở. Gã quản lý bối rối:

– Sao em khóc?

Chiêu Ly sợ hãi:

– Anh ấy đã trở về!

Gã quản lý hỏi:

– Ai?

Gã nghiêng rặng ken két:

– Chẳng du đảng Hoàng Guitar à? Nó đã trở về ư?

Gã bước ra ngoài tìm tên trùm anh chị trông coi an ninh của phòng trà “Con Ve” để mặc Chiêu Ly với niềm sợ hãi của nàng. Chiêu Ly không hối hận đã đi theo tiếng gọi danh vọng và tiền bạc, phụ bạc Hoàng Guitar. Nàng sợ cái dĩ vãng du đảng của Hoàng Guitar. Chắc chắn. Hoàng Guitar sẽ “xử” nàng nếu nó biết nàng phản nó. Chiêu Ly đã nghe gã quản lý nói nhiều về Hoàng Guitar, theo gã, Hoàng Guitar đã dùng dao cạo, rạch mặt những con nhân tình qua tay nó. Chiêu Ly rú lên một tiếng hãi hùng, nàng đứng dậy, xách bóp chạy trốn. Đồng nghiệp của nàng chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra với nàng. Chiêu Ly thoát khỏi phòng trà bằng lối riêng. Nàng thở dài trên hè phố vắng. Và gọi tắc xi chở về nhà.

Hoàng Guitar nóng mặt vô cùng. Nó muốn băng lên sân khấu và hậu trường kiếm người yêu. Giám thị Hai níu vai nó:

– Chú ngồi yên, đâu có đó. Anh không muốn chúng nó đầy đọa chú nữa.

– Em cần gặp Chiêu Ly.

– Cô ấy sẽ ra đây nếu cô ấy chưa quên chú. Chú sốt ruột, làm ồn ào. Nhớ có kẻ mê cô ấy nổi cơn ghen, đánh chú thì dẫu chú phải, cảnh sát vẫn bảo chú trái. Vì chú là kẻ vừa ở tù ra, vì chú là cựu du đảng.

Hoàng Guitar nuốt nước bọt ực một cái. Nó nghe lời giám thị Hai. Tay chân nó run lẩy bẩy. Tim nó đập mạnh. Đôi mắt nó mở căng đến muốn rách ra. Gã quản lý phòng trà “Con Ve” đã lôi tên trùm du đảng vào. Gã chỉ chỗ về phía Hoàng Guitar:

– Nó ngồi đó với một thằng. Chắc nó yêu cầu Chiêu Ly hát. Thằng ấy là Hoàng Guitar, cậu biết không?

– Tôi biết tiếng.

– Liệu cậu hạ nổi nó không?

– Một mình tôi đủ “luộc” nó.

– Tôi muốn chắc ăn.
– Thì thêm vài thằng đàn em tôi nữa.
– Tôi tặng các cậu năm ngàn riêng.
– Xong rồi.
– Bây giờ tôi cho tên nhạc trưởng hỏi ai đã yêu cầu Chiêu Ly hát bài “Nhớ...” Nếu có tiếng đáp, đúng là nó đấy.

– Ông định “xử” nó ra sao?
– Đánh như tử và lôi khỏi phòng trà. Rồi cậu cấm nó không được lai vãng tới đây hay quấy rầy Chiêu Ly.

Trùm du đặng của “băng” Xóm Chùa hé cửa ra vào búng ngón tay. Ba thằng đàn em nó chạy vô. Và bốn tay du đặng Xóm Chùa lững thững bước tới, vây quanh bàn của Hoàng Guitar. Trên sân khấu, người nhạc trưởng đi ra đứng trước “mi cô” sau khi chơi xong một bản nhạc vui.

– Thưa quý vị, ông quản lý muốn biết vị nào vừa yêu cầu ca sĩ Chiêu Ly hát bài “Nhớ...” của Lê Trạch Lạ?

Hoàng Guitar đứng lên:

– Tôi.

Một thằng du đặng vỗ vai giám thị Hai, lễ phép:

– Thưa ông, có người cần gặp ông ngoài kia.

Giám thị Hai chỉ mới kịp ngạc nhiên. Một thế chật mãnh liệt giáng trúng gáy ông ta. Giám thị Hai gục ngay. Những trái đấm mưa xuống mặt Hoàng Guitar nhanh như chớp. Hoàng Guitar không đủ thì giờ phản ứng hay nghiêng răng thậm nói “tao nín”. Tiếng ly tách đổ vỡ. Gã quản lý xuất hiện trên sân khấu. Gã trấn an khán giả:

– Xin quý khách hãy bình tĩnh. Nhân viên an ninh cảnh cáo tên du đặng khét tiếng Hoàng Guitar. Nó mới ở tù ra, tới đây, toan làm loạn và phá quấy ca sĩ khả ải Chiêu Ly của quý khách.

Một sự bất bình nổi lên trong phòng trà. Tất cả về phe Chiêu Ly.

– Đánh bỏ mẹ thằng du đặng khốn nạn đó đi!

– Lôi cổ nó ra!

– Cắt gân nó!

Gã quản lý cảm ơn khán giả và nói:

– Chúng tôi lãnh ý quý khách.

Du đặng Xóm Chùa lôi Hoàng Guitar và giám thị Hai ra khỏi phòng trà. Chúng vác hai cái xác vào một ngõ hẻm gần đó. Đổ nước lên mặt Hoàng Guitar cho nó tỉnh, trùm du đặng Xóm Chùa điểm mặt Hoàng Guitar:

– Hôm nay tụi tao không có “húmg” con ạ, các bố cấm con không được lai vãng nơi này, cấm con không được gặp ca sĩ Chiêu Ly nữa. Con cãi lời lần sau bố bịt mắt buồng sông.

Hoàng Guitar muốn biết rõ kẻ thù. Nó khúm núm:

– Tôi nghe lời anh rồi.

Trùm du đặng Xóm Chùa hài lòng:

– Con ngoan lắm. Con nhiều án quá, thời Du chột đã chết, thời này là thời của Hiếu sọ Xóm Chùa, con biết clura?

– Tôi biết.

– Về đi xúc rác, con nhé! Bỏ nghề dao búa đi!

Hoàng Guitar chưa hỏi mà Hiếu se đã xưng danh. Hiếu se đã trúng bụng Hoàng Guitar một cú đau điếng. Con ngựa hoang ngất đi. Bọn du đảng Xóm Chùa bỏ hai cái xác nằm bất động trong con ngõ hẻm tối thui. Chúng kéo nhau đi ăn mừng chiến thắng.

Một lúc lâu, giám thị Hai tỉnh dậy. Ông ngạc nhiên thấy mình nằm trên một vũng nước. Ông nhớ ngay chuyện gì đã xảy ra. Giám thị Hai vùng dậy. Ông đụng phải Hoàng Guitar đang cựa quậy, đau đớn. Giám thị Hai đỡ Hoàng Guitar ngồi lên. Hai người dựa lưng vào bức tường.

– Tụi nó nhằm, hả chú?

– Không, nó không nhằm anh ạ!

– Tụi nào đó?

– Xóm Chùa. Nó đánh anh đau không?

– Một cú thôi.

– Nó chỉ nhằm em.

– Thù cũ à?

– Chúng nó cấm em lai vãng khu vực này.

Hoàng Guitar giấu chuyện Chiêu Ly. Hai con người với hai dĩ vãng khùng khiếp vừa ăn đờn một trận không lấy gì làm hiển hách. Giám thị Hai tức giận:

– Bọn Xóm Chùa, tao chờ tụi bay!

Hoàng Guitar vỗ vai giám thị Hai:

– Chỉ vì em.

Giám thị Hai an ủi nó:

– Anh hiểu chú nhưng chú hãy nghĩ đến anh, đến tương lai, chú đừng quên chuyện đêm nay.

Hoàng Guitar mím môi để khỏi bật ra tiếng khóc:

– Em không, quên hình ảnh anh trên vũng bùn như.

Hai người dìu nhau ra đường. Hoàng Guitar nói:

– Để anh chứng kiến cho rõ mà thương em, tin em.

Giám thị Hai nghiêng răng ken két:

– Bao giờ anh cũng tin chú.

– Cám ơn anh.

– Chú đói không?

– Không?

– Mình đến bóc cảnh sát gần đây.

– Làm gì?

– Tới trình rõ nội vụ để chúng nó hết cách hại chủ. Tôi đoán ra uẩn khúc rồi. Thằng chó má nào mê vợ chú, âm mưu loại chú khỏi đời nàng. Chú đồng ý chứ?

– Tại sao chúng nó biết em tới?

– Con vợ ca sĩ của chú phản chủ. Nghe giọng chú nó biết liền.

Giám thị Hai bình phẩm:

– Cái bọn xướng ca vô loài, chú còn ham tiếc gì nữa. Bọn nó bắt

nghĩa lắm. Nghèo nàn thì vợ chồng có nhau, yêu thương nhau. Giàu sang thì tìm đường phụ bạc nhau. Chú nghĩ thế nào mà lại lấy ca sĩ làm vợ?

Hoàng Guitar thần thờ:

– Em đưa nàng từ vũ trường ra phòng trà. Em dạy nàng hát vì không muốn nàng đi nhảy.

Giám thị Hai cười nhạt:

– Gái nhảy hay ca sĩ phòng trà thì cũng cá mè một lứa. Chú muốn cai mộng nghệ sĩ của chú thành anh khuyên chú lấy một con vợ khôn ngoan. Anh sẽ lo cho chú vụ này.

Hoàng Guitar im lặng. Lần thứ nhất trong đời, Hoàng Guitar biết thế nào là thất tình. Mất người yêu là mất tất cả. Nỗi sầu đùn lên mắt con ngựa hoang. Nỗi sầu đau thất tình gấp ngàn lần đòn thù đòn tra tấn. Không, Chiêu Ly không phụ bạc nó. Nàng yêu nó còn hơn nó yêu nàng. Chiêu Ly không phản bội nó. Nó đã phản bội nàng, tình nguyện ra trình diện khi nàng khẳng khẳng không cho nó đi.

– Chú nghĩ gì đấy?

– Không.

– Tôi biết con vợ ca sĩ của chú đẹp lắm.

Hoàng Guitar vẫn im lặng. Hai người đã tới bót cảnh sát. Giám thị Hai trình rõ sự việc với người cảnh sát trực. Ông đưa chứng minh thư do Tổng Nha Cải Huấn cấp cho cảnh sát coi.

Ông nhấn mạnh vì ông bảo lãnh Hoàng Guitar nên cần khai báo để tránh oan uổng cho kẻ vừa mới rời ngục tù. Nhờ vậy, Hoàng Guitar không bị phiền lụy, dù quản lý phòng trà “Con Ve” cũng tới bót trình cứ và vụ vụ Hoàng Guitar phá hoại công việc làm ăn của phòng trà. Cảnh sát tin giám thị Hai, xếp vụ này vào hồ sơ lưu trữ.

Ở bót cảnh sát ra, Giám thị Hai gọi xích lô máy về nhà mình. Chưa quá mười hai giờ, Hoàng Guitar định tắm rửa, thay quần áo rồi đi kiếm Chiêu Ly. Nhưng giám thị Hai phải nặng lời bắt nó ở nhà. Đêm ấy, Hoàng Guitar không ngủ. Để nhớ Chiêu Ly. Tình nó trao gửi Chiêu Ly chưa trọn vẹn. Nó hối hận đã không dạy Chiêu Ly “Nhớ...” Hoàng Guitar không thể quên một buổi sáng trong vườn Địa Đàng, E Và. Chiêu Ly đã xúi dục A Đông Hoàng ăn trái cấm.

Trái cấm trong vườn Địa Đàng Tình Ái của Chiêu Ly và Hoàng Guitar là trái táo vỏ hồng thắm như má Chiêu Ly và mật ngọt như môi nàng. Hoàng Guitar đã thường thức trọn vẹn trái-táo-Chiêu-Ly chưa hề có một vết bầm móng tay. E Và Chiêu Ly thờ nhẹ vào tai A Đông Hoàng “còn nguyên vẹn, tặng anh đó”. E Và yêu dấu, em mới cho anh trái táo tình yêu, em chưa cho anh trái tim tình yêu của em. Có phải thế không? Có phải thế không, Chiêu Ly? Trái tim em còn nguyên vẹn, anh muốn vậy, để được em ôm chặt vào lòng thờ nhẹ vào tai anh. “Vâng, trái tim em cũng còn nguyên vẹn. Em vẫn dễ dàng, chờ anh về tặng anh đó”. Em không phản bội anh, không đời nào em phản bội anh.

– Có phải thế không?

Giám thị Hai đặt tay lên trán Hoàng Guitar nói với vợ:

– Chú ấy sốt, chắc chúng nó đánh chú ấy tàn nhẫn lắm.

Chợt nhớ ra một điều, giám thị Hai bảo vợ:

– Chẳng hề gì đâu, đắp chăn cho chú ấy đi. Ái tình hành hạ thẳng nhỏ đấy.

Ông ta mỉm cười:

– Mẹ kiếp, thế mà ở tù nó dám thề sống với mình nó chưa yêu ai.

Hoàng Guitar đã ngủ thiếp.

Chương 18

Ton chim xanh tình ái của Hoàng Guitar đã phá cái lồng tre yêu đương của nó, bay vượt và sống thành thoi trong chiếc lồng son đầy hoa của cuộc đời. Không, của ông quản lý phòng trà “Con Ve”. Hoàng Guitar tìm Chiêu Ly. Chẳng bao giờ gặp nàng nữa. Nó nhũ thế. Nó nhất định nó sẽ không tìm cách gặp Chiêu Ly dù hôm nay thất cơ lỡ vận hay ngày mai có công ăn việc làm đảng hoàng. Hoàng Guitar xua đuổi ngay ý nghĩa Chiêu Ly phản bội ra khỏi đầu óc nó. Không ai phản bội ai cả. Cuộc đời đã phản bội chúng ta. Em yêu dấu, mãi mãi, anh hút thuốc lá, đứng trong sân chờ em đến như em hứa, song em không đến. Em quay về với mộng ước của em. Và mặc anh tìm tương lai, trong tuyệt vọng, ê chề. Anh đã bị khử trừ khỏi đời em, anh không hy vọng về “gần em cùng đếm: này trăng, này sao chi nhé em” và nhìn “trăng sao dâng ý thơ, mây bay khắp trời, thuyền tình lung linh trong khói sương lam”. Đường về, với anh, quả thật là xa, xa như đôi lòng hai người yêu nhau xa nhau. Anh cũng không dám mơ ước “đường đời anh muốn em còn mơ”. Trọn đời anh, anh hứa rằng, luôn luôn, “xin gió biếc ca ngợi màu suối tóc” của em.

Vĩnh biệt êm ái, vĩnh biệt luyến thương, người yêu dấu!

Hoàng Guitar rót rượu đầy ly. Nó uống rượu mạnh một tuần nay. Hoàng Guitar lẩm bẩm “Nhớ ngày nào khi tôi ra đi, nước mắt em tôi đầm ướt trên mi. Chia ly còn nhớ câu thơ...” Nó nâng ly rượu nước ừng ực. Thuốc lá đen, rượu mạnh, giám thị Hai, những lời khuyến khích và sự bó buộc. Đó là cuộc sống hiện tại của Hoàng Guitar. Nó坦然 nhiên chấp nhận định mệnh, oán hận một chút rồi nguôi ngay. Tâm sự nó tương tự anh chàng nông dân Moritz trong tiểu thuyết “La ving cinquième heure” của Gheorghiu. Vẽ vời hạnh phúc thật đơn giản, hạnh phúc tới chưa kịp hưởng nó đã xa mình, xa mãi mãi. Hoàng Guitar bỗng hoảng sợ mười mấy năm sống trong địa ngục trần gian của anh chàng nông dân Moritz. Qua bao nhiêu trại tù, qua bao nhiêu tra tấn, “bị” nhận bao nhiêu giòng giống, đến ngày gặp vợ con lại phải tình nguyện chống Cộng Sản, cùng vợ con phải “cười đi, cười đi, cười đi” dưới ống kính của lính giải phóng Mỹ! Cười trong đau thương phần nộ. Để hy vọng được yên thân.

– Chú vui lên chứ, buồn mãi làm gì?

– Anh muốn em vui như thế nào?

– Chú sáng tác nhạc, anh hy vọng nỗi buồn của chú sẽ tiêu tan.

Công việc, chỉ có công việc làm ta ham sống.

– Em không sáng tác nhạc nữa.

– Chú thối chí rồi à?

– Không tìm ra người hát nhạc của em.

Sợ Giám thị Hai cho mình tự kiêu, tự đại, Hoàng Guitar giải thích:

– Những bản nhạc em đã sáng tác trong tù nó chưa ra cái gì cả. Nó cũng lẫn lộn vào những bản nhạc thời trang hiện nay thôi. Em muốn nói những bản nhạc em sẽ sáng tác. Bây giờ em bỏ ý định làm nhạc, người hy vọng hát nổi nhạc của em thì đã chết rồi.

– Chú vẫn tiếc con Chiêu Ly?

– Van anh đừng nguyên rủa nàng.

– Những bản nhạc cũ của chú đâu?

– Em đốt cả.

– Tại sao chú không gửi đài phát thanh trình bày giùm.

Hoàng Guitar không muốn lý luận nhiều với giám thị Hai, một người thương nó song không hiểu nổi nghệ thuật. Nó vờ thờ dài:

– Tiếc thật, em đã đốt thành tro.

Giám thị Hai cầu nhàu:

– Chú điên khùng. Đài nó hát là chú nổi tiếng liền.

Hoàng Guitar nốc rượu:

– Em quên mất.

Giám thị Hai khích lệ:

– Chú cố nhờ ghi chép lại đi, anh sẽ đem lên đài nhờ vả người ta.

Hoàng Guitar đáp cho xong chuyện:

– Vâng, em sẽ cố nhờ. À, thưa anh, em muốn nói với anh chuyện này.

– Quan trọng không?

– Không.

– Nói đi.

– Em ở đây với anh chị lâu quá rồi. Em chán làm kiếp tầm gửi, em ngượng lắm. Em chắc sóng gió đã chê em, em xin phép anh chị cho em đi nơi khác.

– Chú tính đi đâu?

– Em chưa biết?

– Rồi chú làm gì?

– Tạm thời em mở lớp dạy đàn để sống qua ngày chờ công việc thích đáng hơn.

– Chú rời anh là lại khổ sở. Nhưng làm sao giữ nổi chú.

Hoàng Guitar rót thêm rượu. Giám thị Hai lắc đầu:

– Chú uống nhiều quá! Chú còn nhớ đêm qua anh em mình bị đánh gục chứ?

– Em nhớ.

Hoàng Guitar rót rượu từ cái ly vào chai. Nó rót không rót một giọt.

– Anh không tin em à?

– Tôi tin chú. Bao giờ chú đi?

– Chiều mai.

Giám thị Hai không hỏi thêm. Ông ta sửa soạn quần áo đi vào khám. Một mình Hoàng Guitar ngồi hút thuốc lá. Đã quá hai giờ rồi, nó vẫn chưa ngừng uống và hút. Hoàng Guitar nhớ lời tiếc nuối đời mình của anh chàng nông dân Moritz. Phải chi, đêm Hoàng Guitar bỏ nhà ra đi, trời mưa lớn, thì nó đã không đi được, thì nó đã không lại

bị trải qua năm tháng tủi cực, phần nộ.

Người ta đã phần nộ giùm nó. Còn Hoàng Guitar, nó biết nghiêng rặng cần nát sự phần nộ. “Tôi nín, tôi nín, tôi nín”. Hoàng Guitar không hy vọng nghe bố nói “Tao có nghe người ta hát nhạc của mày” nữa. Nhưng nó vẫn muốn nhìn những giọt nước mắt mừng rỡ của mẹ nó.

Chương 19

Hội ghê bảo đàn em:

– Tao nghe nói anh Hoàng Guitar rời “ấp” rồi, không hiểu tại sao ảnh không ghé đây? Báo chí đăng tin nữa chứ. Đ.m., chúng nó “vồ” hoài mà toàn “vồ” trật lất. Ông anh cứ nhất quyết làm lại cuộc đời lương thiện mới rầu thú vị ruột! Tao chờ ảnh để làm ăn lớn. Đ.m., ăn cắp là ăn cắp, đ. ăn cắp mướn. Chúng mày chia nhau đi tìm ảnh cho tao. Có đứa nào chưa biết mặt ảnh không?

– Em.

– Em.

– Thì làm việc khác. Tao phải cho mỗi thằng ít tiền, cấm tụi bay tiêu nhảm. Anh Hoàng Guitar đang đói rách, gập ảnh, tụi bay đưa tiền để ảnh xài. Đừng bảo tiền của tao, tụi bay gom góp biểu ảnh, ảnh sẽ trở về với tao. Ảnh mà về, cả tao lẫn chúng mày sẽ giàu lớn.

Cái viễn ảnh “giàu lớn” làm đàn em Hội ghê hăng say. Chúng nó tản mạn khắp ngã, tìm Hoàng Guitar. Thường thường chúng la cà ở các xì nách ba, các quán cà phê. Riêng Hội ghê thì ngày ngày đón chờ ở cổng khám Chí Hòa xem có “hội viên” 2C2 nào ra không. Nó gặp giám thị Hai nhưng không dám hỏi, mà tìm cách lỉnh đi. Do đó, Hội ghê đã mất nhiều công.

Hội ghê và đàn em tìm kiếm Hoàng Guitar ròng rã một tháng. Nó không thể ngờ Hoàng Guitar đan díu với Chiêu Ly nên đã bỏ sót phòng trà “Con Ve”. Thành ra, chuyện Hiếu sọ hạ nhục đàn anh của nó, nó không hề biết. Buổi sáng đi kiếm đàn anh, buổi tối đi... ăn cắp mướn, Hội ghê tin tưởng rằng Hoàng Guitar sẽ xiêu lòng. “Miễn là gặp ảnh, bằng giá nào cũng tìm ra ảnh”.

Một bữa sáng thứ Sáu, hai thằng tù đầu tóc lờm chờm lếch thếch trở ra đời sống bên ngoài. Chúng không có hành lý. Vào tay không thì ra tay không. Dẫu có, tù giang hồ cũng để lại cái gì mình có cho anh em. Chúng chỉ cần mang theo một tờ giấy phóng thích. Nhìn qua hai thằng tù, Hội ghê đã thừa biết chúng thuộc loại tù... giang hồ. Nó vẫn ngồi yên trong quán cà phê quay mặt ra đường. Và đôi mắt không rời hai thằng tù. Bỗng Hội ghê mừng rỡ. Hai thằng tù đến gần. Nó hét lớn:

– Huân con.

Hai thằng tù vừa rời khám, ngạc nhiên. Hội ghê đứng dậy:

– Phương công tử!

Huân con và Phương công tử nhìn vào quán. Hội ghê đã bước khỏi cửa:

– Tao đây mà, Hội ghê đây mà, người giết vua phòng 2C2 đoạt chuỗi răng tù con so và giải phóng 2C2.

Ba đứa ôm lấy nhau tay bắt mặt mừng. Hội ghê mời hai bạn vào

bàn của mình:

– Uống đi tụi bay!

– La de.

– Tao ly cam tươi!

Hội ghè vỗ vai Phương công tử:

– Mà lúc nào cũng công tử, tù mà đòi cam tươi...

Nó nói:

– Tao chờ chúng mày rông rã cả tháng. Anh Hoàng Guitar bị “vồ” chuyển chót có ở 2C2 không?

– Có.

– Ảnh ra rồi hả?

– Ừ.

– Lại biệt tăm. Ảnh không tìm tao. Tao không biết ảnh đi đâu, cho đàn em đi kiếm ảnh cùng chỗ, vẫn không gặp.

Phương công tử nhếch mép cười:

– Mà đã đến nhà thờ hay chùa chưa?

Hội ghè tròn xoe mắt:

– Đ.m., mày nói chơi hay nói thiệt đó?

– Nói thật mà. Ảnh tu. Ảnh làm lại cuộc đời, bộ ảnh không nói với mày sao?

Hội ghè ngẩn người, chửi thề:

– Mẹ kiếp, ông lại cứ bắt đàn em kiếm ảnh ở những chỗ ăn chơi. Lần sau này, ảnh có tâm sự gì không?

Huân con đáp:

– Anh ấy buồn hiu như bị ái tình đá.

Hội ghè xoa tay:

– Tao giờ kiếm ăn được. Chẳng nói dối gì tụi bay, tao “ăn cắp mướn” đồ Mễ cho một tổ chức ăn cắp hách lăm. Khỏi lo bị “vồ”, bị “vồ” tổ chức nó xoay ra ngay. Nếu tụi bay chưa có chỗ ở thì về với tao.

Huân con hưởng ứng liền:

– Nhất mày rồi. Nhưng tại sao lại phải “ăn cắp mướn”?

Hội ghè nốc cạn ly la de:

– Vì tao ít mưu mẹo. Muốn ăn cắp một mình để giàu sụ, cần anh Hoàng Guitar. Ảnh cứ lơ cái giấc mộng giàu sụ rồi bỏ nghề ăn cắp của tao.

Phương công tử liếm mép:

– Mà muốn Hoàng Guitar về với mày không?

Hội ghè sáng rực đôi mắt:

– Khỏi nói.

– Tao có cách.

– Cách gì?

– Rồi tao nói sau. Bây giờ mày đưa tao về nhà mày đi. Gia đình tao từ tao, người yêu tao bỏ tao đi lấy chồng rồi. Tao chán hết, muốn về với mày nhậu la de tối ngày cho đỡ buồn.

Hội ghè trả tiền chủ quán. Ba đứa thả bộ một quãng dài mới gặp

một chiếc tắc xi. Chúng nó về đường Nguyễn Thông nối dài. Hội ghê nóng lòng gặp Hoàng Guitar. Nó gặng hỏi cái “cách” của Phương công tử.

Nhưng gã du đãng công tử tắm gội, thay quần áo mới xong, đã nằm dài trên giường đệm “mút” ngủ một giấc thoải mái. Huân con uống thêm một hộp bia “Black lable” say mềm nằm co quắp trên ghế bố. Hội ghê hơi khó chịu. Chợt nó nghĩ đến Phương công tử, người mà Hoàng Guitar quý mến nhất trong toàn anh em 2C2. Nó vuốt tóc khoan khoái:

– Hay là Phương công tử có thể thay thế anh ấy?

Hội ghê kiên nhẫn chờ. Đến trưa, Phương công tử thức. Huân con thì vẫn ngáy khò khò. Hội ghê đã sai đàn em tới nhà hàng “Bảy Hồ” mua gà rút lò và bò nướng chanh về thiết đãi bọn giang hồ. Mùi thơm của gà bắt Phương công tử thêm nhỏ nước miếng. Mấy năm nay nó mới được ngửi mùi thịt... ngoài đời. Phương công tử hít hà:

– Tao phải làm một paths Scotch soda, có không Hội ghê?

– Cả thùng.

– Black label chứ?

– Nhãn đen thui.

– Mà sành điệu đấy. Whisky Mèo chua hơn nước gạo lâu ngày, cho tao, tao chỉ biết rửa chân. Chỉ cần tiền Mèo sài là tốt, còn cái gì của Mèo cũng vất đi cho chó gặm.

Hội ghê búng ngón tay. Tên đàn em chạy vô, lễ phép:

– Anh sai em?

Hội ghê gật đầu. Và nói:

– Đem vài chai Johnnie Walker vào đây cho tao.

Tên đàn em chạy ra. Chưa đầy hai phút, nó đã khệ nệ bê vào bốn chai rượu. Hội ghê khoái chí hỏi Phương công tử:

– Mà “hạ” nổi bốn chai không?

– Chưa biết.

– À, tao quên mà chuyên hút thuốc lá “Con Mèo”. Ông có hàng trăm lon.

Hội ghê lại sai đàn em mang “dâng” Phương công tử hàng chục lon thuốc lá “Con Mèo”.

Phương công tử khen ngợi:

– Mà khá... hóm hình đó. Ăn cắp đồ Mèo mà chơi toàn đồ Ăng lê.

– Ông có hàng kết “Chambagne”.

– Của Mèo à?

– Của Tây. Toàn “cordon rouge”.

Phương công tử dục:

– Khai rượu gấp!

Đàn em Hội ghê đã sửa soạn xong ly, muỗng và đá. Chúng rót rượu bồ đà và xô đa. Phương công tử xé con gà rút lò ra làm bốn miếng. Nó cầm đũa, nhai ngồm ngoàm và nốc rượu ừng ực. Phương công tử tinh nghịch, nó để miếng phao câu lên mũi Huân con. Thằng này cựa quậy và mở mắt. Nó chồm dậy ăn uống. Hội ghê được dịp

khoe khoang đời sống thừa thãi tiện nghi của nó và giới thiệu Phương công tử, Huân con với đàn em:

– Rất tiếc thiếu anh Hoàng Guitar.

Phương công tử hỏi:

– Mà giàu rồi, muốn giàu thêm à?

Hội ghè đáp:

– Ừ, muốn giàu thêm để mua cái vi-la. Tao chán sống cảnh chui rúc trong xó này. Mẹ kiếp, xóm này luôn luôn bị ruồng bỏ.

Ba tay giang hồ đánh đổ hết một chai whisky. Khi cả ba cùng ngã ngà say, Phương công tử gạ gẫm:

– Có “đồ tráng miệng” không?

– Có.

– Thơm chứ?

– Thơm, nhưng tao sợ nó coi mà là hạng đàn em như nó đã coi rẻ tao.

– Con nào vậy?

– Trước nó là nhân tình của đàn anh Du chột tao. Sau đó, nó “mết” anh Hoàng Guitar. Ngoài ra, nó chê hết. Tao có bổn phận phải lo cho nó mà không ăn giải gì.

– Để tao thử coi.

– Ông sẽ phục mà sát đất.

– Cho gọi nó đi.

– Sức đấy. Mà chịu khó mò tới. Tên nó là Riri Huệ.

– Riri Huệ, tên thơm quá. Tao sẽ mò tới.

Huân con đưa tay chùi mép:

– Còn tao?

Hội ghè cười:

– Mà năm yên đây, sẽ có đồ “tráng miệng” cho mà.

Huân con đùa:

– Ông chỉ cần đồ... “bình dân” thôi.

Hội ghè vỗ đùi đét một cái:

– Sẽ có đồ “bình dân” cho mà.

Huân con thấy cần phải khen Hội ghè vài lời vì nó đã đối đãi quá hậu:

– Mà cha thật!

Phương công tử lè khè:

– Dẫn tao đi gặp Riri, Hội ghè!

Hội ghè phá ra cười:

– Đừng ham con ơi, nó từ giã xóm này rồi.

Phương công tử cũng cười. Ba thằng du đặng ôm nhau cười rũ rượi. Rồi rượu ngấm vào tim chúng. Không đứa nào ăn “tráng miệng” nữa. Lát sau, chúng đã nằm dưới sàn nhà, đứa nọ gác lên đùi đứa kia, ngáy khò khò như ba đồng thịt biết cử động.

Chương 20

Hoàng Guitar thuê một căn gác nhỏ ở ngoại ô miệt Đakao. Giám thị Hai đã hốt non một bát họ để cấp vốn cho một thanh niên mà ông yêu thích. Món tiền không to tát gì nhưng nó thấm thía với Hoàng Guitar. Nó đã trả tiền nhà ba tháng, mua bốn cây đàn lục huyền cầm Y Pha Nho, kẻ một cái biển “Lớp nhạc Thiên Hoàng: Chuyên dạy lục huyền cầm Y Pha Nho và Hạ Uy Di, tuyển giọng hát để trở thành ca sĩ”.

Muốn khỏi lo âu, Hoàng Guitar tìm một quán cơm gần đó, đóng luôn ba tháng tiền cơm. Thế là hết món tiền giúp vốn của giám thị Hai. Hoàng Guitar tự hứa: ba tháng không một chút hy vọng, nó sẽ bỏ đàn, kiếm nghề khác. Làm cu li cho sở Mỹ chẳng hạn.

Những ngày đầu buồn tẻ và dài lê thê. Hoàng Guitar nằm lì trên gác. Chán nằm, nó dậy chơi đàn, hút thuốc lá. Chưa bao giờ Hoàng Guitar thấy bản “Sérénade” của Shubert nào ruột như bây giờ. Mỗi nốt nhạc là một giọt buồn nhỏ xuống tâm hồn nó. Hoàng Guitar dậy hứng sáng tác.

Song, khi cầm bút, nhìn những khuôn nhạc, Hoàng Guitar mệt mỏi, chán nản. Nó không thể sáng tác nổi. Con chim xanh tình ái đã bay tới, đậu trên cành cây tâm tưởng và mổ hết những nốt nhạc rồi biến mất. Em yêu dấu, có khi nào em có buồn như anh? Thôi em đừng buồn em nhé! Hãy cất tiếng hát trong vút lên trời xanh vì tin rằng vẫn còn anh van xin gió biếc ca ngợi màu suối tóc em vẫn còn anh mong mỏi những giây phút sầu đau nhất của anh, em hát câu chiều mơ.

Gần một tháng “khai trương” lớp nhạc của Hoàng Guitar đã có học trò. Đó là mấy cậu nhỏ mới lớn, chỉ thích học đánh đàn điện để vài tháng sau thành lập ban kích động nhạc. Hoàng Guitar bằng lòng dạy. Dần dần, có thêm vài thiếu nữ tới ghi tên học hát để dự thi ca sĩ ở rạp Quốc Thanh. Hoàng Guitar muốn đập đàn giải nghệ. Nhưng nó chưa nở vì còn yêu Chiêu Ly. Lúc đó là lúc Hoàng Guitar quên đàn nhạc không sót thương.

Lớp nhạc đủ nuôi sống Hoàng Guitar. Đêm đêm, nó vùi đầu đọc sách. Đọc những cuốn sách khó nhất, để ngủ cho dễ, khỏi cần uống thuốc an thần. Trong những giấc mơ ngắn, Hoàng Guitar luôn luôn thấy hình ảnh mẹ nó với những giọt nước mắt. Hoàng Guitar lại muốn về bên mẹ. Về vinh quang, về có nghề nghiệp đàng hoàng. Rồi nó mơ thấy cả Diễm Hương xanh xao vì chờ mong nó.

Hoàng Guitar nao nao tâm hồn. Gần như đến hoàng hôn của đời nó, nó mới biết còn nhiều người chờ mong nó. Hoàng Guitar không quên người cảnh sát ân nhân ba năm về trước và câu chuyện LÀM NGƯỜI của gã tướng cướp Rory Calhoun. Bây giờ, ân nhân của nó

ở đâu? Giám thị Hai bảo ông bị dời ra mãi tận Bến Hải. Hoàng Guitar đau buồn nghĩ rằng ân nhân của nó thất vọng vì nó. Nó chưa làm được gì. Nó chưa làm được gì cho riêng nó. Thì đã rơi xuống thảm cỏ xanh tươi của tình ái. Không phải là vực thẳm, không phải là phòng tạm giữ nhưng thảm cỏ xanh tươi ấy, nói theo văn hào C.V. Gheorghiu, chỉ những tên “nô lệ kỹ thuật”, những tên “ủy viên”, những thứ người máy không trái tim, bị ném xuống, mới vùng dậy thoát ra một cách dễ dàng. Và chẳng hề biết chuyện lạ trên thảm cỏ tình ái.

Thảm cỏ tình ái hay những lò nguyên tử cũng giống nhau. Thế thôi. Chỉ những ai thật sự là người, bị rơi xuống thảm cỏ thần ấy là khó khăn già từ. Hương cỏ làm ngây ngất. Ôi tình yêu, làm sao mà giải nghĩa nổi! Máy móc nào đã phân chất nổi, kỹ thuật nào đã khám phá nổi. Nghìn năm sau hay nghìn trước, kẻ dám nói định nghĩa tình yêu vẫn là trái tim của những ai sắp yêu, đang yêu, đã yêu, được yêu và bị người yêu ruồng rẫy. Hoàng Guitar đã yêu, được yêu rồi bị ruồng rẫy. Nó khó lòng thoát khỏi thảm cỏ xanh của tình ái. Làm sao quên được Chiêu Ly?

“Nếu tôi quên được tình nghĩa của đôi ta, quên chú thì đâu đến nổi”. Anh chàng Ngọc đã nói với chú tiểu Lan như thế trong “Hồn bướm mơ tiên”.

Em yêu dấu.

Anh không thể quên em. Nếu anh quên em, anh sẽ chỉ thấy anh là hiện thân của máy móc. Anh vẫn là một du đấng khốn nạn. Anh không bao giờ muốn cuộc đời gọi anh là du đấng. Anh muốn vươn lên, muốn quên hận thù. Yêu em, anh đã quên hết những tháng ngày tội lỗi, quên hết những trận đòn thù, đòn tra tấn, quên hết những oan nghiệt đổ xuống đầu anh. Yêu em, anh muốn được trở về mái nhà cũ, nhìn những giọt nước mắt mừng rỡ của mẹ anh. Em đã yêu anh, đã dạy anh biết yêu, biết sung sướng vì yêu và đau khổ vì yêu. Anh không thể quên em dù em đã quên anh, đã không yêu anh. Em cứ tin anh thế, em yêu dấu nhé!

Hoàng Guitar sống âm thầm trên căn gác nhỏ với nhạc buồn và vết thương tình yêu. Vết thương không bắt nó phát sốt mà chỉ dệt ra muôn vằn giấc mơ khiến nó mất ăn mất ngủ. Nhưng rồi Hoàng Guitar cũng nguôi dần. Con-chó-Chiêu-Ly ngoan ngoãn ngủ trong cũ-tim-Hoàng-Guitar, nó không vùng vẫy, không sửa. Hoàng Guitar đi tìm hình ảnh của Chiêu Ly. Đi tìm tình yêu Chiêu Ly ở Diễm Hương. Tất cả con gái trên đời này sẽ là Chiêu Ly. Và yêu một người nào khác tức là Chiêu Ly. Hoàng Guitar nhất định nghĩ thế. Và nó đi tìm Diễm Hương.

Nàng không có gì thay đổi. Buổi tối hôm ấy, thành phố tắt điện. Những ngọn nến làm cho khung cảnh cũ mờ ảo và làm cho những vì sao trên trời sáng tỏ. Trời cuối đông hơi lạnh. Nàng mặc thêm chiếc áo len mỏng. Để đêm về đỡ rét. Hoàng Guitar thấy nàng vẫn đeo kính đen. Nàng nhìn thấy gì nhỉ? Nàng đã nhìn thấy nó. Diễm Hương

rời “két” đi tới bàn Hoàng Guitar. Nàng tự nhiên:

– Anh không mời tôi ngồi?

Hoàng Guitar đáp:

– Tôi không dám.

Nàng mỉm cười:

– Thì tôi xin lỗi anh, ngồi liền kéo mọi chân.

– Vâng, cô Hương, cô Diễm Hương cứ ngồi.

– Anh không mời tôi uống cam tươi?

– Có chứ, để cảm ơn cô đã làm chứng đúng cho tôi. Tôi hỏi cô Diễm Hương một câu nhé?

Nàng gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn:

– Không phải là ca dao hay thơ Nguyễn Bính chứ?

– Không.

– Vậy anh hỏi đi.

Hoàng Guitar nhìn Diễm Hương:

– Tại sao cô đeo kính tối ngày vậy?

Nàng then thùng:

– Mắt tôi kém.

– Tôi không tin đâu.

– Vậy thì tại tôi không muốn nhìn khung cảnh này.

Hoàng Guitar gật đầu:

– Nhiều đứa nhìn cô lắm phải không?

Diễm Hương cắn môi:

– Tôi chả nhìn thấy gì hết!

Hoàng Guitar nâng ly bia mời mọc:

– Cô dùng nước cam đi cô Hương.

Nàng vắt cái ống hút:

– Tôi đã bỏ kính khi nhìn anh ở quận cảnh sát.

Hoàng Guitar suýt bị sặc. Nó đặt ly bia xuống bàn, cảm động:

– Tôi định hỏi cô câu ấy. Giá cô không nói ngay, tôi sẽ bảo cô nói dối tôi, vì mắt cô đâu có kém. Mắt cô đẹp lắm. Cô Hương này...

– Tôi nghe anh đây.

– Cô đã biết tôi là du đảng. Và hôm nay chắc cô còn biết tôi là Hoàng Guitar. Nhưng cô có biết vì sao tôi để bọn “Chemises noires” đánh tôi tàn nhẫn không?

– Tôi biết.

– Cô biết vì sao người ta không để tôi sống yên thân không?

– Tôi chịu.

– Bây giờ, cô đã biết tôi là Hoàng Guitar, cô có hiểu tại sao tôi lỡ hẹn với cô không?

– Tôi hiểu.

– Và nếu tôi mời cô đêm nay, cô có nhận lời không?

Diễm Hương phân vân một lát. Rồi nói:

– Tối nay tôi có giờ học.

– Mai cô có giờ học không?

– Bây giờ, tối nào tôi cũng có giờ học.

Hoàng Guitar lấy que diêm. Nó châm vào tim đèn cầy đang cháy. Một tiếng xèo. Và ánh lửa tỏa ra vùng nhỏ đủ để Hoàng Guitar nhìn rõ khuôn mặt Diễm Hương:

– Cô giận tôi?

– Không.

– Cô đừng giận tôi nữa, cô Hương ạ! Kể ra, không còn gì buồn hơn lẽ hẹn. Người chờ và người-đến-không-đến đều đáng buồn cả, như trường hợp chúng ta. Cô đã biết một phần nào về đời tôi, tôi không muốn giấu cô. Buổi sáng, tôi bị bọn “Chemises noires” đánh, tôi vừa ở tù ra sau ba năm chịu đựng khổ sở thì ngay đêm đó, tôi lại bị thộp vì người ta nghi tôi ăn trộm. Rồi tôi lại rời khám, tìm tới cô ngay. Tôi quên hết đau khổ trên đời khi ngồi nói chuyện với cô và được cô hứa hẹn. Đêm ấy tôi đi xin việc. Tôi chơi đàn ở vũ trường. Người ta hắt hủi tôi. Tôi đã nghĩ nhiều về cô và tôi để cô giận tôi.

Diễm Hương chưa nói gì. Thì đèn đường đã rực sáng. Và đèn trong quán cũng rực sáng. Những ngọn nến trở nên vô duyên. Diễm Hương ngó Hoàng Guitar. Nàng thổi tắt ngọn nến:

– Tôi không giận anh đâu.

– Cám ơn cô. Có dịp nào, tôi sẽ kể chuyện đời tôi cho cô nghe. Tôi là con ngựa hoang đang tìm vết để trở về tàu ngựa cũ. Tôi không quên đường nhưng con đường xưa họ cấm con ngựa hoang đi. Tôi sẽ cố gắng, tôi sẽ phấn đấu tới cùng để về tàu ngựa cũ. Cô Hương biết không?

– Biết gì ạ?

– Tôi còn gia đình. Cha tôi khó tính, mẹ tôi dễ tha thứ. Tôi biết mẹ tôi sẽ khóc khi thấy tôi “thành thân” trở về. Tôi thì tôi muốn nhìn những giọt nước mắt của mẹ tôi.

Hoàng Guitar ngó đồng hồ trên tường:

– Tới giờ cô đi học rồi đó.

Diễm Hương lắc đầu:

– Muộn rồi anh ạ!

Hoàng Guitar ngạc nhiên:

– Chết chửa, tôi làm trễ buổi học của cô.

Diễm Hương chớp mắt:

– Vâng, anh làm trễ buổi học của Hương, nhưng anh đến đúng giờ với cuộc đời Hương.

– Cô hết giận tôi thật chứ?

– Vâng.

– Thế nghĩa là cô đã giận tôi?

– Vâng.

– Tại sao cô giận tôi?

– Anh biết rồi, bắt Hương nói làm gì nữa.

Hoàng Guitar mỉm cười. Hơn một tháng nay nó mới có nụ cười không gượng gạo:

– Bây giờ, tôi mời cô đi được chưa?

– Được, anh ạ! Nhưng đi đâu?

– Ra bờ sông, tôi chọn cho cô một vì sao.

– Để làm chi?

– Để đêm đêm tôi nhìn vì sao đó mà nhớ cô.

Diễm Hương ngoan ngoãn đứng dậy. Nàng đi về chỗ của nàng, thu xếp sổ sách chờ giao lại cho cô thu ngân viên khác. Hoàng Guitar trả tiền nước. Một lúc sau, Hoàng Guitar chở Diễm Hương trên chiếc xe Veslo solex của nàng. Không bị bọn “Chemises noires” ngăn cản. Hoàng Guitar hồi hộp. Nó chỉ sợ những kẻ muốn gây sự với nó. Một mình nó, nó có đủ can đảm “nín”. Đi cùng người đẹp mà bị át giọng, không biết nó còn bình tĩnh nghĩ đến những giọt nước mắt của mẹ nó không. Hoàng Guitar ngoái cổ về đằng sau:

– Cô Hương...

Diễm Hương đang vịn tay vào yên xe, bỗng quàng tay ngang bụng Hoàng Guitar. Con ngựa hoang ấm hân lòng trên đường đêm lạnh gió.

– Hương này...

– Dạ.

– Tại sao bọn “Chemises noires” không đến “trồng cây si” em nữa?

– Thưa anh, chúng nó sợ.

– Sợ ai?

– Sợ anh đi “tầm sư học võ” đã xuống núi.

Nàng nhớ hết những gì Hoàng Guitar đã nói cho nàng nghe. Con ngựa hoang muốn hí lên một tiếng vui mừng:

– Em nói dối.

– Thật mà.

– Nói thật đi!

– Thật thế đó.

– Vậy nói dối đi!

– Cảnh sát bắt chúng nó khá đông, nên chúng nó không dám xuất hiện nữa.

Hai người đã ra tới bờ sông. Họ ngồi trên trước ghế đá nhìn lên bầu trời đầy sao. Gió thổi lạnh lạnh. Cả trời sao đã thu vào bốn con mắt hai người yêu nhau.

Chương 21

Chúng hái ra bạc. Chưa bao giờ nghề ăn cắp được mùa như bây giờ. Nhưng Hội ghẻ vẫn muốn có Hoàng Guitar. Nó thềm lái cả chiếc xe vận tải đầy nhóc tủ lạnh, máy lạnh hay máy vô tuyến truyền hình vào một cái vi-la quen thuộc nọ, bán ngay lấy tiền luôn và đút hết vào túi. Chứ không muốn “áp tải” đồ ăn cắp để lĩnh lương cơm và một những bông lúa còn sót lại qua lưỡi hái của người thợ gặt. Phương công tử, Huân con không giúp ích gì cho Hội ghẻ cả. Huân con đã xuống nước, nhập vào hàng ngũ đàn em Hội ghẻ, đi “làm việc” như đàn em Hội ghẻ. Chỉ Phương công tử là vẫn được Hội ghẻ nể vì, đối xử đàng hoàng.

Đàn em Hội ghẻ chưa tìm ra tung tích Hoàng Guitar. Một hôm, Phương công tử bảo Hội ghẻ:

– Tao có cách làm ảnh ấy về với mày chứ không có cách gì khác. Hể tìm ra ảnh tao cam đoan ảnh phải về với mày.

– Làm sao tìm được ảnh?

– Hồi ở “ấp”, ảnh nói ảnh sẽ mở lớp dạy đàn nếu các vũ trường chê ảnh. Vậy mày cho tụi nó đi cùng các lớp dạy đàn xem sao.

– Mẹ kiếp tìm cả đời à?

– Hay là...

– Là gì?

– Mày đăng báo tìm ảnh.

– Sức mấy ảnh tới.

– Tao có cách.

– Cách gì?

– Mày cho tụi nó ra ngồi ở tiệm phở ngoài lộ chờ ảnh đến.

– Bao giờ ảnh tới?

– Vài hôm nữa, nhưng bắt đầu từ mai, bảo tụi nó chờ ảnh.

– Mày nói như bố con chó xồm!

– Tao cá với mày đấy.

– Thôi cha, nói đi coi nào...

– Tao cho đăng khắp báo cần tìm một nhạc sĩ biết chơi lục huyền cầm và hát cho một giàn nhạc ở vũ trường, thế nào Hoàng Guitar cũng tìm đến.

– Bọn khác nó đến thì sao?

– Thì mình bảo “tiếc quá bạn đến chậm”.

Hội ghẻ hớn hờ:

– Cách của mày hay đó.

Phương công tử lắc đầu:

– Chưa hết đâu. Cha nội đến, mình ngò ý của mình, cha nội sẽ từ chối. Vậy thì phải cho đũa theo dõi cha nội xem cha nội đang làm nghề ngỗng gì. Cứ biết chỗ ở của cha nội là tao “búng” cha nội về

đây làm quần sù cho mày.

Hội ghê đưa tay, Phương công tử bắt thật chặt:

– Mày nuôi ông mập ú, chẳng lẽ ông không nghĩ cách giúp mày.

Hội ghê gật gù:

– Mày điệu lắm, tao chịu mày. Đăng báo cần nhiều tiền không?

– Vài “ghim” thôi.

Hội ghê nhếch mép cười:

– Ông đưa mày đủ một “bó”. Xong chưa?

Phương công tử vuốt tóc:

– Xong rồi.

Hội ghê đưa tiền cho Phương công tử:

– Ông “khoán” cho mày đấy. Mày cứ việc sai phái đàn em của tao.

Thằng nào nhí nhố quất bỏ mẹ nó đi.

Hội ghê đi làm. Phương công tử xách xe Honda lên Sài Gòn. Nó viết hàng chục cái “tếch” gửi đăng vào mục rao vặt của mười tờ báo lớn, mỗi từ hai ba kỳ.

Hôm sau, Phương công tử đích thân ra tiệm phở cuối đường Nguyễn Thông, nơi nó mượn địa chỉ đăng báo chờ Hoàng Guitar. Nó không quên lôi hai tên đàn em của Hội ghê, bắt ngồi riêng bàn theo “kế hoạch” của nó, nếu Hoàng Guitar khăng khăng “làm lại cuộc đời”. Chủ tiệm phở vốn sợ hãi bọn Du chốt từ xưa, bằng lòng cho Phương công tử mượn địa chỉ. Phương công tử cũng nói rõ mục đích của nó nên chủ tiệm phở không lo ngại gì cả.

Ngày đầu, chẳng có ai tới hỏi. Ngày thứ hai, một vài thanh niên đến xin việc, Phương công tử tiếp đón rất niềm nở và cuối cùng tỏ ý tiếc rẻ “ban đến hơi muộn, chỗ đó tôi đã nhận người rồi”. Sáng ngày thứ ba, Phương công tử bắt đầu thất vọng. Hội ghê sốt ruột đâm ra chế nhạo Phương công tử. Nó nín lặng. Nhưng buổi chiều cuối cùng của “rao vặt”, Hoàng Guitar lò dò tới. Phương công tử mừng rỡ. Nó chạy ra nắm tay kéo Hoàng Guitar vào bàn của nó. Hoàng Guitar ngạc nhiên một lát, rồi hỏi:

– Cậu muốn gặp tôi hả?

Phương công tử cười xòa:

– Anh tài thật!

– Ra lâu chưa?

– Lâu rồi, tìm anh mỏi cả cổ, đành xoay tiền đăng báo “nhử” anh.

– Tôi khen cậu đó.

– Mong anh tha lỗi.

– Tôi bị ăn thịt thỏ. Nếu không phải là cậu, chả biết tôi phải đối xử ra sao.

Phương công tử liếm mép:

– Anh nín tất cả mà...

Hoàng Guitar hất hàm:

– Làm gì?

Phương công tử chán nản:

– Sa đọa.
– Thay đổi à?
– Bố từ, người yêu bỏ đi lấy chồng, còn quái gì nữa mà không thay đổi.
– Làm gì?
– Tôi nướng náu tạm dưới “trướng” của đàn em của anh.
– Cậu ở với Hội ghè?
– Nó mời tôi.
– Đi ăn cấp mướn lần nào chưa?
– Chưa, chỉ hưởng đồ ăn cấp thôi. Huân con làm cho Hội ghè.
Còn anh ở đâu?
– Tôi không có chỗ nhất định, nay đây mai đó.
– Anh làm gì?
– Lãng nhãng.
Phương công tử im lặng, Hoàng Guitar mĩa mai:
– Cậu thay đổi nhiều đấy nhé!
Phương công tử buồn buồn:
– Tôi không hy vọng tới giòng sông Nhẫn Nhục của anh nữa, tôi không muốn cố gắng đau khổ. Vì chính anh, anh cũng không thể sung sướng, dẫu anh có dầm mình dưới giòng sông Nhẫn Nhục của anh.
Hoàng Guitar vỗ vai Phương công tử:
– Cậu không mời tôi uống gì à?
– Tôi không có tiền. Nếu anh cần uống, tôi sẽ mời anh bằng tiền Hội ghè.
Hoàng Guitar mím môi:
– Cậu kiếm tôi cho Hội ghè?
Phương công tử thản nhiên:
– Đúng thế. Nó muốn mời anh về để phụng dưỡng anh.
Hoàng Guitar cười nhạt:
– Nó muốn tôi giúp nó ăn cắp lớn.
Phương công tử xua tay:
– Anh đừng dùng hai tiếng “ăn cắp”. Cõi đời ta đang sống, tất cả đều đang ăn cắp. Kẻ nào chê ăn cắp, kẻ đó sẽ bị kết tội.
Hoàng Guitar nhìn thẳng vào mặt Phương công tử:
– Tôi đã làm.
Phương công tử hỏi:
– Anh làm cái gì?
– Làm về cậu. Hồi còn trong “ấp”, cậu khá lắm, cậu có dáng dấp hào hoa, công tử. Không ngờ cậu dễ bị hoàn cảnh chi phối quá.
– Tôi mất cả, chẳng còn gì để hào hoa nữa. Nhưng tôi sợ cho anh. Anh không ăn trộm, không bắt cóc con nít, anh thật sự muốn sống lương thiện mà vẫn bị kết tội ăn trộm, bắt cóc con nít. Những thằng khác ăn cắp công khai, ăn cắp lớn mà có ai kết tội nó đâu? Như vậy hào hoa phong nhã ở cái xã hội này là ngu xuẩn. Tôi tự chửi tôi thế ngay khi còn ở ấp. Đấy rồi anh xem, hể Sài Gòn xảy ra những vụ bắt

cóc, người ta sẽ không quên anh đâu.

Hoàng Guitar lắc đầu:

– Còn gì nữa?

Phương công tử thờ dài:

– Không còn gì nữa. Tôi nghĩ, sống trong xã hội hiện tại, muốn có cơm ăn áo mặc lại không mang tiếng bất lương, chỉ có cách ăn cắp với tinh thần một trăm lẻ tám vị anh hùng Lương Sơn Bạc.

– Thì cậu cứ việc theo Hội ghê.

– Tôi không theo Hội ghê, tôi biết cách ăn cắp đồ Mỹ mà.

Phương công tử nghiêng răng:

– Anh Hoàng Guitar.

Hoàng Guitar xua tay:

– Hoàng thôi.

– Vâng, anh Hoàng.

– Cậu sắp “khuyên” tôi điều gì?

– Hội ghê nó không muốn ăn cắp. Không ai muốn ăn cắp cả. Nó ngó ý với tôi một cách thành thật rằng nó thiết tha vài chuyến làm ăn lớn để có tiền tậu nhà ngoài lộ, khỏi bị bố ráp là nó sẽ giải nghệ. Anh về giúp nó, mộng nó sẽ thành. Anh từ chối, không những Hội ghê mà hàng trăm đàn em của nó suốt đời đi ăn cắp vặt, lòng bông, không biết tương lai là gì. Anh nghĩ coi, anh làm lại cuộc đời anh, để hàng trăm cuộc đời khác lở loét thì xã hội vẫn thối tha. Tôi nghĩ anh không đến nỗi ích kỷ cho lắm...

Hoàng Guitar ngắt lời Phương công tử:

– Cậu nói hay đấy. Chỉ tiếc, không bao giờ tôi là đàn anh của bọn Hội ghê nữa. Không bao giờ, cậu nhớ chưa?

Phương công tử cười khinh bạc:

– Anh đừng nên nói “không bao giờ”. Anh không cần giúp nó, nó phần chí nó làm bậy rồi khai anh xúi dục, lúc đó, anh sẽ hối hận.

Hoàng Guitar cắn môi:

– Tôi thách các cậu.

– Khỏi cần thách. Việc nó sẽ xảy ra. Hội ghê nó có tha thiết sự nghiệp như anh đâu. Anh hiểu chưa?

– Tôi sẽ giết nó.

– Thì anh lại vào “ấp”. Rồi ngày ra, soi gương thấy mình quá già, không thể làm đời mình được. Rồi buông xuôi đôi tay. Thế là hết.

Phương công tử tấn công thêm:

– Và ích gì? Thời buổi này muốn làm gì cũng phải có nhiều tiền đã. Tôi với anh chạy đua xem đứa nào sớm tới giòng sông Nhẫn Nhục của anh.

Hoàng Guitar tức giận:

– Tao không thèm đua đòi với mày.

Phương công tử bĩu môi:

– Thì kệ anh. Nhưng Hội ghê ngày ngày không đợi anh, anh đến sớm thì mộng nó thành sớm. Anh đến để đánh đập chửi bới nó, nó vẫn há hê vì tin chắc đàn anh không bỏ rơi đi làm lại cuộc đời riêng

của mình.

Hoàng Guitar mở căng mắt:

– Mà về bảo với thằng Hội ghê là để tao yên nếu nó muốn sống.

Phương công tử chưa tha Hoàng Guitar:

– Nó không muốn sống đâu.

Hoàng Guitar lớn tiếng:

– Thì kệ cha nó.

– Nó không để anh yên.

– Tao chờ nó phá tao.

– Nó ngán gì anh. Một du đấng quên anh em là một du đấng hết xài, không đáng để ai nể nang cả.

– Mà chửi tao?

– Anh hiểu sao cũng được.

Hoàng Guitar tái mặt. Nó nắm chặt hai bàn tay. Hai trái đấm muốn phóng thẳng vào mặt kẻ đối diện. Song trái tim con ngựa hoang dục nó lên tiếng:

– Tao nín.

Phương công tử cười đều:

– Tôi biết trước vậy. Anh sẽ nín tất cả. Nín để được tiếng chịu nhẫn nhục. Khổ nổi, thiên hạ cứ cho anh là hèn!

Hoàng Guitar gầm lên:

– Câm mồm mày đi!

Phương công tử nháy ông chủ tiệm phở. Quán lúc đó không có khách.

– Anh là cái thứ gì mà cấm tôi. Anh thử giờ tài nghệ của anh coi.

Hoàng Guitar xòe hai bàn tay, giọng nó lạc hẳn:

– Tao nín, tao nín.

Nó lầm lũi bước khỏi tiệm phở. Phương công tử thua nó một ván cờ đầu. Nó ngoắc tay. Hai thằng du đấng đàn em đi theo Hoàng Guitar. Phương công tử nhìn, nhún vai:

– Anh ấy sắp tới giòng sông Nhẫn Nhục, nhưng nào có tìm thấy lý tưởng sống.

Chương 22

Àh vậy đó, anh không giấu diếm em một điều gì. Em về suy nghĩ thật lâu rồi trả lời anh. Em cứ hẹn nhưng em không trở lại, anh chẳng bao giờ trách móc em cả.

Tiếng nói của Hoàng Guitar buồn buồn cơ hồ những nốt đàn trầm, Diễm Hương ngồi chiếc ghế đầu đã được cưa ngắn chân. Cây đàn lục huyền cầm Hạ Uy Di nằm trên đùi nàng. Diễm Hương thong thả bật nhẹ từng sợi dây đàn.

Hòa âm “la trưởng” nghe nũng nịu lạ thường. Lục huyền cầm Hạ Uy Di, có lẽ, chỉ để chơi những bản nhạc ngợi ca tình ái. Và phải là đàn gỗ. Âm nhạc mà dùng điện hỗ trợ thì không còn gọi là âm nhạc nữa.

– Em đến trước Chiêu Ly.

–...

– Anh gặp em rồi mới gặp Chiêu Ly nên có quyền nói rằng Chiêu Ly chỉ là kẻ đến sau.

–...

– Anh để em nói chứ... Em chả mất công suy nghĩ. Không có suy nghĩ trong tình yêu, anh hiểu chưa? Một ngày kia, người ta sẽ thấy những kẻ yêu nhau là những kẻ mù quáng. Em không muốn có “một ngày kia”. Thảng hoặc, khi mình biết mình mù quáng, em cũng đã mãn nguyện vì mình đã yêu và đã được yêu. Đó là thời con gái. Người khốn khổ là người chỉ biết làm đàn bà hay làm đàn ông. Họ không có tuổi trẻ, không biết yêu đương. Họ như những thứ cây mọc thật cao, sống thật lâu, mà cho tới khi mục rã, vẫn không một lần đơm hoa kết trái.

Em yêu anh vì anh làm em rung động. Em chả mất công suy nghĩ chả thèm biết anh là ai, đã làm gì, Người ta, và cả anh nữa, sẽ bảo em lãng mạn. Với em, lãng mạn là một lạc thú ở đời.

Nàng ngưng nói, chớp mắt lia lịa, Hoàng Guitar bỗng quên hẳn Chiêu Ly. Nó đã tưởng không đời nào quên nổi Chiêu Ly. Nó đã tưởng những người con gái nó sắp yêu đều mang dáng dấp Chiêu Ly, tỏ tình với nó như Chiêu Ly tỏ tình với nó. Nhưng Hoàng Guitar đã có thể quên Chiêu Ly. Vết thương lòng của nó được nắng hồng Diễm Hương hong lành rồi.

– Anh không có tương lai.

– Anh sẽ có, nhưng yêu nhau đâu cần nghĩ ngày mai. Có tương lai mới nghĩ đến chuyện yêu đương, em e rằng lúc ấy không còn ai yêu nhau. Lúc ấy, người ta nghĩ chuyện vợ chồng, sinh con đẻ cái.

– Chúng ta không nghĩ chuyện vợ chồng sao?

– Chưa. Chúng ta đang phiêu lưu.

– Đến bến bờ nào?

– Anh hãy hỏi cơn bão của lòng anh xem nó góp được bao nhiêu gió. Và nó sẽ đẩy chúng ta đến bến bờ nào. Em thì, chỉ cần lênh đênh trên giòng sông tình yêu. Rồi thuyền mình có đạt trôi tới bến thương đau cũng đành.

Hoàng Guitar dập điếu thuốc:

– Anh không thể nào hiểu nổi em.

Diễm Hương cúi đầu nhìn phím đàn:

– Cần hiểu làm gì, hả anh?

Hoàng Guitar rút điếu thuốc khác:

– Một ngày kia, em sẽ hối hận, Diễm Hương ạ!

Diễm Hương đưa tay dụi mắt:

– Thì như khói thuốc của anh vương đầy mắt em. Và em sẽ khóc nhiều là cùng chứ gì!

Hoàng Guitar quẹt diêm mồi thuốc. Tình yêu đến ví như một điếu thuốc đã châm lửa, Hoàng Guitar hít một hơi đầy, nuốt hết khói. Khói thuốc ở trong cơ thể Hoàng Guitar không chịu thoát ra một sợi nhỏ. Và nó làm ngây ngất say.

Nó rời chỗ bước tới gần Diễm Hương. Nàng ngồi yên, tim đập mạnh, Hoàng Guitar kéo chiếc ghế đầu thấp, ngồi cạnh Diễm Hương. Nó nhả đầy khói vào tóc nàng. Rồi quăng điếu thuốc đi, Hoàng Guitar vuốt tóc Diễm Hương:

– Em không sợ sừng mắt ư?

Nàng đáp:

– Nếu được yêu, dầu có mù em vẫn vui lòng, với điều kiện...

– Điều kiện gì?

– Không bao giờ người yêu phụ bạc em.

– Sao em bảo...

– Em bảo sao?

– Bảo mặc bảo tố lòng anh thối em.

– Thối cả hai ta. Em không muốn phiêu lưu một mình.

Nàng để rơi cây đàn xuống sàn gác, quay lại. Đôi mắt nàng long lanh và đôi môi nàng hiến dâng. Hoàng Guitar ôm chặt người yêu.

– Em đừng hỏi thêm một lời nào nữa.

– Vâng, cả anh nữa, anh Hoàng nhé!

Yên lặng. “Giây phút linh thiêng đã khởi đầu“. Hoàng Guitar gục đầu trên vai Diễm Hương. Hương tóc nàng phủ vào tâm hồn nó. Nó mới biết không có mối tình nào là mối tình duy nhất. Chiêu Ly chỉ dạy nó yêu và đau khổ vì yêu. Diễm Hương dạy nó yêu cuồng nhiệt mà chỉ có tuổi trẻ mới có tình yêu đó.

Hoàng Guitar tìm thấy tuổi trẻ của nó trong tình yêu của Diễm Hương. Thế giới nó và người yêu của nó đang sống là thế giới riêng biệt, thế giới đầy hương hoa chim bướm. Thế giới ấy không có phòng tạm giữ và phòng dự thẩm, tòa án, nhà tù và bầy thanh niên lang thang như con chó đói lý tưởng, gặm nhấm những khúc xương vất ngoài cuộc đời như bọn Hội ghê.

– Diễm Hương.

- Dạ.
- Anh sẽ không nói gì nữa.
- Vâng.
- Mà chỉ biết chúng mình yêu nhau.

Bên ngoài dường như trời rực sáng. Mặt trời chiếu sáng giòng sông. Con thuyền xuôi gió trôi đều đều. Không ai biết có bao sẽ đến. Những chiếc hôn say đắm chẳng làm chòng chành con thuyền.

- Em.
- Dạ.
- Anh sẽ không nói yêu em đâu. Mà nói thương em. Anh sẽ hy sinh tất cả vì em, cho em.
- Đấy anh lại nói rồi.
- Anh nói thương em mà. Yêu không đủ, thương mới trọn vẹn, em hiểu chưa?
- Anh đừng nói nữa, đừng nói gì nữa, để hai trái tim của đôi ta nói với nhau.

Hoàng Guitar dìu Diễm Hương đứng lên. Nó đưa nàng tới giường ngủ của nó. Hoàng Guitar ra đóng kín cửa sổ của căn gác. Nó không quên đẩy cái nắp cửa lên gác. Căn gác tối om. Hoàng Guitar kéo kín chiếc “rì đô”. Bóng tối đầu tiên thật sự vây quanh hai người tuổi trẻ. Và họ yêu nhau.

Chương 23

~ Bác cứ làm như lời tôi dặn. Xong việc tôi biểu thêm tiền.

Người đàn ông vâng dạ rồi rít, rồi ra khỏi nhà. Phương công tử ngồi chờ kết quả. Người đàn ông ở gần lớp đàn của Hoàng Guitar. Khi ông ta tới thì Hoàng Guitar đang dạy mấy cô hát. Ông ta hỏi xách mé:

– Ai là Hoàng Guitar?

Hoàng Guitar đáp:

– Không có ai là Hoàng Guitar cả. Ông muốn hỏi gì? Mời ông ngồi chờ tôi một chút.

Người khách lạ không thềm ngồi. Ông ta khinh khỉnh ngó Hoàng Guitar.

– Chú định giấu tung tích hả? Nói cho chú hay, xóm này nhất định không dung dưỡng quân lưu manh du đảng, nghe chưa?

Hoàng Guitar chưa kịp nói, người khách đã cười nhạt:

– Mà cố tình làm cao bồi, du đảng hay sao mà tới đây tụ tập, kết bè gây phá? Các cô em chưa biết thằng Hoàng Guitar à?

Hoàng Guitar lớn tiếng:

– Mời ông xuống!

Người khách lạ nghiêng răng:

– Mà làm hư con gái tao, mà quyến rũ nó đờn ca để hại đời nó. Tao sẽ có bút chuyện này.

Ông ta chỉ mặt Hoàng Guitar:

– Mà là du đảng bắt cóc con nít, tù rục xương mà chưa tởn. Tao sẽ phá cái lớp đờn sáo của mày. Mấy con tới đây nhờ mày dạy chúng nó làm đĩ, làm gái nháy hả?

Mấy cô học trò của Hoàng Guitar ngượng chín người, bỏ về hết. Còn một mình Hoàng Guitar với người khách lạ. Nó giận tím mặt, muốn đánh chết kẻ phá đám. Nó rít qua kẽ răng:

– Ai xui ông tới đây?

– Không ai xui cả.

– Ông không nói thật, tôi giết ông.

– Tao thách mày đó.

Hoàng Guitar toan vung tát tay người khách lạ. Bỗng nó thấy phòng tạm giữ, cảnh sát, phòng dự thẩm, nhà tù, tòa án hiện ra. Nó chùn tay lại. Tiếng nói của trái tim thầm thì “tôi nín, tôi nín, tôi nín”. Hoàng Guitar nghe rõ hai tiếng “tôi nín”, hai tiếng mà các đấng thánh thiện đã dùng làm khí giới để chống lại mọi sự cám dỗ của quỷ sa tăng.

– Thôi mời ông xuống, tôi thua ông rồi...

Người khách làm tới:

– Mà chưa bán xới đất này, tao không tha mày đâu, ôn con ạ!

Hoàng Guitar vò đầu tóc:

– Tôi đã làm gì phiền ông?

Người khách nhổ toẹt một bãi nước miếng:

– Mà làm bẩn mắt tao.

Hoàng Guitar hỏi thêm:

– Làm bẩn mắt ông ra sao?

Người khách đưa tay quệt miệng:

– Gái non lui tới đây làm tao khó chịu. Một gang sơn không có hai anh hùng, mà hiểu chưa?

Phương công tử đã chơi một đòn nặng nề. Nó tìm đúng một dân đứng bên hết thời đến gây sự với Hoàng Guitar. Phương công tử cho gã đứng bên biết trước thành tích ghê gớm của Hoàng Guitar rồi không quên bảo gã rằng Hoàng Guitar sẽ không dám động đến lông chân gã. Gã đứng bên đã được Hoàng Guitar chứng minh sự bảo đảm của Phương công tử. Ngày này sang ngày khác, Hội ghê hóp những chuyến ăn cắp khổng lồ. Nó sợ “thời vàng son” trôi qua thì không còn cơ hội nào làm giàu. Mà nó, nó không dám mạo hiểm.

Nó sợ tù đầy. Hội ghê tin tưởng Hoàng Guitar như Du chột từng tin tưởng Hoàng Guitar. Nó được nghe đàn anh Mười khóa, Đực lì của nó kể lại những “trang sử hào hùng” của cánh tay mặt của Du chột. Không có Hoàng Guitar, Du chột không làm nổi việc gì. Hoàng Guitar “văn võ kiêm toàn”, chắc chắn, nó sẽ “nuốt” lọt những chuyến cam nhông đầy nhóc đồ Mỹ mà khỏi lo bị sa lưới an ninh. Nếu phải chiến đấu, Hoàng Guitar sẽ chiến đấu và chiến thắng. Hội ghê càng tin Hoàng Guitar bao nhiêu thì nó càng cảm thấy nó bất lực bấy nhiêu. Nó đã hiểu, thời đại này, cần mưu mô hơn là cần dao búa. Mà mưu mô thì nó không có, Phương công tử chẳng thể thay nổi chỗ Hoàng Guitar. Nó đã chứng tỏ điều này. Phương công tử thích hưởng thụ. Nó ngại dùng súng. Nhưng Hội ghê hối thúc nó, chê trách nó quá nhiều. Phương công tử dẫu không muốn, cũng phải tìm cách cho Hoàng Guitar bỏ mộng làm lại cuộc đời trở về với bầy ngựa hoang. Và nó đã thực hiện mưu kế của nó.

Phương công tử biết chỗ ở của Hoàng Guitar từ hôm nó chọc tức Hoàng Guitar. Nó đã âm thầm tới đây, tìm một tay sừng xỏ để phá đám Hoàng Guitar, bêu nhục Hoàng Guitar khiến Hoàng Guitar phần nộ bỏ dở con đường nó quyết đi. Hoàng Guitar nghi ngờ có kẻ xui dục gã đứng bên phá mình. Nhưng nó không hề nghĩ kẻ xui dục là Phương công tử. Nó tưởng đứa nào ghen ghét gì đây. Và thuê một tay dao búa đến sinh sự. Hoàng Guitar đổi giọng:

– Được rồi tao sẽ đi nhưng mà mày đã biết tao là Hoàng Guitar, mà không sợ tao vạ cổ mày à?

Người khách cười ha hả:

– Chưa biết tao là ai ư?

– Mày là ai?

– Nổi tiếng bụi đời từ khi mày còn mặc quần thủng đít, ôn con ạ! Tao là Bảy húc, từng xếp xòng bọn lơ xe, bọn đứng bên các bến xe

Sài Gòn và ga xe lửa, con nghe rõ chưa?

– Nếu tao cho mày tiền mày có tiết lộ tên thằng nào thuê mày đến phá tao không?

– Bao nhiêu?

– Mày muốn bao nhiêu?

– Câm mồm thối của mày lại, mày đang đói dài mà làm tàng. Chừng có ba chục ngàn về đây kiếm tao, tao chỉ chỗ thằng thuê tao phá mày. Thằng mày hận mày đã cuỗm đào của nó. Ông biết, cho ăn kẹo mày cũng đ. dám dấm đá. Mày làm lại cuộc đời dấm ra hèn! Và sợ tù tội. Ông ghét những thằng hèn nên phá mày đó, con ạ! Đ.m. con bỏ rơi đàn em đi ăn mảnh, dân bụi đời chề và sẽ khu trừ kẻ phản phé, con nhớ kỹ đi.

Bảy húc nhổ thêm bãi nước miếng rồi bỏ xuống. Hoàng Guitar đứng chết trên sàn gác. Bảy húc đã làm đúng lời dặn của Phương công tử. Nó chửi Hoàng Guitar hèn để Hoàng Guitar ức. Hoàng Guitar ức thật. Nó chán nản. Cuộc đời du đãng của nó nhiều người biết quá. Và người ta không chịu tha thứ cái dĩ vãng đê tiện của nó. Nó ví như “con cò mà đi ăn đêm, đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao”. Tấm lòng trong trắng chỉ xin được nấu xáo măng, nấu bằng nước sạch mà cũng không được vì chưa có tiếng trả lời. Hoàng Guitar bối rối hơn cả bao giờ. Nó nghĩ tới những giây phút ân ái với Diễm Hương mà rùng mình. Không, nàng đói khát thương yêu, nàng buông lỏng cuộc đời cho tình ái.

Rồi nàng sẽ lo tương lai và nàng ghê sợ cuộc sống bấp bênh, cuộc sống luôn luôn bị đe dọa của Hoàng Guitar. Phải tìm ngay một lối thoát khác. Hoàng Guitar mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Bảy húc đã về đến nhà. Phương công tử sẵn đón:

– Thế nào?

Bảy húc tươi cười:

– Xong rồi, nhưng tôi thương hại nó.

Phương công tử nhún vai:

– Bờ tèo có lòng nhĩ, Bảy húc nhĩ?

– Mày biết tao à?

– Bộ, tiền lèo hay sao mà thuê một thằng đầy lương tâm sạch sẽ.

– Đ.m., tụi trẻ giờ khôn ghê. Rồi “vấn đề” nó ra sao, hả mày?

– Anh ấy sẽ về với bọn tao, kiếm những cú lớn. Mày có đói thì bắm đít anh.

Bảy húc tròn xoe mắt:

– Nó... đàn anh mày đấy à?

Phương công tử rút một miếng “con mèo”:

– Biết thì để miệng, lần mò tới học lại. Hội ghê nó sẽ cho đàn em xẻo lưỡi mày. Cái tài đứng bến của mày hết rồi. Có còn cũng chả đáng bao nhiêu. Mày lại già rồi chân tay chắc hết.

Phương công tử quệt lửa mồi thuốc. Bảy húc nín thinh.

– Hoặc Hoàng Guitar hoặc tụi tao sẽ giết mày, hoặc mày có phần trong những ngày sắp tới. Mày chọn đi.

Bảy húc tái mặt:

– Tao chọn phần của tao.

Phương công tử búng ngón tay kêu một tiếng:

– Mày khôn đấy. Ở đời khôn sống, mống chết. Tao cứ mày theo dõi Hoàng Guitar. Anh rời xóm này đi đâu, mày nhớ cho tao biết.

Bảy húc phân vân một lát, rồi hỏi:

– Đứa nào “giới thiệu” mà mày kiếm tao?

Phương công tử bốc thơm Bảy húc:

– Dân bụi đời tìm nhau hoặc “thịt” nhau hoặc để nhờ vả nhau, mày hỏi chi điều này.

– Chúng mày nhờ tao?

– Chứ sao.

– Mày nói vậy là tao hài lòng rồi. Tao có tiếng tăm lắm, mày nhờ gì bây giờ tao cũng sẵn sàng, khỏi cần tiền bạc. Anh em biết nhau là quý, phải không mày?

– Đúng thế.

– Tụi mày ở đâu?

– Thị Nghè.

Phương công tử không muốn cho Bảy húc biết chỗ ở của nó. Nó đề phòng sau này Hoàng Guitar có thể gặp Bảy húc. Lúc đó, chuyện sẽ vỡ lở và Hoàng Guitar không tha thứ Hội ghè.

– Mày về đi, thỉnh thoảng ghé đây, tao cho biết tin tức Hoàng Guitar. Tao bỏ nghề mấy năm nay không ngờ tụi bay tiến bộ dữ.

Phương công tử bắt tay Bảy húc. Nó cưỡi trên chiếc Honda, đạp máy và chạy khỏi con ngõ miệt Đakao. Bảy húc nhìn theo thèm thỗng một chiếc Honda.

Chương 24

Hoàng Guitar chờ đợi một tuần liền. Những học trò nhạc của nó không tới nữa.

Nó không biết rằng Bảy húc hàng ngày ra đứng ở đầu ngõ, rút dao con chó dọa nạt những ai muốn vô lớp nhạc của Hoàng Guitar. Nó chỉ nghĩ đến cái dĩ vãng du dương của nó làm học trò của nó ghê tởm nó, Phương công tử thành công.

Ít ngày sau đó, Hoàng Guitar rời miệt Đakao. Nó mang theo vài bộ quần áo còn bao nhiêu đồ dụng cụ âm nhạc để lại căn gác hẹp. Nó cũng không cho chủ nhà biết. Hoàng Guitar ra đi âm thầm nên Bảy húc mù tịt tin tức. Hội ghê ngong ngóng Hoàng Guitar trở về đã tuyệt vọng thực sự. Nó chửi Phương công tử và sai đàn em tống cổ Phương công tử đi. Phương công tử đau khổ giã từ sào huyệt của Hội ghê. Con đại bàng gãy cánh rơi xuống một chỗ tầm thường. Tâm sự nó giống hết tâm sự con đại bàng trong thơ Beaudelaire. Phương công tử biệt tích từ hôm đó.

Không ai thèm tìm kiếm nó và nó cũng chẳng thèm tìm kiếm ai. Chắc nó đã uống thật say rồi tự kết thúc cuộc đời dơ bẩn của nó. Nó chết như con chó vô chủ chạy ngang đường bị xe cán. Không một ai thèm xúc động về cái chết của nó. Hội ghê tiếp tục ăn cắp mướn. Cái nổi thèm “ăn hàng” cả chiếc cam nhông đồ Mỹ của nó, đã trở thành giấc mộng lớn. Nó cố quên Hoàng Guitar. Và nó đã quên. Bảy húc là người đau khổ nhất. Dĩ vãng dao búa của nó được khai quật rồi bị bỏ rơi. Phương công tử không đến. Hoàng Guitar đi đâu mãi. Bảy húc đâm ra hối hận. Nó không còn được sống tầm thường như trước khi gặp Phương công tử. Nhưng có ai đếm xỉa tới nó?

Hoàng Guitar “làm lại” ở Chợ lớn. Cái túi tin tưởng của nó bị vơi gần một nửa. Nó dạy đàn, kèm trẻ con Tàu học tiếng Việt và bắt đầu sáng tác nhạc cho vơi nỗi buồn. Diễm Hương vẫn còn đó. Nàng vẫn yêu nó thiết tha. Bên cạnh Diễm Hương, Hoàng Guitar quên tất cả. Vắng nàng nó mới nhìn rõ những vết bóng của đời nó. Hoàng Guitar muốn vươn lên, người đời lại muốn chìm nó xuống. Nó ghê tởm chuỗi ngày đi hoang của nó. Với nó, du dương là những thằng khốn nạn, những thằng xứng đáng để phòng tạm giữ, nhà tù trừng trị tội chúng. Không, Hoàng Guitar không muốn trở về đời sống trác táng, trụy lạc. Không ai hy vọng ở một thằng du dương, nhưng ít ra, có vài người kỳ vọng ở Hoàng Guitar. Con ngựa hoang thành tâm mong mỗi lết nổi về tàu ngựa cũ để nhìn những giọt nước mắt mừng rỡ của mẹ già. Hoàng Guitar luôn luôn nghĩ đến những giọt nước mắt của mẹ nó. Và nó gắng sức phấn đấu.

Ngày tháng dài ra. Nỗi buồn không chịu cháy và hy vọng chưa thấy đâm chồi. Diễm Hương lại đục thủng đời nó thêm một lỗ hổng.

Nàng cho nó biết nàng đã có thai! Hoàng Guitar hoảng sợ.

Diễm Hương thì không. Nàng thản nhiên chấp nhận hậu quả. Coi như trận bão đã thổi nàng tới bến đau thương. Một buổi chiều, Diễm Hương đến với Hoàng Guitar. Và nàng không trở về nhà nữa. Hoàng Guitar lo cho tương lai nó chưa xong nay phải lo tương lai người yêu và con nó. Nó bối rối thật sự. Diễm Hương an ủi nó. Vô ích. Hoàng Guitar đã sa xuống vùng lầy.

– Anh lo ngại gì?

– Em đã biết cuộc sống vật chất của anh vất vả quá. Anh đang leo cái dốc vật chất cao ngút.

– Anh đừng ngại. Em sẽ đi làm đủ tiền lo cho tương lai con chúng ta.

– Chúng ta chưa có tương lai?

– Chúng ta sống thế là đủ rồi.

– Em vẫn lãng mạn.

– Vây tùy ý anh. Hay là em cho “băng” cái thai ra.

Hoàng Guitar bỗng rợn người. Nó cần muốn chảy máu môi, rít qua kẽ răng:

– Đừng nói nữa.

Diễm Hương ứa nước mắt:

– Anh tưởng em sung sướng lắm sao!

– Không, anh không tưởng gì cả. Em làm anh muốn điên. Không anh không lo ngại nữa. Em nói đúng, chúng ta sống đủ rồi, tội lỗi cũng đủ rồi. Anh không thêm nghĩ chuyện tương lai của anh, của em nữa. Mai anh đi kiếm việc làm.

– Anh kiếm việc làm ở đâu?

– Ở đâu có việc.

– Không ở đâu có việc cho một người đầy án tích như anh nhưng anh khỏi lo, em sẽ đi làm.

– Em làm gì?

– Làm gì có tiền thì thôi, nghĩa là em không làm buồn anh.

Từ hôm đó, Diễm Hương đi làm từ buổi chiều, khuya nàng mới về. Nàng bảo Hoàng Guitar là nàng đi dạy bọn chiêu đãi viên nói tiếng Mỹ. Hoàng Guitar tin ngay. Nó thương Diễm Hương hơn. Mỗi buổi sáng, Hoàng Guitar thường thử thời vận bằng cách đi xin việc. Khi nào phải lê gót đi tời khắp các ty, sở, hãng xin việc làm, đứng đợi người ta hỏi đến mình, lúc ấy mới biết rõ giá trị của cơ áo. Và thấm thía với ý nghĩ cuộc đời khi người ta xua tay chê bỏ mình hay quên không thèm hỏi mình.

Hoàng Guitar đã bị chê bỏ, Diễm Hương nói đúng. Không nơi nào muốn chứa một người có dĩ vãng du đặng khốn nạn như nó. Hoàng Guitar chịu thua. Nó không dám uất hận cuộc đời vì chính nó, chính du đặng Hoàng Guitar đã làm cuộc đời ghê tởm nó. Muốn làm gì, Hoàng Guitar cũng khó tẩy sạch dĩ vãng nhục như trên người nó. Nó thù cái dĩ vãng du đặng của nó.

Hoàng Guitar nằm dài trên gác hẹp, đốt thuốc cháy cả cổ để nghĩ

cái thai trong bụng Diễm Hương. Con nó đấy, con Hoàng Guitar đấy. Nó sẽ ra đời, lớn lên và bơ vơ như bố nó. Hoàng Guitar tưởng tượng, một ngày nào đó, con nó sẽ bỏ nhà ra đi sống hoang dại. Rồi nó tập cầm dao đi đâm chém mướn, trở thành du đảng, vào tù, mang án và lúc hối hận lại nghiêng răng chịu nhục làm lại cuộc đời. Hay nó tìm hiểu quá khứ của bố nó, mối tình giang hồ của mẹ nó, nó sẽ ghé góm bố mẹ nó và lao vào bụi đời. Hoàng Guitar suy nghĩ liên miên bao giờ kết luận thâm khổn khiếp cũng đến với nó khiến nó hãi hùng. Nó thường hét lên như một người điên.

“Không, không thể được, nó không có quyền có con. Nó không nỡ vất vả cho xã hội một thằng lưu manh chó chết”.

Hoàng Guitar nghe rõ tiếng nói của cuộc đời rót vào tai nó. Nó chết lịm đau đớn hơn cả đòn tra khảo, đòn tù, đòn thù, đau đớn hơn cả mất tình yêu. Không còn gì đau đớn hơn nỗi đau của một người cha biết tương lai chó đẻ của con mình. Hoàng Guitar vắt vãi rên xiết.

Nó uống rượu. Uống thật nhiều. Rượu đốt cháy môi nó mà không đốt cháy nỗi đau của nó. Đôi mắt ngầu đỏ nhưng mặt vẫn tái mét. Hoàng Guitar uống cạn chai, đập chai vỡ tan tành. Nó cười sảng sặc rồi khóc tỉ tê. Nó gọi bố gọi mẹ. Nó lăn trên những mảnh thủy tinh. Mảnh thủy tinh đâm thủng áo, làm rướm máu da thịt nó. Hoàng Guitar không biết đau. Nó nhắm mắt, ngáy rống. Miệng nó mở hốc. Hai bàn tay nắm chặt. Trong cơn say, nó còn nhớ nói “tôi nín, tôi nín, tôi nín”.

Lúc tỉnh dậy, Hoàng Guitar rã rượi. Nỗi đau đớn kết tụ thành một khối sầu. “Hoàng Guitar, mày là con ngựa hoang dẫm nát đồng cỏ xanh tươi, mày không được sinh đẻ ngựa hoang nữa. Cuộc đời sẽ giết chết ngựa con của mày”. Trái tim nó tâm sự với nó thế. Hoàng Guitar run rẩy, sợ hãi. Nó đã ôm chặt Diễm Hương khóc rống cơ hồ đứa con bị mẹ đánh đòn khóc rống ôm chặt chân mẹ. Nó thú thật là nó sợ có con.

– Anh ghét cái “triết lý” vô tội vạ “trời sinh voi trời sinh cỏ”. Con anh nó sẽ nghĩ gì về anh?

– Nó sẽ thương anh, thương cuộc đời của bố mẹ nó. Nó sẽ hạnh diện vì bố mẹ nó yêu nhau mà sinh ra nó.

– Anh chưa muốn có con bây giờ.

– Bây giờ hay bao giờ cũng vậy thôi. Anh đừng tìm cách chôn vùi dĩ vãng nếu anh biết chắc dĩ vãng của anh đẹp.

– Không đẹp đâu em. Không có dĩ vãng du côn nào đẹp cả.

– Anh muốn cho “nó” bằng ra?

– Anh lạy em...

– Em hỏi, anh chưa trả lời em mà.

– Em đừng hỏi anh, đừng bắt anh trả lời.

Diễm Hương yên lặng. Hoàng Guitar khóc nức nở. Tiếng nấc của người yêu làm lòng nàng thắt lại. Nước mắt nàng ứa ra.

Bất chợt, niềm hối hận dâng lên ngập tràn hồn nàng. Tình yêu không đẹp như tiểu thuyết. Diễm Hương là một cô gái bị tiểu thuyết

đầu độc. Khi tuổi dậy thì đến với nàng là nàng bắt đầu gửi những giấc mơ vào những mối tình tiểu thuyết. Nàng đã đọc một vài nữ văn sĩ ở đây và nàng nhuộm màu “hiện sinh cố ý” của những văn sĩ hiện sinh bốn xứ. Hãy sống đã, hãy yêu đã, yêu say mê, cuồng nhiệt rồi ra sao thì ra. “Tôi là người đàn bà yêu một người đàn ông. Đó là một chuyện thường”. Françoise Sagan đã kết thúc tiểu thuyết “Un certain sourire” của nàng như vậy. Níu lấy ý tưởng đó, một vài nữ sĩ Sài Gòn đã hãnh diện kể những mối tình bừa bãi, những đêm lang chạ, không cần biết tên những tình nhân qua đường của mình. Rồi lúc mang bầu, họ vẫn thản nhiên. “Tôi là người đàn bà ngủ chung với những đàn ông và tôi mang thai với họ. Đó là chuyện thường. Có chi đáng nhả mặt chê trách?”

Vài ngày đưa con nhỏ ra chào đời, mẹ của nó lại thản nhiên viết truyện, tự hỏi rằng, không biết đứa con của nàng là “sản phẩm” của ông nhân tình nào! Nữ văn sĩ này khai thác triệt để câu ca dao. “Không chồng mà chữa mới ngoan”. Nàng vượt trên danh dự, trên dư luận để nói thật những điều nàng không thèm giấu, những điều mà xã hội cổ hủ này tìm cách giấu thật kỹ. Nàng cố ý sống hiện sinh, ca ngợi tự do cá nhân, ca ngợi ái tình thác loạn. Người ta xúm lại khen nàng, khen những tiểu thuyết hiện sinh của những nhà văn bốn xứ. Sự khen ngợi biến thành một phong trào. Không đọc tiểu thuyết của những văn sĩ hiện sinh mới là nhà quê. Và nam nữ thanh niên đã tìm đọc, đã bị nô lệ vào sự khen ngợi. Hơn nữa, chiến tranh kéo dài ngót ba mươi năm, niềm tin và tương lai đã bị lửa chiến tranh đốt cháy. Người người tuổi trẻ đâm ra nghi ngờ.

Quá khứ là chuỗi ô nhục ê chề, tương lai là vực thẳm tối mù, hiện tại thì chán chường rời rã. Phải sống, cần phải sống, phải tận hưởng ngay. “Ngày mai ra sao thì hãy hay”. Có những người đã khích lệ, cố võ triết lý sống mới. Thì sống đi. Thì yêu đi. Yêu cuồng sống vội, tuổi trẻ cống hiến thật nhanh lại kéo hối tiếc.

Diễm Hương là nạn nhân của tiểu thuyết của những nhà văn hiện sinh ở đây. Hoàng Guitar chỉ ngạc nhiên khi nàng tỏ tình. Và nó không hề biết lý do nào Diễm Hương có thể bỏ gia đình, gửi đời nàng trong tay một thằng du đãng thất nghiệp. Lúc này lớp son phấn hiện sinh trên khuôn mặt Diễm Hương đã trôi đi nhờ những giọt nước mắt của nàng, nhờ ở những tiếng nấc thắt ruột của Hoàng Guitar. Nàng ôm chặt người yêu:

– Rồi sóng gió sẽ qua, anh ạ!

Hoàng Guitar ngược nhìn người yêu bằng đôi mắt mờ nước:

– Em không khinh bị anh, không ghê tởm anh chứ?

Diễm Hương dụi mắt trên lưng con ngựa hoang:

– Không, em không dám nghĩ thế. Tại em, tại em tất cả, em đã không nghe anh.

Hoàng Guitar rên xiết:

– Không phải tại em, tại cuộc đời, tại xã hội cố tình đìm anh xuống, xã hội không có lòng với kẻ đã biết sám hối.

Cơn bão tố ngưng thổi. Trời lặng. Tình ái hiện sinh đã theo gió của lòng hai người trôi dạt về bên kia đại dương. Bây giờ, họ mới biết thương nhau. Tình thương trên cả tình yêu.

Yêu nhau còn có thể lợi dụng về bất cứ một phương diện nào đó. Chứ thương nhau thì chỉ nghĩ chuyện hy sinh, cho nhau.

– Anh đừng hối hận nhé?

– Hối hận nhiều, hối hận cả đời anh nhưng anh sẽ câm nín.

– Anh phải tự làm lấy.

– Anh?

– Không để ai chịu trách nhiệm cả, vớ lại mình nghèo không có tiền trút trách nhiệm cho ai, anh hiểu chứ?

– Anh hiểu.

– Nhưng anh đã hiểu anh sẽ làm gì chưa?

– Anh hiểu.

Hoàng Guitar đã khô nước mắt. Nó thấy má Diễm Hương rớm rớm máu. Mảnh thủy tinh còn vướng trên lưng áo của nó. Nàng thấm nước mắt vào áo nó, và mảnh thủy tinh của cơn điên còn sót lại đã làm má nàng rướm máu. Hoàng Guitar vội cởi phăng chiếc áo sơ-mi vải dày mà nó vẫn mặc từ lúc say rượu, ôm chặt lấy Diễm Hương. Mười ngón tay thon mềm của nàng xoa lên những vết thủy tinh đâm vào lưng nó. Con ngựa hoang thấy nổi đau dịu nhẹ.

– Anh thương em.

– Em biết mà.

– Nếu em không chịu nổi cực khổ, em hãy bỏ rơi anh, bỏ rơi anh đi, anh không dám hờn giận em đâu.

Diễm Hương bịt tay che kín miệng Hoàng Guitar:

– Anh đừng nói nữa.

Hoàng Guitar đẩy tay nàng ra:

– Anh cam đành nín nhịn suốt đời, như thế em sẽ khổ suốt đời.

Diễm Hương níu gáy Hoàng Guitar. Như Chiêu Ly đã bắt Hoàng Guitar câm nín, nàng đã đặt lên môi con ngựa hoang một chiếc hôn dài. Và như mỗi lần, cửa sổ của căn gác lại được đóng kín.

Khi Hoàng Guitar tỉnh dậy, Diễm Hương đã đi khỏi. Nó biết nó sắp phải làm gì. Hoàng Guitar còn nhớ rõ tên một thứ thuốc chích mà thườ còn sống trác táng, những tay chơi khét tiếng đã bảo nó. Hoàng Guitar nhớ để mà nhớ thôi, nó chưa hề dùng tới lần nào. Hoàng Guitar xuống nhà tắm rửa, thay quần áo, rồi xuống phố. Nó đã đứng trước cửa tiệm thuốc Âu Mỹ rất lâu, hút thuốc lá trên miệng mà vẫn không đủ can đảm bước vào.

Hoàng Guitar tưởng chừng nó là một hung thủ vừa giết người xong. Nó đang đào tẩu và chỉ sợ người ta biết mặt nó, tri hô ầm lên. Nhưng rồi con ngựa hoang cũng phải tìm vũng nước vì nó khát quá. Nó rụt rè vô hiệu thuốc. Hoàng Guitar đọc tên thuốc sai. Người bán thuốc hỏi đi hỏi lại hai ba lần, nó mới nói đúng. Hoàng Guitar hồi hộp chờ đợi. Mãi lúc trả tiền, cầm hộp thuốc và chiếc “xơ ranh” trong tay, nó mới hoàn hồn. Mấy chục bạc một hộp thuốc.

Phá bỏ một cuộc đời thật giản dị và rẻ tiền. Làm lại một cuộc đời hay xây dựng một cuộc đời sao mà khó khăn thế. Một mũi chích. Ôi chỉ có một mũi chích. Hoàng Guitar có thể giết nổi con nó. Cũng như chỉ cần một đêm bỏ nhà ra đi, nó đã giết nổi đời nó. Hoàng Guitar cúi đầu bước nhanh. Nó không dám nhìn ai. Tai nó đã điếc. Nó đang rút dao con chó, sắp sửa bấm nút.

Hoàng Guitar về đến nhà, tự nhiên, tối tăm mặt mũi. Đầu óc nó quay cuồng cơ hồ một người say nắng. Nó không còn nhìn thấy gì cả, không còn nhìn thấy chính nó. Một lúc lâu Hoàng Guitar mới trở về trạng thái bình thường. Nó vẫn nắm chặt hộp thuốc trên tay. Nghĩ đến việc nó sắp phải làm, Hoàng Guitar quặn đau. “Mày là con ngựa hoang dẫm nát đồng cỏ xanh tươi, mày không được sinh đẻ ngựa hoang nữa”. CƠM ĐIÊN TÌNH CỜ MUỐN NỔ DẬY. Hoàng Guitar để thuốc và “xơ ranh” xuống giường. Nó tìm rượu chống cự cơn điên. Rượu đã chiến thắng. Hoàng Guitar nằm co quắp trên sân gác. Nó ngủ. Nó là bãi chiến trường của cuộc chiến tranh giữa lương tâm và tội ác. Sau trận chiến chưa phân thắng bại, bãi chiến trường bầy nhầy những xác tử thi. Hoàng Guitar không khóc, không cười, không kêu cha, réo mẹ nữa. Nó cũng không lẩm bẩm “Tôi nín, tôi nín, tôi nín”, như cơn điên say lần trước.

Đống thịt Hoàng Guitar nằm đó. Tim còn đập, máu còn lưu thông. Hình hài còn là hình hài của thằng người. Nhưng không ai muốn coi nó là thằng người. Đoạn kết của cuộc đời một du đảng đấy. Đến khi con ngựa hoang biết những bước đi hoang của nó ghi lại trên đường đời những dấu vết tội lỗi; đến khi nó hiểu du đảng chỉ là những thằng khốn nạn mất dạy, những thằng hào hoa lúc nghèo đói, trụy lạc, trác táng lúc sẵn tiền và chẳng làm gì ích lợi cho chính bản thân chúng nó, thì đã muộn. Thằng du đảng hối hận. Xã hội không cho phép nó hối hận. CƠM THỪA CÓ THỂ CHO CHÓ ĂN, ĐỔ VÀO THÙNG NƯỚC GẠO CHỨ KHÔNG AI THÈM ĐỂ PHẦN CHO ĐỨA TRÈ MỒ CÔI. TẤM LÒNG THẬT CỦA XÃ HỘI LÀ VẬY. SỰ PHÙ PHIẾM, LÀM DÁNG BIỂU HIỆU TRONG CÁC CUỘC LẠC QUYÊN.

Bốn phận của xã hội chỉ có thế. Mất công tìm hiểu căn kể những nguyên do đưa đưa trẻ hiền lành thành du đảng mất dạy làm cái gì. Du đảng thì khu trừ nó, tiêu diệt nó, đẩy nó tránh xa khỏi đất liền. Nó muốn sống ở trên đất liền, nó phải biết sống hèn như chó hoang với những vết nhơ không ai thích nó gột rửa. Xã hội ghê tởm du đảng. Xã hội hãnh diện sự ghê tởm. Khốn nỗi, xã hội chối bỏ sự bất lực của mình. Người ta thừa khả năng chiêu hồi bọn cuồng tín dùng súng, dùng dao tàn sát cả một làng, một miền, một quốc gia song lại thiếu tâm hồn chiêu hồi những thằng du đảng mà những hoàn cảnh chó đẻ của gia đình, xã hội, học trường, chiến tranh đã đẩy nó vào những nghịch cảnh để phải cầm dao giết người thì mới có CƠM ĂN, ÁO MẶC VÀ TIỀN TIÊU SÀI.

Người ta nguyện rửa những thằng móc túi, ăn cắp bến xe, đánh đập chúng nó không thương sót song đã hèn nhát làm ngơ cho những thằng ăn cắp xương máu của hàng triệu người hiền lành, chất

phác. Người ta truy tố ra tòa, luật sư tìm đủ các thứ luật cổ kim để bào chữa tội lỗi cho những thằng mặc “com pò lê” ăn cắp song không ai thừa hơi tìm luật cãi cho những đứa trẻ áo rách, sinh ở vỉa hè, lớn ở vỉa hè, ăn cắp kiếm sống ở vỉa hè. Đó là những đứa ăn cắp hôi thối. Xã hội loài người ở không gian và thời gian nào cũng thế thôi.

Hoàng Guitar không thể thắng nổi luật đời đã quy định cái số phận những thằng trót gây ra tội ác. Nó đã nhúng mình dưới giòng sông Nhãn Nhục. Rốt cuộc rằng nó chỉ mòn đi vì nghiện thật mạnh để chịu đựng mà tìm con đường sống lương thiện. Tội lỗi với xã hội chưa đền xong, nó lại gây thêm tội lỗi với lương tâm, với Thượng đế.

Nó mệt mỏi quá rồi. Sức chịu đựng của nó hết rồi. Hoàng Guitar nằm đó. Tim còn đập. Máu còn lưu thông. Dầu tài hoa lắm, thông minh nhiều; dầu là tinh hoa của du đảng, là tất cả lương tâm của du đảng còn sót lại trên cõi đời này, Hoàng Guitar vẫn cứ nằm đó nguyên vẹn vóc dáng một thằng du đảng khốn nạn, đáng phỉ nhổ. Bởi vì, nó đã là du đảng.

Nó nằm đó mãi tới khi chiếc khăn lạnh áp lên mặt nó, lau sạch bụi bẩn và mồ hôi, mới tỉnh. Nó nắm chặt cánh tay người yêu:

– Anh không muốn thế, anh không muốn thế, em ơi!

Diễm Hương dịu giọng:

– Em biết.

– Anh vẫn muốn làm đẹp cho đời anh...

– Em biết.

Nàng nâng người yêu ngồi dậy, an ủi:

– Chúng ta đang sống giữa một xã hội loài người mà yêu nhau cùng có tội. Thì anh hay em chẳng có tội gì cả. Những kẻ tháng tháng dùng Lyndiol, dùng vòng xoắn ngừa thai hay theo phương pháp Ogino Knauss có khác gì phá thai đâu. Nhân loại đã đang và còn làm thế, cổ võ khuyến khích làm thế, anh hay em chẳng có tội gì cả.

Hoàng Guitar đứng lên. Nó lẳng lẳng tìm an côn, lược “xơ ranh”. Diễm Hương cũng lẳng lẳng đến giường nằm úp mặt xuống đợi Hoàng Guitar loay hoay một lúc mới lấy xong thuốc vào “xơ ranh”. Miếng bông gòn đã tẩm an côn.

Và mũi kim đã lấp vào đầu ống “xơ ranh”. Ngọn đèn nê-ông bật sáng rực. Hoàng Guitar đã bấm nút dao. Lưỡi dao bật kêu “tách” một cái. Nó sắp giết người. Hoàng Guitar đến bên giường. Diễm Hương tự kéo quần để hở một bên mông, Hoàng Guitar đã “cắn” đúng điểm chích. Nó xoa an côn vào đó. Khi sắp sửa phóng mũi kim tiêm, tay Hoàng Guitar bủn rủn. Nó mơ hồ nghe tiếng hỏi: “Mày nỡ giết con mày hả Hoàng Guitar? Đồ khốn nạn, đồ thú vật”. Mắt Hoàng Guitar hoa lên. Nó mơ hồ nhìn thấy Hội ghê, nhìn thấy những chuyến xe cam nhông đầy nhóc đồ Mỹ lao thẳng vào một cái vi-la, không xảy ra chuyện gì. Tim nó đập loạn cả lên. Hai hàm răng run lập cập nghe rõ tiếng. Như có ai cầm dao chặt cụt cánh tay nó, chiếc “xơ ranh” rút

xuống giường. Hoàng Guitar tỉnh một cơn mơ hoảng. Nó chụp chiếc “xơ ranh” đầy thuốc, ném mạnh vào tường. Tiếng thủy linh vỡ khiến Diễm Hương ngơ ngác.

– Anh điên à?

Hoàng Guitar bẻ bảo tay rằng rắc:

– Anh không điên, anh không nở giết con anh, con chúng ta. Anh nhớ ra rồi, anh sẽ có thật nhiều tiền để nuôi con chúng ta thanh người tử tế.

Nó bình tĩnh, mỉm cười tự tin:

– Em không phải đi làm nữa. Em ở nhà. Vài hôm là cùng chúng ta sẽ thuê căn nhà sang trọng, đầy đủ tiện nghi. Em tin anh đi, chúng ta sẽ sung sướng.

Nàng kéo quần lên, ngồi dậy. Im lặng. Không ai nói thêm với ai một lời nào. Nhưng bốn con mắt nhìn nhau không chớp. Rồi bốn giọt nước mắt úa ra chẳng chịu rơi rụng. Đó là những giọt nước mắt lưng tròng. Bốn cánh tay vươn dài, mời đón. Họ ôm lấy nhau. Và bấy giờ mới có tiếng khóc.

Hội ghè đã thuật xong tình hình “làm ăn” của nó. Hoàng Guitar vẫn ngâm điệu xì gà “Robert Burns” chưa châm lửa. Nó dựa lưng vào tường, đôi mắt như đang nhìn về một nơi xa thẳm. Hội ghè say sưa thuyết trình, không cần biết làm sao, Hoàng Guitar nín thinh. Nó cứ tưởng Hoàng Guitar theo rồi nó. Khi dứt lời, nhìn dáng điệu thần thờ của đàn anh, Hội ghè lắc đầu khế.

Bao nhiêu ngày mong đợi, mong đợi vô vọng, hôm nay Hoàng Guitar tự ý tìm nó, nó mừng cơ hồ đã nắm chắc giấc mộng giàu sang. Hội ghè có quyền giàu sang như bao thằng khố rách áo ôm lưu manh dở, nửa thầy nửa cu ly đã giàu sang từ khi người Mỹ tràn ngập ở Việt Nam. Hoàng Guitar cho nó niềm tin tưởng nó sẽ giàu. Đâm chém, bắn giết nó biết làm. Chỉ thiếu mưu mẹo. Hội ghè đã thay đổi triết lý sống. Với nó, hôm nay, “làm ăn” trót lọt, qua mặt “cớm”, sống phây phây bên ngoài mới anh hùng. Chứ tung hoành oanh liệt cách mấy, mà rốt cuộc, phải vào “ấp” thì không gì đáng ca ngợi hết. Du chột thoát hàng chục lần tội tù, án tích là nhờ tài “quản sư” của Hoàng Guitar.

Đàn anh Mười khóa, Đực lì của nó sinh thời thường kể thành tích lẫy lừng của Hoàng Guitar cho nó nghe. Đến thời huy hoàng của nó là thời phải làm đàn anh kiếm sinh kế cho đàn em. Hội ghè đã tỏ ra thèm Hoàng Guitar vô cùng.

Nhưng Hoàng Guitar, thần tượng của Hội ghè, dường như đang muốn ngủ. Nó móc bật lửa dúi vào tay đàn anh:

– Đốt đi anh.

Hoàng Guitar hỏi:

– Tình hình có thể thôi à?

Hội ghè sáng rực đôi mắt:

– Thừa anh, có thể thôi.

Hoàng Guitar biểu diễn một đường bật lửa. Nó hất bàn tay trái thật

nhANH. Ngón tay vừa đẩy cái nắp Zippo ra thì đã đặt trên bánh xe đá lửa rồi. Nắp bật lửa mở tung, đồng thời, ngọn lửa cũng cháy. Hoàng Guitar mời thuốc. Hội ghê nuốt nước miếng cảm phục. Hoàng Guitar nhả khói.

– Như vậy phải dùng súng?

– Dạ.

– Mình có hai địch thủ?

– Dạ.

– Theo mày thì địch thủ nào đáng ngại?

– Chủ của mình.

– Còn an ninh, cảnh sát?

– Coi như pha. An ninh, cảnh sát không đủ mắt canh chừng. Ăn cắp đồ Mỹ bây giờ lan tràn như bệnh dịch, sức mấy nhà nước lập đủ các hàng rào. Em đã nói với anh rồi, tội thuê mình áp tải đồ ăn cắp có thể lực lắm. Tổ chức của chúng nó chặt chẽ kinh khủng. Nó dám phát súng cho mình thì đâu phải chuyện rớt. Không làm cho chúng nó khó mà phân biệt thực hư. Cái đời đâm chém, canh sòng bài, bắt cóc của đại ca Du chột giờ là xưa rồi không có tương lai gì cả. Nghề này chỉ cần ba chuyện thôi, anh ạ! Em thề với anh, sau ba chuyến trót lọt, em không giải nghệ sống lương thiện, anh cứ việc giết em.

Hoàng Guitar cắt lời Hội ghê:

– Tao hiểu rồi, mày đừng mời chài nữa. Tao đang cần tiền, mày biết chưa?

Hội ghê gật đầu:

– Em đoán vậy.

– Không đoán gì cả, tao cần tiền nên đến tìm mày. Mọi việc kể như xong. Mày có tiền mặt đưa tao vài chục ngàn.

– Sẵn sàng.

– Trả tiền công tao trước bốn chục ngàn đi!

– Sao anh lại nói thế?

– Rõ ràng mà, màu mè làm chó gì!

– Anh cần thêm không?

– Chừng cần, tao sẽ hỏi. Tao có vợ, sắp có con, tao cần tiền cho vợ con tao, mày hiểu chưa?

– Anh đã lấy vợ?

– Ừ.

– Anh giới thiệu em với chị đi. Em sẽ biếu chị tủ lạnh, máy lạnh, máy giặt...

Hoàng Guitar xoa tay:

– Khởi cần, tao sẽ mua. Mày chỉ nên biết tao là đủ. Vợ tao, tao không muốn nàng quen biết một thằng nào cả.

Hội ghê lảng lảng đi lấy tiền đưa cho Hoàng Guitar. Nó nói:

– Tối nay, em sẽ mời anh gặp những thằng cộng tác với mình.

Hoàng Guitar nhét sấp giấy năm trăm vào túi quần:

– Tối nay tao đi với mày.

Nó nhấn mạnh:

– Tao sẽ rất đúng hẹn.

Hoàng Guitar đã đúng hẹn. Nhưng cuộc gặp gỡ đã không đem lại cho nó một lợi ích nhỏ. Kế hoạch mà nó phác họa coi như hỏng. Hội ghê quả là đứn ngu xuẩn. Tổ chức ăn cắp đồ Mỹ của bọn chủ Hội ghê rất khoa học. Người Mỹ cũng dính trong vụ này. Mỗi đêm một lần “ăn hàng”. Xe cam nhông Mỹ chở đồ, đằng trước là xe “dzip” quân cảnh Mỹ dẫn đầu dẹp đường, đằng sau là xe quân cảnh Mỹ hộ tống. Hàng đi trên lộ trình nhất định. Nó tới đâu, vào đâu, dừng ở đâu, rẽ hàng chỗ nào, ai nhận đồ, từng chi tiết nhỏ đều được ghi trên bản đồ với những lời ghi chú mà chỉ có xếp công voa biết. Tách rời một chiếc xe đi đường khác, chắc chắn, quân cảnh Mỹ sẽ không thể làm ngơ.

Hoàng Guitar bảo bọn Hội ghê:

– Đừng hòng qua mặt quân cảnh Mỹ. Dầu qua nổi, chỉ thoát một chuyến. Sau đó chúng mày biệt tích. Chìa mặt ra, chúng nó thịt liền.

Hội ghê thất vọng:

– Không có kế khác à?

Hoàng Guitar nói:

– Để tao cho chúng mày biết đầy đủ sự thất bại nếu chúng mày định “ăn hàng” qua mặt quân cảnh Mỹ. Thứ nhất: tao không lọt nổi vào bọn mày vì chúng đang làm ăn ngon trớn, rất ngại nhận người, dù người lạ chỉ làm công cho chúng nó. Tao phải gây sự tín nhiệm. Chúng mày đã làm, chắc chúng mày dư hiểu điều này. Vậy muốn ăn một chuyến cầu âu theo kế hoạch của chúng mày, tao phải được tuyển dụng cái đã. Thứ hai: ăn một chuyến mà chia hàng chục phần thì không bõ ăn. Thứ ba: thiếu tay súng, mình tao khó mà địch nổi mười thằng Mỹ. Chúng mày nghĩ kỹ đi, tao sẵn sàng vào cuộc nhưng có cả công voa hãy liệu mạng một chuyến. Bằng không bỏ rơi tại này, tao có kế hoạch của tao.

Hội ghê xoa tay:

– Anh làm rồi, một xế cam nhông ít ra cũng trên mười triệu.

Hoàng Guitar cười nhạt:

– Mày mại nổi mười triệu không? Tao sợ nó đưa năm trăm ngàn mày cũng nhận tạm.

Bọn cộng tác với Hội ghê phục Hoàng Guitar lác mắt. Hội ghê đã giới thiệu Hoàng Guitar không ngoa. Một thằng nói:

– Tôi đồng ý với anh Hoàng Guitar.

Hoàng Guitar khinh khỉnh:

– Vậy mày khôn. Ăn cắp để sung sướng bằng tiền ăn cắp thì hãy ăn cắp. Dẫn thân vào chỗ chết, bây giờ hành động ấy lỗi thời rồi. Chỉ bằng cứ làm công lai rai, phè phỡn như Hội ghê là yên chuyện.

Hội ghê hỏi:

– Anh bảo anh có kế hoạch khác, kế hoạch ấy ra sao?

Hoàng Guitar đáp:

– Chúng mày bỏ rơi chủ của chúng mày đi. Ăn cắp tận gốc, biết chưa?

Hội ghê ngạc:

– Anh nói rõ ràng giùm.

Hoàng Guitar khó chịu:

– Mà tối dạ quá. Chúng nó biết ăn cắp đồ Mỹ thì mình cũng biết ăn cắp đồ Mỹ. Bỏ cái trò ăn cắp của những thằng ăn cắp đi. Tao không thích phỗng tay trên vì phỗng tay trên vụ này coi mời khó nuốt. Chúng nó cậy thế lực để ăn cắp đồ Mỹ, thì mình cậy tài, cậy can đảm. Mà hiểu chưa?

– Chưa.

– Chưa thằng nào hiểu à?

Cả bọn nín thinh. Hoàng Guitar lắc đầu:

– Thế mà đòi làm ăn lớn. Tao muốn trả lại mày mấy chục ngàn.

Hội ghê ạ!

Nó móc túi lôi xấp bạc năm trăm Hội ghê đưa cho nó buổi chiều mà nó còn ngại không muốn trao cho Diễm Hương. Hoàng Guitar đặt xấp trên bạc mặt bàn.

– Tao bỏ cuộc.

Hội ghê năn nỉ:

– Tụi này ngu mới nhờ vả đàn anh chứ! Nếu lại khôn ngoan, đâu dám phiền đàn anh, đâu dám làm đàn anh vất vả.

Hoàng Guitar luồn tay dưới gầm bàn, nhéo Hội ghê, rồi nói:

– Tao sợ chết, bỏ cuộc trước.

Hội ghê biết Hoàng Guitar không muốn nói rõ kế hoạch của nó cho những đứa cộng tác, nó đẩy xấp bạc về phía Hoàng Guitar:

– Đàn em không được phép biểu anh tiêu chơi ư? Đàn anh bỏ cuộc hay vô cuộc là quyền của đàn anh, đàn em không dám nói nhiều. Vâng, tụi này sẽ theo con đường của tụi này. Không vô hang sao bắt được cộp con.

Hoàng Guitar đứng dậy, bắt tay từng đứa, cầm xấp bạc, nhét vào túi rồi rời khỏi quán nhậu. Nó về thẳng sào huyết của Hội ghê. Tiếng đồng hồ sau, Hội ghê mò mẫm về, đã thấy Hoàng Guitar ngồi nóc rượu. Hội ghê mừng quýnh. Nó vào đề ngay:

– Anh muốn loại tụi nó hả?

– Mà thông minh đấy. Hai thằng làm hai chuyến xe thì bỏ nghề dễ. Mười mấy thằng phải làm hai mươi mấy chuyến xe tao sợ vừa làm trôi chuyên thứ mười đã nạp mạng.

– Anh nói kế hoạch của anh đi!

– Mà có bao nhiêu “vốn”?

– Độ trăm ngàn bạc mặt.

– Dư rồi... Nghề ăn cắp bây giờ phải bỏ “vốn” nghe chưa. Kế hoạch của tao chắc ăn trăm phần, chưa đứa nào nghĩ ra, tao càng chắc ăn hơn. Bây giờ, tụi mình thả con xăn xắt, hai tháng sau bắt cá mập. Mai tao với mày sang bên Gia Định, tới một xã xa tỉnh, dúm hai chục ngàn, hay hơn nữa, cho thằng đại diện xã, xin nó cấp mỗi đứa một căn cước bọc nhựa. Chúng mình mang tên khác sinh năm một ngàn chín trăm ba mươi ba thì khỏi cần giấy tờ hợp lệ tình trạng

quân dịch. Xã sẽ cấp cả giấy hạnh kiểm. Tao với mày nộp đơn xin lái xe vận tải cho sở Mỹ bên thương cảng. Mày biết lái xe chừ?

– Biết.

– Khá không?

– Nghề mà.

– Có bằng chưa?

– Rồi.

– Mấy con dấu?

– Đủ cả.

– Vậy coi như kế hoạch của tao xong năm mươi phần trăm.

Hội ghè phân vân một lát, rồi hỏi:

– Mình đợi lâu không?

Hoàng Guitar nhún vai:

– Tiền đây chúng mình đi chứ chúng mình có phải bước đâu. Mày tìm thằng râu đơn, dính vào đó vài xấp, nó chuyển ngay với vài hàng chữ gửi gắm “xếp” của nó. Tao dặn mày trước được tuyển dụng rồi, cần ngoan ngoãn, sợ đỡ và “chè lá” cho bọn trông coi xe cộ. Chúng nó thương mình, biết mình thật thà, sẽ cho lái những chiếc xe “quan trọng”. Mày đã tìm tao nhớ một điều là nghe lệnh tao. Chừng tao bảo “ăn” được hãy “ăn” kéo “hóc” đó.

Hoàng Guitar đích thân tìm Hội ghè. Nó quên điều đó. Nhưng Hội ghè có bốn phận vâng lời đàn anh. Nó vẫn tin rằng nó đã mời Hoàng Guitar.

– Anh khỏi dặn dò.

Hoàng Guitar đốt điếu xì gà thứ hai:

– Tao còn gửi bọn “Chemises noires” chiếc bật lửa Ronson. Không biết có nên đòi lại không?

Hội ghè nghiêng răng ken két:

– Anh để vụ này em lo giùm.

Hoàng Guitar buồn bã:

– Tao còn gửi con nhân tình cũ một kỷ niệm ba tháng tù, thằng cha Hoàng Văn Ngọc ba năm ở “ấp”... Tao có nên thăm hỏi những kẻ đã làm tao khổ, điều đứng đến nỗi phải về làm ăn với mày không nhỉ?

Hội ghè không dám đáp, Hoàng Guitar chớp mắt:

– Tao còn gửi ở cuộc đời nhiều kỷ niệm chua chát quá. Nhiều người gửi hy vọng vào tao, tao thì tao gửi hy vọng vào cuộc đời. Với cuộc đời tao chỉ là kẻ chơi bạc cò con. Mà sòng bài đã không đãi ngộ kẻ càn vốn liếng. Mày đã biết trước rồi đấy, tao thất bại khi muốn làm lại đời tao.

Hoàng Guitar nhả khói thuốc:

– Con Riri Huệ giờ ra sao?

Hội ghè liếm mép:

– Nàng bỏ xóm này rồi.

Hoàng Guitar thờ dài.

– Nó cũng thất bại khi muốn làm lại đời nó. Nhưng nó khôn ngoan

hơn tao, nó biết thân nó là con đĩ. Tao có chút học nên ưa suy nghĩ. Vì tao suy nghĩ nên tao thất bại đau đớn. Đời sống không bao giờ có mộng ước cả. A, Phương công tử còn ở với mày không? Tao quên bém nó vì nó làm tao nổi giận mấy tháng trước.

Hội ghè chột dạ:

– Nó bỏ em rồi.

Hoàng Guitar không hỏi lý do. Nó chép miệng:

– Tội nghiệp nó, tội nghiệp tao, tội nghiệp mày. Nó cũng khuyên tao nên làm lại cuộc đời. Chẳng biết nó phiêu bạt phương nào?

Hoàng Guitar dục Hội ghè:

– Đem rượu ra đây!

Hội ghè hỏi:

– Anh không ngủ đêm nay à?

Hoàng Guitar gật đầu:

– Tao ngủ với mày.

– Anh bỏ chị một mình?

Hoàng Guitar nín thinh. Hội ghè đi lấy rượu và ly. Hai đứa uống đến mềm môi.

– Tao sắp có con.

– Mừng cho anh.

– Mừng cái gì?

– Mừng anh được làm bố.

Hoàng Guitar cười sặc sụa. Men rượu đã thấm vào tim phổi nó. Nó lải nhải:

– Về với mày chắc có ngày sẽ ngủ dưới mộ. Tao tập cho nàng ngủ một mình cho quen. Tao sợ chưa nhìn thấy mặt con, tao đã tịch rồi.

Hội ghè xoa tay:

– Anh đừng nói gở.

Hoàng Guitar ném bóp cái ly vào cửa tủ lạnh:

– Đ.m. dân giang hồ cũng kiêng kỵ sao?

Hội ghè nhe răng cười:

– Hà hà, em quên. Bọn mình nói gở là có điềm lành.

Hoàng Guitar cầm chai rượu nốc ừng ực:

– Mày nói đúng.

Nó cầm đầu điều thuốc đang cháy vô miệng. Rồi nhổ loạn cả lên.

Hội ghè biết đàn anh sắp gục. Nó lấy gối, mền, dùi Hoàng Guitar nằm xuống, trùm mền kín bụng và ngực Hoàng Guitar. Con ngựa hoang làm nhảm, phì phà một lúc thì nghiêng đầu sang một bên. Rãi rớt ở miệng nó nhều xuống gối. Nhưng Hội ghè không nhìn thấy hai giọt nước mắt đọng ở hai đuôi con mắt con ngựa hoang.

Chương 25

~ Anh còn một ông chú thương anh lắm. Bố anh không ưa chú anh vì chú anh tự ý lấy một cô đào cải lương làm vợ. Chú anh bị gia đình từ bỏ. Anh cũng bị gia đình từ bỏ. Chú anh thì vì tình yêu. Còn anh vì... du đãng. Có dạo anh đã nén tự ái, tìm tới chú anh. Chú anh ôm lấy anh mà khóc. Chú không có con. Chẳng bao giờ chú anh có con nữa. Chú anh muốn nuôi anh và chờ khi chết, nhường gia tài của chú anh cho anh. Hiện nay, chú anh là chủ hãng thầu chuyên rẽ hàng từ các tàu ngoại quốc lên bờ. Chú anh muốn bắt anh về trông coi hãng thầu nhưng anh chưa nhận. Anh chỉ xin làm công một thời gian xem có kham nổi nghề mới không. Chú anh lại tưởng anh làm lại đời anh thật xứng đáng. Chú yêu anh hơn. Bây giờ, anh lái xe vận tải. Vài tháng nữa anh sẽ lái xe du lịch chở em đi chợ rồi chở con chúng mình đi học, chúng ta sống bình thường. Anh sẽ hãnh diện biết bao lúc con mình khôn lớn kể với nó rằng bố nó đã tự lập không cần hưởng gia tài bất cứ ai. Em hiểu chưa?

Hoàng Guilar đã bịa đặt chuyện để Diễm Hương khỏi thắc mắc về việc làm của nó. Nàng không thắc mắc gì cả. Nàng đang ốm nghén. Ốm nghén khổ lắm. Nàng bỏ ăn mấy ngày liền, cứ ăn vào lại ói ra. Nàng phờ phạc như người mất hồn. Hoàng Guitar phải chở nàng đi bác sĩ. Nó lo cuống cuống vì không biết ốm nghén chỉ là bệnh soàng chẳng cần thuốc thang cũng vẫn khỏi. Những ngày ốm nghén qua đi. Diễm Hương bắt đầu lo cho tương lai của con. Nàng đã quên hết những nhân vật nữ hiện sinh trong tiểu thuyết hôm nay. Một con đĩ, khi biết lo cho tương lai con nó, nó còn biết quên dĩ vãng ê chề, nghề nghiệp đê tiện của nó, hưởng chi những người đàn bà khác. Cuộc đời ví như bông hoa. Nó rụng xuống đất thì thôi, chứ nó đã kết trái, người ta phải mong nó chín ửng và ngọt lịm. Diễm Hương không hối tiếc, không hối tiếc gì nữa. Nàng đã làm con gái và sắp làm đàn bà. Sự lãng mạn đã kết trái thực tế. Nàng không mơ mộng nhưng nghĩ rằng Hoàng Guitar sẽ làm nổi hạnh phúc đơn giản cho nàng, cho con nàng. Nàng ở nhà chờ đợi niềm hạnh phúc đó.

Hoàng Guitar đã tính đúng đường đi. Nhờ tiền của Hội ghê, hai đứa được nhận làm việc ngay. Sở Mỹ thu dụng chúng nó vì chúng nó đầy đủ điều kiện. Hàng ngày, hai đứa lái xe chở đồ hộp từ bến tàu về các hợp tác xã Mỹ. Chúng đến sớm, về muộn, luôn luôn tỏ ra ngoan.

Xếp Mỹ cho hộp nước ngọt nào, chúng uống hộp đó, không ăn cắp vặt, giấu diếm đem về nhà. Xếp Mỹ khen ngợi chúng luôn miệng và tặng chúng nhiều nước trái cây, thuốc lá, xà phòng, mùng mền... Hoàng Guitar chở về cho vợ dùng. Món tiền của Hội ghê biếu, nó đã chi một nửa vào việc thuê cả căn nhà của người chủ Trung Hoa. Lúc này vợ chồng Hoàng Guitar không còn phải sống chui rúc trên căn

gác xép nữa. Hoàng Guitar cười nói hồn nhiên, khiến Diễm Hương tưởng nó đã quên dĩ vãng. Nàng đâu biết Hoàng Guitar đang phiêu lưu vào chỗ chết để tìm lẽ sống.

– Khi con chúng ta ra chào đời, anh sẽ lái xe chở em và con về nhà ông nội, ông ngoại nó. Các cụ thương cháu sẽ bỏ hết mọi chuyện. Em tin anh đi.

Hoàng Guitar thường tưới tin tưởng vào gốc cây hạnh phúc của Diễm Hương như thế. Nàng tin chàng. Chàng có bao giờ nói dối nàng đâu. Chàng gắng sức phấn đấu. Chàng can đảm chiến đấu. Chàng thất bại đôi ba lần không phải vì chàng hèn nhát. Mà tại cuộc đời chưa chịu tái tuyển dụng chàng. Sự thành công luôn luôn dành cho những kẻ dám chiến đấu. Hoàng Guitar đang chiến đấu phi thường để vượt mọi trở ngại, tìm cuộc sống đơn giản bình yên với vợ con. Chàng sẽ thắng cuộc. Nhưng Diễm Hương càng tin bao nhiêu, Hoàng Guitar càng lo lắng bấy nhiêu. Nó nhớ những lời nó nói với Hội ghê đêm say rượu mà lạnh cả người.

Hội ghê nóng lòng lắm. Mặc mồi, thả xuống nước, chờ phao động đập quá lâu. Hơn một tháng, phao không nhúc nhích. Nó thấy Hoàng Guitar có vẻ hài lòng mỗi lần lĩnh lương. Hội ghê sợ Hoàng Guitar “thuốc” nó, xin được việc làm là làm lại cuộc đời. Một tháng rồi, nó đã bỏ rơi tổ chức ăn cắp đồ Mỹ. Nó mất vô khối quyền lợi. Tuy đàn em nó vẫn tiếp tục tổ chức cũ nhưng thiếu nó, bọn đàn em không “nhảy dù” thêm được món nào trừ tiền lương và vài bổng lộc nhỏ mọn. Hôm nay, sau khi lĩnh lương cuối tháng, Hội ghê mời Hoàng Guitar đi nhậu ở cầu Tân Thuận. Nó tìm quán vắng, ngồi bàn xa hẳn các bàn khác, nhắc Hoàng Guitar mục đích chính. Hoàng Guitar gạt đi:

– Mà quên rồi à?

Hội ghê nhăn nhó:

– Chờ lâu sốt ruột.

Hoàng Guitar nghiêm nghị:

– Tao chưa hạ lệnh, hiểu chưa?

Hội ghê thở dài:

– Bao giờ anh mới hạ lệnh?

Nó kể lể:

– Một tháng nay, lãnh mười mấy ngàn lương, lái xe học máu mồm, lái cả Chủ nhật, em mất háng mấy chục ngàn...

Hoàng Guitar mím môi:

– Mà cầm mồm đi. Muốn “ăn” một mình thì “ăn” trước đi.

Hội ghê phát cáu:

– Nếu “ăn” một mình nổi, em đâu làm phiền anh.

Hoàng Guitar nổi giận:

– Mà muốn nói không cần tao hả?

Hội ghê xuống nước:

– Em đâu dám.

Hoàng Guitar mắng:

– Mà ngu như chó. Câu cá giật lia lịa mà chỉ được tôm, cá bằng

bàn tay thì giật làm gì. Tao muốn giật một phát được cá lớn liền, mày hiểu chưa? Bây giờ ăn, chỉ ăn coca cola, bia hộp thôi, con ạ! Ông muốn “ăn” máy lạnh, vô tuyến truyền hình, ra-đi-ô cơ. Một xế đầy ra-đi-ô là giải nghệ được rồi, con sáng mắt ra chưa?

Hội ghè cúi gằm mặt, nó vuốt Hoàng Guitar một câu để gián tiếp xin lỗi:

– Em ngu như chó thật. Không được anh chỉ bảo, em sẽ uống no coca cola.

Hoàng Guitar bóc con tôm nướng:

– Mày tưởng “ăn hàng” ngon như bóc vỏ tôm hả? Du chột ngày xưa không nghe tao nên đã chết. Mày biết ai giết nó không?

– Chín cùi.

– Tao giết nó.

– Anh!

Hội ghè tròn xoe mắt. Hoàng Guitar đã nhai thịt tôm một cách ngon lành.

– Nó không nghe tao, thả “món hàng” của nó. Nó còn giữ chân tao bằng cách bắt tao giết người, thủ tiêu “hàng”. Tao đã bỏ nó để Chín cùi giết nó. Liệu mày hơn Du chột không?

Hội ghè sợ toát mồ hôi:

– Em có ý nghĩ gì đâu.

Hoàng Guitar nốc một hơi bia:

– Khi đã nhập cuộc, tao biết tàn nhẫn như khi tao bỏ cuộc biết nhũn hơn con chi chi. Tao nóng lòng “ăn hàng” gấp triệu lần mày. Mày chỉ có cái thân mày. Thân mày và thân tao bị bắn chết liệng xuống sông đ. cần ai biết. Nhưng nay, tao có vợ tao, con tao. Tao không muốn chết, tao muốn sống để dạy dỗ con tao nên người bằng món “hàng” tao và mày sắp “ăn”. Mày nhớ chưa?

– Em nhớ.

– Đừng dục tao, đừng ngăn cản, bàn tán kế hoạch của tao. Mày cũng cần sống. Vì mày ham căn nhà ngoài lộ để lấy vợ, sinh con, quên đời dao búa. Phải không?

– Dạ.

– Mày còn nhớ những gì tao dặn mày chứ?

– Em nhớ kỹ.

– Nhắc lại tao coi?

– Liên lạc thường xuyên với bọn mua hàng. Chọn Ba Tàu để bán. Lấy tiền mặt. Điều kiện tiền trao trước, đồ nhận cả xe. Súng đạn đầy đủ. Đàn em kín miệng. Không cho đứa nào biết kế hoạch.

– Thiếu.

– Chùi súng mỗi đêm.

– Mày biết nếu cần “chơi” kẹt đạn thì sao chưa?

– Chết.

– Đủ rồi. Giờ tao cho mày hay, tao đã hỏi những thằng được chở radio, máy lạnh. Chúng nó biết cách bợ xếp Mỹ. Nhưng chúng nó chỉ dám “nhảy dù” hai ba chiếc trong chuyến thôi. Xếp Mỹ biết mà vẫn lờ

vì chúng nó đã tìm gái đẹp dăng xếp. Mình lo vụ này ngay thì “ăn hàng” sớm.

Hội ghè nhếch mép cười, xoa tay:

– Anh “xếp” thật.

Hoàng Guitar chửi thề:

– Đ.m., ở đây mà bốc xăng. Con Riri Huệ sẽ giúp mình một tay thật đắc lực. Nó đẹp người lại thơm tho, đầy đà, tụi Mẻo sẽ mù cha nó cả mắt.

– Anh quên rồi à?

– Quên gì?

– Riri Huệ rời xóm từ hai tháng trước.

– Thì mày đi kiếm nó.

Hoàng Guitar rót đầy bia vào ly:

– Muốn ăn hết phải đào giun. Muốn ăn cả xếp ra-đi-ô, phải có Riri Huệ.

Hội ghè bóp trán suy nghĩ rồi hỏi:

– “Ghế” khác được không?

Hoàng Guitar lắc đầu:

– Ngoài Riri Huệ không đứa nào làm mờ mắt bọn Mẻo được. Nó sẽ đóng vai vợ tao. Tao đích thân dăng vợ tao cho xếp Mẻo ngủ, xếp phải ban ân huệ. Mày rõ chưa?

Hoàng Guitar rít qua kẽ răng:

– Rõ chưa, cái nổi nhục của con người. Giả dụ phải dăng chính vợ mình cho xếp mày dám không?

Hội ghè đáp:

– Cũng dám chứ.

Hoàng Guitar cười khinh bạc:

– Mày đúng là người như bao thằng người đang dăng vợ con chúng nó cho xếp ngủ để hưởng lợi. Tao ghét lý luận lắm. Thế mà hôm nay tao lại thích lý luận. Vì tao trở về với mày, ăn mày ăn nhạt như mày. Tao muốn nói cho xã hội biết rằng tất cả những đứa làm giàu trong thời buổi này đều ăn mày ăn nhạt cả, đều dăng vợ con cho xếp Mẻo ngủ hay gá nghĩa với đười để bảo với xếp là chính vợ chúng nó.

Nó nâng ly bia, dục Hội ghè:

– Cụng đi. Nốc một hơi cho cạn. Chúng ta đều là quân ăn mày, vô liêm sỉ giống chúng nó. Chúng ta còn gian lao khổ cực hơn chúng nó, vậy chúng ta nên hãnh diện hơn chúng nó. Chúng ta tự tài mình ăn cắp, còn chúng nó cậy thế lực để đòi chia sẻ đồ ăn cắp. Mày bằng lòng chưa?

Hội ghè toét miệng:

– Bớ ơi, bớ biết bất mãn rồi đó.

Hoàng Guitar không nói nữa. Hai đứa cụng ly. Bia đã rừa dạ dày, ruột non, ruột già của chúng cơ hồ giòng nước chảy phẳng phẳng làm trôi đi những đồng phân ở giữa lòng con suối cạn. Chúng nó uống liên miên, uống rồi đi tiểu. Hết chai nọ đến chai kia.

Hội ghê bây giờ mới hiểu tại sao Hoàng Guitar muốn làm lại cuộc đời muộn màng quá khi tay đã nhúng chàm.

– Về chưa anh?

– Về đi.

– Em sẽ bắt tụi nó kiếm bằng ra Riri Huệ.

– Cố gắng lên mày sẽ có nhà ở ngoài lộ, tao sẽ có đời sống bình yên với vợ con. Sự nghiệp mày, sự nghiệp tao gửi ở cái tron của con đượi. Chúng ta sẽ thành anh hùng!

Hai đứa rời quán ăn.

Chương 26

Xếp của Hoàng Guitar và Hội ghê rất hài lòng Riri Huệ. Đàn em Hội ghê kiếm Riri Huệ không khó khăn gì. Thời buổi hôm nay là thời buổi vàng son của điếm và bồi. Đất nước càng nhiều khách lạ, điếm và bồi càng quý giá. Nhưng Riri Huệ không muốn kiếm ăn với khách lạ. Con mèo hoang an phận thủ thường vì nó biết nổi ê chề dày vò thể xác nó khi khách lạ gửi lại những con vi trùng ghê gớm. Riri Huệ kiếm ăn với khách quen. Nó không đi xa Sài Gòn. Như vậy, đàn em Hội ghê chỉ cần mất vài ngày là biết mèo hoang đang tá túc ở ổ nào. Chúng nó dẫn Hoàng Guitar tới. Mèo hoang vẫn yêu ngựa hoang. Ngựa hoang khê hất đầu, mèo hoang theo nó liền.

Hoàng Guitar không giấu điếm Riri Huệ. Nó kể Riri Huệ rõ mục đích của nó. Riri Huệ bằng lòng dẫn thân. Vì nó yêu Hoàng Guitar và cần nhiều tiền mà khỏi bán xác thịt.

Nó muốn ăn tiêu thả cửa trước khi chết. Hoàng Guitar tô điếm cho Riri Huệ thật lộng lẫy. Đến nổi chẳng còn ai nhận ra nó là con đười rạc rầy dù đã một lần người ta ngủ với nó. Hoàng Guitar dẫn Riri Huệ tới nhà riêng của xếp Mỹ, giới thiệu nó với xếp, nhận Riri Huệ là vợ mình.

Xếp Mỹ mời vợ chồng Hoàng Guitar đi ăn, đi nhảy. Xếp hào hoa như chưa từng ai thấy một người Mỹ hào hoa nào hơn xếp. Hoàng Guitar đưa xếp Mỹ vào bẫy. Nó nói nó bị nhức đầu cần về gấp. Xếp đang ôm Riri Huệ du dương khó rời người đẹp. Riri Huệ bám sát xếp Mỹ của “chồng”. Nó bảo “chồng” về trước nó sẽ về sau. Hoàng Guitar vui vẻ gửi “vợ” nhờ xếp Mỹ trông coi giùm. Nó dặn Riri Huệ kể hoạch “thuốc” thàng Mỹ đê tiện.

Đêm đó, Riri Huệ không về. Mà ngủ với xếp Mỹ. Sáng sau, Hoàng Guitar và Hội ghê đi làm như thường lệ. Xếp Mỹ đã gọi Hoàng Guitar vào văn phòng, xin lỗi Hoàng Guitar. Nhưng Hoàng Guitar tươi cười, niềm nở. Xếp Mỹ sung sướng lắm. Xếp không bị làm khó dễ. Ngay chiều hôm đó, xếp tặng Hoàng Guitar một chiếc đồng hồ và một chiếc máy thu thanh. Hoàng Guitar tặng Riri Huệ. Con mèo hoang tiếp tục ngủ với xếp Mỹ. Nó khéo léo chiều chuộng khiến anh chàng Mỹ vội nghĩ chuyện thực tế là yêu cầu Hoàng Guitar nhường vợ cho anh chàng.

Hoàng Guitar từ chối, xếp Mỹ không đủ tiền để mua vợ người công nhân Việt Nam. Xếp biết chỉ cần nhiều tiền là Hoàng Guitar đổi ý. Xếp đã mặc cả ráo riết. Cuối cùng, giá cả ngã như sau: Xếp đổi Hoàng Guitar và Hội ghê lái những chuyến xe chở máy thu thanh lên bến. Xếp cho Hoàng Guitar ăn cắp đó, nhưng mỗi chuyến xe ăn cắp từ năm chiếc trở xuống thôi. Hoàng Guitar và Hội ghê đành chấp nhận. Hội ghê tính ăn hàng ngay chuyến đầu. Hoàng Guitar khuyên

nó bình tĩnh ăn như tầm ăn rồi đã rồi hãy ăn chuyển chót.

Hội ghê không dám trái ý đàn anh. Nó không hiểu rõ kế hoạch “tầm ăn rồi” của Hoàng Guitar, nhưng tin rằng Hoàng Guitar sẽ đi đến nơi đến chốn. Mỗi tuần hai đĩa nháy dù được vài chục ngàn bạc đồ. Chia ba. Riri Huệ một phần. Hội ghê một phần Hoàng Guitar một phần.

Hoàng Guitar đem hết tiền về đưa cho vợ. Mỗi lần Diễm Hương nhận tiền là mỗi lần Hoàng Guitar nghĩ đến Riri Huệ. Nó muốn buồn mưa vào cuộc đời. Nhưng không dám mưa. Mà uống rượu thật say để quên rằng tương lai con nó sẽ được xây dựng bằng sự toa rập của những tâm hồn đê tiện. Ôi, tương lai của con em chúng ta đang bị toan tính như thế cả. Hoàng Guitar dứt khoát hẳn với ý thiện của nó. Lúc này còn mở miệng nói lương thiện thì khốn nạn hơn chót. Nó cố tin nó là đứa bất lương nhất trên đời. Nó không muốn giống bọn giả hình, sống nhờ tiền ăn cắp, tiền bán trôn của vợ mà cứ viết sách đạo đức dạy thiên hạ hay sáng tác những thiên anh hùng ca, những trang ái tình thơ mộng, cao thượng. Hoàng Guitar đã gọi “ve chai” bán hết những cây đàn, những tập nhạc. Mấy bản nhạc do nó sáng tác, nó cũng đốt luôn. Nó không chơi đàn, làm nhạc, nói với Diễm Hương những lời yêu đương nữa. Hoàng Guitar cho rằng tay nó đã bẩn, miệng nó đã hôi, mò tới và tán tỉnh vợ chỉ làm ô uế đàn bà và có tội với vợ con. Bất cứ con người bỉ ổi nào trên cõi đời này, đều mất quyền nói hay, nói đẹp. Họ phải biết câm nín nếu họ còn muốn con cái họ tha thứ họ và ngẩng mặt nhìn người khác. Những hạng vô liêm sỉ không nghĩ thế. Chúng nó cứ ăn cắp và cứ chửi xã hội ăn cắp, đòi xã hội thanh toán ăn cắp. Vợ con chúng cứ đi làm đờn bán dâm. Hoàng Guitar không đòi hỏi gì cả. Nó mong một chuyến ăn hàng lớn, đưa vợ con lên Đà Lạt lập nghiệp. Ở đó, nó sẽ uống rượu tối ngày để men rượu đốt cháy đi vãng như nhuốc của nó, để chờ ngày con nó khôn lớn, được kể cho con nó nghe chuyện con chuột chui rúc trong đồng rác thối tìm bằng được trái trứng mang về nuôi con. Trái trứng có cái vỏ bẩn thỉu nhưng lòng trắng, lòng đỏ thì thơm ngon vô cùng. Chuột con không ăn vỏ. Chuột bố đã giành cái vỏ bẩn thỉu mà ăn trước rồi.

Những gì Hoàng Guitar đã hứa với Diễm Hương sẽ chẳng bao giờ nó dám mơ tưởng. Nó không lái xe đưa vợ con về thăm gia đình bên nội, bên ngoại đâu. Chẳng bao giờ nó nhìn thấy những giọt nước mắt của mẹ nó. Hoàng Guitar đã chết rồi. Nó chết cho con nó sống.

Con yêu dấu của bố,

Con sẽ sống, sẽ sống phi thường như những nhân vật lịch sử. Bố hy vọng rằng bao nhiêu ê chề, tủi nhục, đau thương trên đời này, bố đã chịu đựng thay con hết. Con hãy ra đời, lớn lên, đầy đủ thời thơ ấu, tuổi thanh niên rồi hãy làm người lớn. Con hãy ra đời, lớn lên và cố gắng tạo một xã hội không có những đứa trẻ đi hoang với nỗi hận thù. Con yêu dấu của bố, con sẽ ra đời, con sẽ thành nhân vì con biết chuyện con chuột chui rúc trong đồng rác thối tìm bằng được trái

trứng nuôi con.

Chương 27

Riri Huệ đưa tặng Hoàng Guitar chiếc bật lửa Ronson.

– Lần này anh đừng để chúng nó mượn nữa.

Hoàng Guitar buồn rầu đáp:

– Anh già rồi, hết thời rồi, không đưa nào để ý đến anh. Anh sẽ sống yên thân với vợ con anh sau chuyến ăn hàng này.

Riri Huệ nói:

– Thằng Dick yêu em thật tình, nó muốn cưới em. Em về Mỹ không cần tiền Việt... Em có phận của em rồi. Anh đã giúp em sống bình thản ở nơi khác, nơi ấy không ai biết em đã làm gì.

Hoàng Guitar lắc đầu:

– Tính anh thích sòng phẳng. Anh muốn làm công thế này mãi. Vợ anh không đòi hỏi gì hơn. Nhưng anh không thì để Hội ghê khinh bỉ anh. Danh dự của anh gửi trong chuyến “ăn hàng” sắp tới. Cuộc đời có thể khinh bỉ anh chứ đàn em anh, anh không dám để chúng nó khinh bỉ. Chẳng thà chúng nó chê anh nhất gan khi anh bỏ rơi chúng nó đi làm lại đời anh.

Riri Huệ đưa tay vuốt tóc mai:

– Anh không sợ cái chết trước mặt anh à? Thằng Dick nó cho em biết, tụi “em pi” chúng nó không xót thương bọn nhảy dù đồ Mỹ. Tuần trước “em pi” nó bắn chết năm đứa “dù” đồ từ tàu xuống ghe, anh biết chưa?

Hoàng Guitar mân mê chiếc bật lửa:

– Anh biết.

Riri Huệ chớp mắt:

– Đêm kia bọn nhảy dù bắn nhau với “em pi” ở Bến Mới. Kết quả ba thằng trong bọn chết vỡ sọ, năm thằng bị vồ. Em đã dò hỏi thằng Dick, nó bảo chuột nhỏ không thể vồ mồi lớn, người ta có cả tổ chức mới làm ăn trôi chảy. Anh có một mình anh sẽ thất bại.

Hoàng Guitar trợn mắt:

– Ai dạy em nói thế?

Riri Huệ mím môi:

– Em yêu anh. Em sợ anh bị chúng nó bắn chết.

Hoàng Guitar quát:

– Im mồm!

Riri Huệ lặng thinh. Hoàng Guitar rút thuốc ngậm môi. Nó rút ra, xé đôi điếu thuốc, vắt đi:

– Đời người dù có một lần thử thời vận. Anh thì lại thử thời vận hai lần rồi. Quá tam ba bận. Lần này là lần chót. Hoặc anh thất bại, hoặc anh thành công. Nhưng anh phải thành công.

Riri Huệ thở dài:

– Khó lắm anh ơi!

Hoàng Guitar dậm chân hét lớn:

– Không khó khăn gì. Tao sẽ thành công, sẽ trải bạc triệu thay chiếu và nằm lên. Đời tao không xây dựng bằng ý chí được mà phải xây dựng bằng tiền.

Nó trầm giọng:

– Em hiểu chưa. Anh cần tiền. Thiếu tiền, con anh nó sẽ bơ vợ như anh, vợ anh có thể bỏ anh đi lấy Mỹ. Nhưng có tiền, thật nhiều tiền thì không lo ngại gì cả. Mọi việc sẽ ổn thỏa. Sẽ có đủ danh dự, tình thương yêu, ước vọng cho vợ anh. Con anh là tất cả, em hiểu chưa?

Riri Huệ ứa nước mắt:

– Tội nghiệp anh, ai bảo anh có con?

Hoàng Guitar nhăn nhó:

– Ai bảo chúng ta sinh ra đời? Làm người khổ quá. Sa chân một chút, nghèo đói vài năm là biến thành dĩ điểm, du đấng. Anh trót có con rồi như anh trót là du đấng, như em trót là điểm. Em không muốn tiếp khách nhưng vẫn phải tiếp vì em là điểm. Anh không muốn mạo hiểm nhưng vẫn phải mạo hiểm vì anh đã trở lại đời sống giang hồ. Tương lai con anh và danh dự giang hồ bắt anh đơn phương chống tất cả.

Riri Huệ ngậm ngùi:

– Chúng ta già cả rồi, anh ạ!

Hoàng Guitar nhìn những mạch máu nổi trên mu bàn tay mình:

– Anh cũng biết là anh già rồi. Lần này năm “ấp” thì năm kỹ lắm. Mà cần cù nhật từ đồng càng lâu hơn. Anh không dám để vợ con anh nheo nhóc. Anh phải liều vào chỗ chết để tìm lẽ sống. Có tiền là cuộc đời đáng sống phải không em? Con chúng ta đâu cần tiền chúng ta kiếm bằng cách ăn cắp và tiếp khứa như con cái bao nhiêu thằng ăn cắp trên đời này. Chúng nó đã lớn lên nhờ tiền ăn cắp, làm rạn vỡ gia đình chúng nó bằng tiền ăn cắp. Để lại ăn cắp. Nhưng anh, anh muốn con anh biết anh đã làm gì, nghĩ gì khi nó còn ở trong bụng mẹ nó. Anh sẽ đánh dấu đầy đủ những chỗ nguy hiểm dọc đường đời. Anh hy vọng con anh không dẫm phải cạm bẫy.

Riri Huệ chép miệng:

– Phải chi em không phải là dĩ và được làm vợ anh.

Hoàng Guitar bước lại chỗ Riri Huệ, vuốt ve con mèo hoang:

– Làm vợ anh, em sẽ chóng thành góa phụ.

Riri Huệ nắm chặt cánh tay Hoàng Guitar:

– Chỉ cần anh nghĩ tốt cho vợ anh, lo lắng cho con anh là đủ rồi. Sống với nhau suốt đời mà chỉ ghét bỏ nhau sao bằng sống với nhau một thời gian ngắn ngụi thương yêu nhau.

Con mèo hoang vẫn bám chặt móng vuốt của nó vào da thịt con ngựa hoang:

– Em có điều này muốn nói.

– Nói đi!

– Thằng Dick cho em một món tiền. Em biếu anh. Không, em biếu

chị và cháu. Anh bỏ cuộc đi, bỏ cuộc để sống lâu dạy dỗ cháu nên người.

– Cám ơn em.

– Anh bằng lòng nhận nhé?

– Không

– Anh chê?

– Anh muốn thử thời vận lần chót. Người đánh đu với số mạng mình trên dây không lưới căng dưới đất, nếu thoát chết sẽ sống oanh liệt. Dù sao, anh đã trót tiêu sài tiền ăn cắp của Hội ghê. Tức là anh đã trở về với vùng trời giang hồ cũ. Anh cần đánh đu trên dây tử thần. Sống chết đều có số mạng, sống chui rúc ngày ngày lo cơm áo thì có khác gì chết. Anh cần bạc triệu, em làm gì có đủ để biếu anh.

– Thế anh cho em một ân huệ chót được không?

– Em muốn anh cho em cái gì?

– Một đứa con của anh!

– Em đã có chồng mà, quên rồi ư?

– Em nhớ, nhưng muốn hình ảnh anh trong quăng đời còn lại của em khi xa xứ.

Riri Huệ buông tay Hoàng Guitar. Con mèo hoang lần khuy áo và luồn tay vào ngực con ngựa hoang. Hoàng Guitar chợt nhớ hôm nào, trong căn nhà tối tăm ở xóm Nguyễn Thông nối dài. Những kẻ có tâm hồn thì dù làm đĩ, đều khổ sở, đều bị những mơ ước dẫn vật, đầy đọa. Hoàng Guitar ôm chặt Riri Huệ. Tình ái của bọn giang hồ thật khốc liệt. Bên ngoài căn nhà của Hội ghê, dường như có nhiều tiếng chim hót. Riri Huệ đã nghe thấy. Chỉ mình nó nghe thấy. Nó ngụp lặn trong giấc mơ của nó, trong thế giới thơ mộng của nó.

Đến khi con mèo hoang tỉnh mộng, thế giới nhỏ bé của nó biến mất. Riri Huệ để mặc tình nhân nằm ngủ, nó lẳng lặng bỏ về với anh chồng Mỹ, không quên món tiền nó hứa biếu vợ con Hoàng Guitar. Hội ghê chờ Riri Huệ về một lúc mới đánh thức Hoàng Guitar dậy. Đêm nay, hoặc sáng mai, chúng nó sẽ “ăn hàng”, Hội ghê muốn biết quyết định cuối cùng của Hoàng Guitar. Nhưng đàn anh nó đang khó chịu cái bọc tiền của Riri Huệ. Con mèo hoang nhất định “chê” tiền Việt Nam. Nó sắp về Mỹ với chồng nó. Nó muốn dứt khoát chuỗi dĩ vãng trầy trụa ở quê hương. Hoàng Guitar ngần ngợ chán, nhét bọc tiền vào túi, tặc lưỡi:

– Cũng xong.

Hội ghê hỏi:

– Như vậy là xong, hả anh?

Hoàng Guitar đáp bừa:

– Ừ xong rồi, mai mày hạ lệnh cho tụi nó tụ tập ở chỗ đã định. Bất cứ lúc nào “hàng” ra, cứ kế hoạch đã vạch mà thi hành. Ngày mai là ngày dài nhất đấy.

Hội ghê cười rất tươi:

– Anh đừng lo. Thầy bói báo chuyện làm ăn lớn của anh em mình thành công. Em đi coi bói chiều qua. Thăng mù đoán trúng phong

phóc. Nó nói em được quý nhân phù trợ, việc nguy hiểm nhưng xong xuôi ổn thỏa. Nó cam đoan nếu trục trặc tới chửi vào mặt nó.

Hoàng Guitar hớn hờ:

– Nó ở đâu? Mà dẫn tao đi coi ngay.

Hội ghẻ hoan hỉ:

– Dạ, em dẫn anh đi. Thằng cha ở mãi bên Gia Định.

Hội ghẻ chở Hoàng Guitar trên chiếc Honda 90. Con ngựa hoang không tin nó nữa. Nó đi tìm niềm tin ở ông thầy bói.

Chương 28

Hoàng Guitar ngồi hút thuốc lá và ngắm Diễm Hương ngủ. Giấc ngủ của đàn bà có chứa thật no đầy. Nàng vẫn còn luyện lưu trư, chưa chịu ngã sang chiều. Hết tia nắng rọi qua cửa sổ tắt là Hoàng Guitar biết bên ngoài trời dịu mát. Nhưng tia nắng cứ nhảy hoài, dường như, không muốn chết. Và Hoàng Guitar cứ hút thuốc ngồi chờ nó tắt để ra đi. Diễm Hương cựa quậy. Rồi đưa tay dụi mắt. Nàng nghiêng đầu về phía Hoàng Guitar đang ngồi gần cửa sổ.

– Anh chưa đi làm à?

– Hôm nay anh làm từ 5 giờ tới khuya em ạ!

– Thế sao anh không tới ngủ với em?

– Anh sợ nằm bên em anh sẽ quên giờ giấc.

Diễm Hương cười rạng rỡ. Nàng hỏi:

– Máy giờ rồi anh?

Hoàng Guitar đáp:

– Ba giờ rưỡi.

Nàng ngoắt tay nũng nịu.

– Còn sớm quá, lại đây nằm với em, đi anh...

Hoàng Guitar dập điếu thuốc, đứng lên bước lại và ngồi xuống cạnh giường. Diễm Hương rướn người, kéo Hoàng Guitar.

– Sao không cởi giày ra, hả anh?

Hoàng Guitar khẽ lắc đầu, trách yêu:

– Em hành hạ anh quá thể.

Nó ngoan ngoãn tháo giày. Bức tranh hạnh phúc chỉ còn thiếu chiếc xe hơi nhỏ để chở một gia đình nhỏ về thăm bên nội, bên ngoại. Diễm Hương đang mơ ước chuyện đó. Hoàng Guitar thì không. Chiếc xe nhỏ không bao giờ chở con nó về thăm ông bà bên nội, bên ngoại nữa. Mà chở vợ con nó đi thật xa Sài Gòn. Nhưng Diễm Hương đã chẳng hiểu tâm sự ủ ê của Hoàng Guitar... Nàng vẫn mơ ước.

– Anh ơi.

– Gì em?

– Anh đặt tay lên bụng em đi...

Hoàng Guitar đặt bàn tay trên bụng Diễm Hương. Nàng cấu chông một cái đau điếng:

– Anh thấy gì không?

Hoàng Guitar mơn man năm đầu ngón tay khiến Diễm Hương nhột:

– Khi, anh thấy gì không?

– Chẳng thấy gì cả.

– Sao nó không gả giã?

Hoàng Guitar đùa vợ:

– Nó giận em tội hành hạ anh đó.

Diễm Hương cấu Hoàng Guitar thật đau:

– Đừng có xạo.

– Thật mà.

– Anh nói dối, tại sao nó không giãy?

Hoàng Guitar mỉm cười:

– Em ngu như bò ấy, chưa đầy ba tháng, giãy cái gì? Em thích nó giãy à? Đợi vài tháng nữa nó giãy tha hồ nhân nhó. Anh sợ mỗi lúc nó đạp em lại tưởng muốn đi tiêu...

Diễm Hương rúc đầu vào nách Hoàng Guitar:

– Anh nói nghe kinh ghê.

Hoàng Guitar bỗng quên đoạn đường nguy hiểm nó sắp vượt qua chiều nay. Nếu nó thoát, nó sẽ được bông đùa với Diễm Hương suốt đời. Thầy bói bảo nó không gặp trục trặc gì cả. Hoàng Guitar muốn tin lắm, nhưng nó vẫn lo lắng làm sao.

– Em này...

– Dạ.

– Chiều nay chú anh cho anh một món tiền lớn để anh kinh doanh riêng. Em muốn anh làm gì?

– Tùy anh.

– Anh sẽ đưa em lên Đà Lạt nghỉ ngơi, em chịu chứ?

– Dạ.

– Anh cũng nghỉ ít lâu. À, tiền em gửi bằng được bao nhiêu rồi?

– Gần trăm ngàn, anh ạ!

– Chúng ta sẽ có mười lần trăm ngàn.

Diễm Hương luồn tay dưới gáy Hoàng Guitar. Nàng xiết chặt cổ chồng:

– Em chỉ mong thế thôi. Anh ạ, em nói anh đừng giận em nhé!

Hoàng Guitar hơi chột dạ:

– Gì đó, em nói đi!

Nàng vuốt ve chồng:

– Suýt nữa em đã sa ngã và mất anh.

Hoàng Guitar thở phào:

– Sao?

Nàng nói:

– Trước hôm anh đi làm em đã nhận lời đi bán bar. Em trở thành gái bán bar thì anh đâu tha thứ nữa.

Hoàng Guitar bịt miệng Diễm Hương:

– Đừng nói gì cả. Đừng nói gì tới sự sa ngã cả. Bán bar cũng không sao, trừ phi em bỏ anh đi lấy Mỹ. Nhưng thôi, đừng nói gì cả. Hãy bắt đầu kể lại chuyện tương lai của con chúng ta.

Diễm Hương trườn mình và ngẩng đầu lên:

– Bắt đầu bằng một chiếc hôn nhé!

Nàng đặt môi xuống môi Hoàng Guitar. Và im lặng.

Im lặng thật lâu. Cho đến khi tia nắng thôi nhảy ở khe hở của cửa sổ. Hoàng Guitar ngồi dậy:

– Anh phải đi.

Diễm Hương níu kéo:

– Còn chuyện tương lai của con, em chưa kể mà.

Hoàng Guitar gỡ nhẹ tay Diễm Hương:

– Đêm nay anh về muộn. Em đừng chờ anh nhé! Cứ ăn cơm trước và ngủ đi. Anh mang theo chìa khóa, đêm về anh khẽ mở. Anh muốn em ngủ say không biết anh về. Sáng sau thức dậy, em sẽ thấy anh ngủ vùi trên giấy bạc.

Diễm Hương vẫn nằm và chưa chịu buông Hoàng Guitar.

– Anh không về sớm hơn được à?

– May ra thì anh về sớm.

– Thế em chờ anh nhé!

– Đừng chờ.

– Tại sao hôm nay phải làm đêm?

– Hãng của chú anh hợp chia tiền lời cho nhân viên có công với hãng.

– Em muốn thấp đèn chờ anh.

– Như vậy em sẽ không được thấy anh ngủ vùi trên giấy bạc. Em ngủ đi, ngủ và cố nằm mơ gặp bà tiên hiền lành. Bà tiên sẽ xui em xé giấy bỏ vào lu nước. Rồi lúc nào nghĩ tới chuyện tương lai của con chúng ta, em mở nắp lu nước ra, lu nước đầy ắp tiền bạc. Hãy chiều anh đi em. Anh muốn ngủ vùi trên giấy bạc và em đánh thức anh dậy.

Diễm Hương cắn khẽ cánh tay Hoàng Guitar:

– Bây giờ đến lượt anh mơ mộng.

Hoàng Guitar thần thờ:

– Ừ, anh đang mơ mộng.

Diễm Hương đã ngồi cạnh chồng. Nàng không còn níu tay Hoàng Guitar nữa.

– Đừng mơ mộng hão huyền đấy nhé!

Hoàng Guitar giật mình. Diễm Hương cười hồn nhiên:

– Có người đã chết vì mơ mộng đấy.

Hoàng Guitar xỏ chân vào giày. Nó cúi xuống thắt chặt dây:

– Anh đi đây.

Diễm Hương nài nỉ:

– Ngồi bên em một lát nữa.

Hoàng Guitar đứng lên:

– Anh phải đi kéo muộn. Anh mang theo chiếc chìa khóa cửa đấy nhé!

Diễm Hương không dám làm phiền chồng thêm. Nàng dặn:

– Nhớ về sớm, nghe anh.

Hoàng Guitar bước ra tới cửa, Diễm Hương gọi với:

– Anh!

Nó quay đầu lại:

– Gì em?

– Giữ chìa khóa cẩn thận đấy. Hễ đánh rơi, rán ngủ ngoài hè, đừng hòng em mở cửa. Em ngủ say không thèm nghe tiếng gõ cửa

đâu.

Hoàng Guitar khép chặt cửa. Nó bước nhanh. Trời chiều rực rỡ. Hoàng Guitar thọc tay vào túi lôi chiếc chìa khóa bằng đồng ra. Nó ngắm nghía chiếc chìa khóa. Tương lai của con nó, của nó, gửi gắm chiếc chìa khóa này nếu đêm nay nó được trở về mở cửa và trái bạc lên giường nằm ngủ vui. Hoàng Guitar kêu tắc xi. Ngồi trên xe, nó nghĩ hoài về chiếc chìa khóa.

Nó chợt nhớ phim “La clé” mà nó đã xem mấy năm trước. Sophia Loren đóng vai ả giang hồ yêu những anh lính thủy có sứ mạng “một đi không trở lại”. Nàng sống trong một căn phòng có người yêu. Khi mỗi người lính thủy ra đi đều tìm người bạn thân của mình gửi chiếc chìa khóa phòng để lỡ mình đi “không trở lại” thì bạn mình sẽ thay mình mở cửa phòng.

Hễ có người lạ tới cửa phòng là ả giang hồ biết người yêu của mình đã chết. Nàng lại yêu người mới, bạn của người yêu cũ. Ổ khóa lách cách vài lần khiến ả giang hồ hoảng sợ. Tình yêu trong chiến tranh như bóng mây. Nhưng gã lính thủy cuối cùng được bạn trao gửi chiếc chìa khóa, do William Holden đóng, đã trở về, mở cửa phòng lần thứ hai.

Ả giang hồ bàng hoàng, có ai mở cửa phòng nàng lần thứ hai đâu. Chỉ một lần. Rồi chết. Hoàng Guitar lẩm bẩm “Mình sẽ mở cửa đêm nay, phải mở cửa lương lai cho vợ con mình”. Xe ngừng lại cuối đường Nguyễn Thông. Hoàng Guitar dúi vào tay người tài xế cả trăm bạc. Nó thả bộ một quãng rồi rẽ vào ngõ hẻm. Đứng bên đây chiếc cầu khi, Hoàng Guitar nhìn những căn nhà lụp xụp bên kia, nơi mà Hội ghê muốn thoát ly.

Một nỗi buồn dâng ngập tâm hồn nó. Hoàng Guitar rút thuốc, châm lửa. Điều thuốc đặng lạ lùng. Nó liệng xuống con mương. Tiếng xèo nghe rõ rệt. Hoàng Guitar mơ hồ thấy điệu nhạc khiêu khích của quân Mỹ Tây Cơ trước giờ phút san bằng đồn Alamo bò vào tai nó. Nó thọc tay vô túi quần, mân mê chiếc chìa khóa. Và băng qua cầu khi. Hội ghê cùng đàn em đã sửa soạn chu tất. Hoàng Guitar tới, Hội ghê đuổi đàn em ra ngoài. Nó lấy miếng giấy trắng lớn và cây bút chì đưa cho đàn anh. Hoàng Guitar nguệch ngoạc một lúc, miếng giấy trắng biến thành “bản đồ hành quân”. Nó dẫn giải:

– Huân con lao xe Honda của nó sau xe máy ở khúc đường này để cắt đứt xe đi sau. Nếu nó bị thương nặng thì nhất.

Hội ghê búng ngón tay:

– Nó sẽ bị thương nặng.

Hoàng Guitar văng tục:

– Con c., nói cái gì mà tin ngay cái đó. Nó có thể chết được. Tao không muốn nó chết, không muốn đưa nào trong anh em chết cả. Nó chết như tao chết, mà chết vì nó cũng thèm sống hưởng của đời. Vậy nhìn thấy nó mà nhấn ga cho xe máy vọt lên một quãng đủ để xe sau nó thắng kịp. Gọi Huân con vô đây!

Hội ghê huýt sáo gió một tiếng. Huân con đẩy cửa vào. Hoàng

Guitar hỏi:

– Mà biết ngã xe chứ?

Huân con:

– Em đã dự đua xe máy hai lần.

Hoàng Guitar gắt:

– Tao không có thì giờ nghe mày kể thành tích đua xe. Tao hỏi thì mày trả lời.

Huân con lễ phép:

– Thưa anh, em biết ngã xe.

– Dám biểu diễn một pha chui dưới gầm xe vận tải không?

– Em phải đội nón sắt.

– Ai cấm mày đội?

– Nhỡ không chui dưới gầm xe mà để xe vận tải nghiêng xe mình còn mình vắng xa mình mấy xây xứt được không?

– Mày vờ chết ngất?

– Nghề của em đấy nhưng anh cho biết lúc ấy đường vắng xe không đã.

– Đường một chiều.

– Xong rồi.

– Vậy nhìn đây. Đến quãng này canh cho kỹ để xe sau thắng kịp kéo chết tao dốt tiền chia phần cho mày tiêu dưới Âm phủ. Công tác của mày chỉ có thế. Mày có thể đi ngay bây giờ, chờ tụi tao ở chỗ đã dặn. Vắng mặt mày là hỏng hết và mày sẽ bị thanh toán. Tao cho một đũa kèm mày. Hề la cà quên nhiệm vụ, mày hết đường về.

– Em đến đó liền.

– Đi đi!

Huân con mở cửa bước ra. Nó không quên đóng cửa lại. Hoàng Guitar nói:

– Xe cán chết người là chuyện quan trọng đối với tụi “em pi” Mèo. Ít nhất nó cũng dừng lại xem xét tai nạn. Mình vờ không biết gì, chạy đều. Đến khúc rẽ này (Hoàng Guitar lấy bút chì chấm xuống bản đồ). Thằng Tư rồi chơi trò của thằng Huân con. Tao sẽ rà thắng để lách ra thoát liền. Tao bóp một tiếng còi và giơ tay trái xin rẽ, mày rẽ theo ngay. Thằng Tư rồi gây lộn xộn xe trước.

Hội ghè hỏi:

– Còn cái “dzíp” của “em pi” dẫn đầu?

Hoàng Guitar nghiêng rặng ken két:

– Thấy trái lựu đạn, thằng nào lãnh nhiệm vụ này.

– Bả búa.

– Gọi Bả búa và Tư rồi vô.

Hội ghè huýt sáo gió hai tiếng. Hai thằng đàn em của nó vào trình diện. Hoàng Guitar chợt nhớ ra một điều. Nó hốt hoảng:

– Huân con đi chưa?

– Nó đang sửa thắng xe.

– Ra bảo nó chờ tao rồi hãy đi.

Hội ghè vội vàng rời “phòng họp”. Hoàng Guitar hất đầu nhìn Bả

búa:

- Chú vẫn chơi “mãng cầu” hả?
 - Dạ.
 - Lần này chơi với Mẻo có ngán không?
 - Ngán chi, đàn anh?
 - Ngán nó bắn vỡ sọ mày.
 - Em có con mèo vừa bị thằng Mẻo phỗng, em cay hết sức.
 - Nhớ tỉnh đấy nhé! Bằng bất cứ giá nào cũng cố tỉnh. Phần của mày trên trăm ngàn đó. Cần tao dạy lại cách chơi không?
 - Em biết cách rồi.
 - Nói tao nghe.
 - Anh Mười khóa truyền cho em nghề mổ. Em sẽ mượn nhẹ chiếc xé của một thằng Mẻo đậu trước hãng RMK. Một thằng lái, một thằng thấy mãng cầu. Ghé sát nó mà thấy rồi “dọt”, giỏi lắm chúng nó kịp nhìn số xe.
 - Mày tin “mãng cầu” chín chứ?
 - Của Mẻo mà.
 - Vậy mày sẽ “chơi” ở chỗ này (Hoàng Guitar chấm một điểm đen trên bản đồ). Phố này buổi chiều vắng, mày ngán không?
 - Đường vắng càng dễ trở tài bay xé.
- Hoàng Guitar hạch hỏi công tác của Tư rồ. Đàn em Hội ghè trả lời trôi chảy. Xong đâu đâu đấy, Hoàng Guitar cho gọi Huân con vào. Cả Hội ghè là năm đứa, bộ tham mưu của cuộc “ăn hàng” lớn. Hoàng Guitar nghiêm nghị nói:
- Chỉ cần sơ hở một chút là vô “ấp” hết. Tao không dám hứa chắc thành công đâu. Nếu rui ro trong anh em có thằng bị thộp, chúng mày liệu xem sức chịu đòn tới đâu.
- Nó rào đón:
- Câm họng được thì ngày rời khám có vốn lớn. Bằng khai ngay tao khó lường hậu quả.
- Bảy búa phanh ngực để lộ hình lưỡi dao găm xuyên qua cái đầu lâu xăm trên da thịt nó. Nó ưỡn ngực. Bốn chữ “Thù Quân Phản Bội” nổi bật đập vào mắt bốn đứa.
- Thằng này chịu chơi lắm. Đàn anh khỏi lo.
- Hoàng Guitar trầm giọng:
- Cứ coi như chúng mình đang thâu cây một ván bài. Tao biết kế hoạch của tao còn một kẽ hở là không đề phòng nổi máy truyền tin của bọn “em pi” dẫn đầu liên lạc với bọn “em pi” hộ tống. Cái chắc là hàng sẽ đến nơi bán. Cái không chắc là tụi mày thế nào cũng có thằng bị nhộp. Huân con tìm cách chuồn gấp khi tụi nó chở mày vô bệnh viện. Khỏi cần Tư rồ chơi trò của Huân con. Tao đổi ý rồi. Mày lái xe cho Bảy búa thấy “mãng cầu”. Tiền bạc chia liền đêm nay. Có thằng nào thắc mắc gì không?
- Không đứa nào thắc mắc cả. Hoàng Guitar vẫy tay. Huân con. Tư rồ, Bảy Búa ra đi. Hội ghè hớn hờ báo tin mừng:
- Anh chở xé đồng hồ Seiko. Em chở xé ra-đi-ô tăng-đi-to. Toàn

“mác” Philipp.

– Tao biết rồi.

Nó móc chiếc chìa khóa, ngắm nghía. Thời gian như đứng lại. Tự nhiên, mồ hôi toát ra đầm đìa trên khuôn mặt Hoàng Guitar. Và sững ướn mình mẩy nó. Đôi mắt Hoàng Guitar không rời chiếc chìa khóa.

Hội ghẻ hỏi:

– Bùa cầu may của anh hả?

Hoàng Guitar đáp bùa:

– Ừ, bùa cầu may, bùa tương lai của con tao.

Hội ghẻ nhìn đồng hồ:

– Tới giờ rồi đó.

Hoàng Guitar lại đút chiếc chìa khóa vào túi:

– Tụi nó đã rồi là đợi ngay bên lề đường. Khi xe mình ép vô lề là nhảy lên liền chưa?

– Em dặn kỹ việc đó. Hiện chúng đang chờ mình.

Hoàng Guitar vỗ vai Hội ghẻ:

– Thế con mẹ coi bài nó bảo sao?

Hội ghẻ cười.

– Nó đoán y hệt thằng thầy bói. Bọn mình hên mà anh. Tử vi các báo đều nói tuổi em và tuổi anh hên tuần này.

Hoàng Guitar thúc cùi chõ vào mạng mở Hội ghẻ:

– Đi thôi...

Đoạn Kết

Sau một tiếng nổ lớn, hai chiếc xe cam nhông chở đồng hồ và máy thu thanh tách khỏi đoàn xe, rẽ sang con đường khác chạy vào Chợ Lớn. Như kế hoạch đã dự định, cả hai xe cùng ép vô để bọn đàn em Hội ghê leo lên. Hoàng Guitar vững dạ vô cùng. Nó đã đi quá nửa đường mơ ước. Còn chặng nữa, lấy tiền, chia tiền là có thể chấm dứt cuộc đời khốn nạn. Là có thể khế mở cửa, trải tiền trên ghế bố nằm ngủ vui. Hoàng Guitar tính rất kỹ. Nó sợ từ trái lựu của Bảy búa, bọn quân Mỹ thừa hiểu biết suy ra vụ thổi hai xe đồ và chẳng may Huân con trốn không thoát hay Bảy búa, Tư rồ bị thộp, vụ ăn hàng sẽ đổ bể. Nên nó đổi ý kiến vội vàng, không chia tiền ở nhà Hội ghê mà sẽ quyết định sau khi giao hàng.

Nghĩ đến vợ con, Hoàng Guitar thấy đau nhói tim. Nó đâm ra đề tiện là muốn Huân con chết, Bảy búa, Tư rồ bị bắn chết tại chỗ. Chúng nó chết chẳng khác gì chó ghê, chết đi cũng vậy thôi. Nhưng con nó phải ra đời, phải sống với một tương lai hứa hẹn rục rĩ. Không ai biết Hoàng Guitar có vợ con, trừ Hội ghê. Hội ghê lại không biết nhà nó. Nếu đổ bể Hoàng Guitar trao tiền cho Diễm Hương rồi tìm cách chết. Diễm Hương nhiều tiền con nó sẽ sung sướng, sẽ được học hành tới nơi tới chốn, sẽ không đi hoang như nó.

Hoàng Guitar bóp còi. Hội ghê đáp lễ ngay. Tiếng còi xua đuổi mọi ý tưởng đen tối đang lờn vờn trong đầu óc Hoàng Guitar. Trôi trảy mà sẽ không đưa nào bỏ mạng. Tất cả đều có phần chia để làm lại cuộc đời. Cả nước đã đổ xô đi ăn cắp của Mỹ và vẫn sống phây phây. Chỉ đưa ngu mới bị bắn vỡ sọ.

Hoàng Guitar không ngu. Nó đã sống như bao nhiêu thằng đã ăn cắp đồ Mỹ vẫn sống. Hoàng Guitar ngoảnh cổ lại.

– Đầy đủ chứ?

Một thằng đàn em đáp:

– Chơi trắng đêm anh ạ!

Hoàng Guitar ra lệnh:

– Thử súng xem có kẹt gì không. Tao tin chắc chúng mày sẽ liệng súng để ăm tiền về. Không bắn chi đâu, đề phòng thôi.

Thằng khác nói:

– Tụi Ba Tàu không tin được.

Hoàng Guitar cười khanh khách:

– Nó giờ trò thì chúng mày san bằng Chợ Lớn giùm tao.

Súng lên đạn lách cách. Và giọng nói quả quyết:

– Sẽ san bằng Chợ Lớn.

Hoàng Guitar nhấn ga. Đằng sau nó, xe của Hội ghê đã mở đèn “cốt”. Thằng đàn em ngồi ở “ca bin”, cạnh Hoàng Guitar huýt sáo bài “Cầu sông Kwai”. Bài nhạc thật hùng. Sự chiến thắng kể như đã nằm

trong tay nhóm anh em Hoàng Guitar. Nó mở đèn xe. Thằng đàn em ngừng huýt sáo. Nó quay ngang người, nhìn Hoàng Guitar tâm sự vụn:

– Nhất định chuyến này là chuyến chót, anh ạ! Em không muốn đi đảo như thằng Hùng đầu bò, Đại Cathay. Biết em trở về, má em sẽ mừng khôn tả.

– Mà còn má à?

– Dạ.

– Đi hoang lâu chưa?

– Vài năm. Em cứ nghĩ phải đủ tiền mua căn nhà nhỏ cho má em, em mới dám về. Má em thấy em có tiền tậu nhà, bà cụ hết giận em. Bà cụ đâu biết em làm nghề này. Em sẽ gạt bà cụ bảo rằng em đi làm xa. Nay dành dụm tiền đem về phụng dưỡng mẹ già.

– Liệu mà yếm nổi chân mà yếm không?

– Em thề bỏ đánh bạc. Vui đầu vào các sòng bài thua cháy túi nhiều bận chứ không em đã mua nổi căn nhà.

– Nhiều thằng hứa như mà rồi đâu lại vào đấy.

– Lần này em giữ lời hứa. Anh có bỏ nghề không?

– Tao ấy à?

– Dạ.

– Tao có bốn phận nuôi con tao như mà yếm có bốn phận nuôi mẹ mà yếm. Nhưng thôi, cầm mồm đi...

Thằng đàn em thọc tay vô túi. Da thịt nó cọ sát vô “mãng cầu”. Nó hơi rờn rợn:

– Thừa anh...

Hoàng Guitar gắt:

– Cái gì?

– Nuôi mẹ bằng tiền ăn cắp có sao không?

Hoàng Guitar đưa tay vỗ vai thằng đàn em:

– Yên tâm đi chú mày. Nhiều thằng bán cả mẹ, cả vợ nó đi kiếm tiền mà còn chẳng sao nữa là.

Thằng đàn em nuốt nước bọt ực một cái:

– Khẩu tiểu liên của anh em đã lấp đạn. Còn năm băng nữa, đủ “đốt pháo” tết cầm cự suốt đêm.

Hoàng Guitar cười:

– Mà “rét” hả?

Thằng đàn em lắc đầu:

– Em phòng xa. Lần này bị “kẹt” thì kể như “lúa”, anh ạ!

Hoàng Guitar không thích nghe thằng đàn em lo ngại. Nó bực mình:

– Cầm mồm đi!

Không đũa nào nói gì thêm, Đằng sau “ca bin”, những tay súng ngồi yên bất động. Hai chiếc cam nhông đã chạy vào vùng cấm địa, nơi chung quanh có tường gạch vây kín mít, có biển đề “cấm người lạ mặt lai vãng”. Tất cả những đồ nháy dù của quân đội Mỹ hay của thương cảng đều được đổ xuống những khu đất cấm, có súng ống

canh gác cẩn mật. Từ đây, hàng sẽ tàn mạt đi khắp nơi. Chưa một tổ chức ăn cắp lớn hay tiêu thụ hàng mấy chục triệu đồ ăn cắp bị khám phá. Nhà nước mới chỉ tảo thanh chợ trời và tịch thu hàng “nhỏ” hay thộp những lái buôn tép riu.

Hoàng Guitar cho xe chạy gần tường. Nó quay ngang xe. Hội ghê làm như Hoàng Guitar. Cánh cổng khu đất trống đã khép kín. Không khí lạnh rợn tựa một bãi tha ma. Bọn đàn em Hội ghê đều nhảy xuống xe, nấp bên hông, dùng bánh xe trước, bánh xe sau làm chướng ngại vật. Để chiến đấu nếu bị chiến đấu. Súng đã lên đạn. Những ngón tay chỏ đã hờm sẵn ở cò. Và lựu đạn được xếp đống.

Hoàng Guitar rút thuốc lá, châm lửa hút cho đỡ sốt ruột. Chưa thấy khách hàng xuất hiện. Chợ, dường như, họp quá sớm. Đốt quá nửa điếu thuốc. Hoàng Guitar mới hỏi Hội ghê.

– Nó hẹn mấy giờ?

– Chín giờ.

Hoàng Guitar chụm bàn tay kín chiếc đồng hồ để ánh dạ quang hiện rõ:

– Chưa đến tám giờ.

Hội ghê liệng điếu thuốc:

– Tụi nó đúng giờ lắm.

– Tao muốn về sớm.

– Em cũng vậy.

– Mà có linh cảm thấy gì không?

– Em tin thằng thầy bói đúng.

– Tao cũng tin như mày. Thôi về chỗ mày đi. Bảo chúng nó kiên nhẫn chờ đợi. À, từ trước tới giờ có chuyện phản phé nào chưa?

– Chưa hề xảy ra.

Hội ghê bỏ về xe của nó. Hoàng Guitar leo lên “ca bin”. Nó lôi chiếc chìa khóa ra mân mê. Y hệt Aladin mân mê cây đèn thần. Hoàng Guitar đã thấy cảnh tượng thằng thanh niên ngủ vùi trên đồng giấy bạc. Và đồng giấy bạc biến thành vùng trời hạnh phúc nhỏ nhoi. Ở đấy, có căn nhà êm ấm, có cây cối, có vườn hoa, có chim hót, bướm lượn. Ở đấy mỗi buổi chiều, những đứa con nó đùa trên lớp đá sỏi thỉnh thoảng, lại một đứa òa lên khóc và người bố đang nằm dài trên ghế vãi đọc cuốn tiểu thuyết viết về một tay “găng-tơ” hoàn lương, phải gấp sách, xử kiện rồi tuyên án bị cáo bằng câu mắng yêu hay xử thẳng nguyên cáo bằng chiếc hôn nhẹ lên trán, ở đấy, người mẹ hiền mỗi trưa lái xe đi vào đón con về học, người cha ngồi dựa lưng vào thành ghế “xa lông” ngậm ống vố nhà khói thuốc để sắp đặt tương lai cho con cái.

Hoàng Guitar nắm chặt chiếc chìa khóa. Nó nhắm mắt, đầu nghiêng sang phía cửa xe. Nó tưởng tượng thật nhiều. Và nó thiu thiu ngủ sau một giờ đấu trí mệt mỏi. Đến khi có tiếng gõ vào cửa xe, Hoàng Guitar mới thức tỉnh, Hội ghê nói:

– Chúng nó tới.

Hoàng Guitar chụp vội khẩu tiểu liên, mở cửa xe bên phải, nhảy

xuống. Hội ghè quét một vệt ánh sáng đèn “pin”. Phía trước mặt nó, năm tia sáng cùng chiếu thẳng “đáp lể”. Hoàng Guitar biết khách hàng của chúng nó có năm thằng. Hội ghè lên tiếng:

– Hàng đó, đúng hàng các bạn “com mắng”.

Khách hàng trả lời:

– Mời các bạn đến nhận tiền.

Hội ghè toan bước, khách hàng hỏi:

– Các bạn đi mấy người?

Hội ghè đáp:

– Bốn.

– Mời cả bốn bạn đến, xong vụ này chúng ta thương lượng vụ sau.

– Hai người bọn tôi “dù” giữa đường. Chỉ còn hai người lái “đò” thôi.

– Vậy mời hai bạn tới.

Hội ghè búng ngón tay. Một thằng đàn em của nó chạy ra. Và hai đứa mạnh dạn bước đến gặp khách hàng, Hội ghè vừa tới nơi thì nhanh như chớp, năm khẩu Colt đã rút khỏi bao, chĩa vào bụng hai đứa. Hội ghè cười gằn:

– Rõn nào các cha nội!

Một thằng tát Hội ghè một cái, giận dữ:

– Chúng mày phản ông. Chúng mày báo lính thộp chúng ông sau khi lĩnh tiền và phú linh.

Hội ghè chưa kịp phản ứng gì. Hai đứa bị giơ tay lên để khách khám xét. Khẩu súng lục của Hội ghè và con dao của đàn em nó bị tước. Một giọng cười mỉa mai:

– Vô quýt dầy móng tay nhọn, nghe các con. Các cha biết rõ các con toan tính vụ này. Thôi cóc mò cò xơi, các con rán chịu nhé!

Hội ghè giận run người:

– Chúng mày “phản phé” hả?

Khách hàng lắc đầu:

– Không, chúng tao “tịch thu” hàng lậu.

Hội ghè nghiêng răng ken két:

– Các con đừng hòng. Yên ổn thì mọi chuyện như cũ. Bằng không các con tan xác. Anh em tao đang chĩa súng vào chúng mày đó.

– Chúng mày thoát sao nổi. Bị vây kín rồi.

– Tao cho chúng mày hai phút suy nghĩ.

– Không suy nghĩ gì cả, con đừng hòng qua mặt các cha. Sức mấy các con có súng ống. Chịu khó nằm ở đây, rồi “hàng” xong, các cha đưa con về nhà. Các con có mất vốn đâu mà muốn chết.

Hội ghè thở dài. Thằng đàn em hiểu dấu hiệu của đàn anh. Nó phóng người đá một địch thủ. Hội ghè xoay mình “bông hông” xuống đất và lăn nhiều vòng. Phát súng đầu tiên nổ trúng đàn em Hội ghè. Thằng này hét lớn một tiếng. Hội ghè vùng lên chạy về vị trí của mình. Nó chỉ kịp la lối ba tiếng:

– Bị “phản phé”!

Ba phát súng đã bắn theo nó. Và Hội ghè gục chúi mặt xuống đất. Nó cố lết về phía “hàng hóa” của nó như nó đã cố gắng “ăn hàng” từ bao ngày tháng. Con thuyền cuộc đời nó đã cập bến hạnh phúc. Nó phải được cấm sào, neo thuyền yên nghỉ sau chuyến bơi ngược sóng gió. Hội ghè trườn mình cơ hồ con rắn vừa bị đánh đập đầu, gắng sức bò về tận ổ lo chuyện báo oán. Hoàng Guitar đã nghe rõ tiếng nói tuyệt vọng của Hội ghè. Nó ra lệnh cho đàn em bất động để lừa kẻ thù vào bẫy.

Bên kia bọn khách hàng nằm rạp nghe ngóng động tĩnh. Hội ghè cố lết gần tới đích thì đuối sức. Nó thở dồn dập, ú ớ kêu cứu. Hoàng Guitar bò ra. Hội ghè nắm chặt tay đàn anh:

– Không... để... hàng... lọt vào tay... bọn... chó... đẻ...

Hoàng Guitar lật ngửa người Hội ghè tìm vết đạn. Hội ghè thều thào:

– Nó... bắn... sau... lưng...

Hoàng Guitar lại khế lật úp người Hội ghè. Cả ba viên đạn đều trúng lưng Hội ghè. Máu đầm bàn tay Hoàng Guitar.

– Thằng... thầy... bói... hại... mình...

Hoàng Guitar cắn chặt môi:

– Chưa chiến đấu mà mày, tội mình sẽ thắng.

Hội ghè chụp lấy áo của Hoàng Guitar. Con ngựa hoang sắp sửa lôi đàn em về. Bỗng bàn tay Hội ghè buông rơi. Đầu nó nghiêng sang một bên. Nó đã chết. Hoàng Guitar lặng lẽ bò về vị trí. Im lặng. Cuộc tranh sống tính từng giây phút. Hoàng Guitar thọc tay vào túi. Chiếc chìa khóa vẫn còn. Một giọng nói dọ dẫm tình hình của kẻ thù vang vọng:

– Chúng mày hiểu lắm rồi.

Không có tiếng đáp.

– Chúng tao tới gặp chúng mày trao tiền đây.

Vẫn không có tiếng đáp. Chờ đợi. Khẩu tiểu liên đen ngòm đang chĩa nòng về phía trước mặt. Hoàng Guitar bình tĩnh và kiên nhẫn. Năm kẻ thù đứng dậy, súng hờm sẵn cò, lững thững tiến bước. Hoàng Guitar căng mắt nhìn. Bọn khốn dừng lại. Bóng tối đồng lõa với âm mưu của chúng.

Đèn chung quanh tường đã tắt ngóm. Trời thấp xuống và toàn mây chì. Hoàng Guitar nhích khỏi chỗ nấp. Một ánh đèn “pin” quẹt ngang. Hoàng Guitar đã biết kẻ thù vừa tầm đạn. Nó phóng lên quạt đạn. Tiếng đạn rít lên ve ve. Bọn đàn em của nó khạc lửa. Khu đất cấm biến thành bãi chiến trường của những đứa khốn nạn muốn làm lại cuộc đời bằng xương máu mình.

Hoàng Guitar say sưa bắn. Nó vừa tiến vừa khạc đạn. Một vài phát súng lục của kẻ thù “đáp lễ” nó rồi im bật. Hoàng Guitar lấp bằng đạn khác. Cứ canh đúng vị trí của ánh đèn “pin”, khẩu tiểu liên nhả lửa. Nó hô hoán đàn em lên xe, phá tung cổng mà chạy. Hai đứa nhảy lên xe, mở máy. Hoàng Guitar và những đứa khác chạy theo xe hộ tống “hàng hóa”. Xác Hội ghè bị gởi lại chiến trường. Chiếc xe đầu

húc tung cánh cổng. Nhưng chưa thoát ra lộ thì hàng loạt tiểu liên nhắm vào “ca bin” bắn tới tấp. Thằng lái xe chết gục trên “vô lăng”. Chiếc xe sau húc đít chiếc trước mở đường máu.

Song muện rồi, kẻ thù đã tràn vào trong trong gấp năm lần anh em Hoàng Guitar. Con ngựa hoang hét một tiếng phản nộ:

– Chiến đấu tới cùng!

Đạn nổ. Người ngã. Hoàng Guitar chợt nhớ lời giảng giới của Hội ghè. Nó dục đàn em tung lựu đạn ném lên hai xe đầy nhóc đồng hồ và máy thu thanh.

– Hàng đi bọn khốn, cảnh sát và quân cảnh đã vây kín bọn mày!

Hoàng Guitar sững sờ. Thế là hết. Những tiếng súng thanh toán nhau đã mờ mịt cảnh sát và quân cảnh chiếu cố. Hoàng Guitar nằm rạp sau mô đất. Nó rút chiếc chìa khóa nắm chặt trong bàn tay trái. Hoàng Guitar giơ chiếc chìa khóa trên tầm mắt của nó, ngắm nghía. Bọn đàn em của nó, đưa còn sống đều buông súng ra nạp mình. Hoàng Guitar nghĩ tới giấc mơ ngủ vui trên đồng giấy bạc, nó nghiêng răng ken két. Và kéo mạnh ngón tay chỏ vào cò súng. Đạn nổ ròn. Một viên đạn xé không gian trúng bàn tay trái của Hoàng Guitar làm văng chiếc chìa khóa. Hoàng Guitar sôi máu vùng dậy. Nó đứng quạt hết cả băng đạn. Rồi liệng súng đi, bò trên mặt đất, sờ soạng tứ phía để tìm kiếm chiếc chìa khóa.

Ánh đèn pha chiếu rục sáng nơi nó đang mò mẫm. Một tràng đạn chạy dài trên lưng nó. Hoàng Guitar đã nhìn rõ chiếc chìa khóa. Nó vươn tay, cố vớ. Khi ngón lay dài nhất của bàn tay trái gần chạm chiếc chìa khóa thì Hoàng Guitar kiệt sức. Con ngựa hoang nằm úp mặt xuống đất. Những vết thù trên lưng nó còn nguyên vẹn.

duyenanh

(Phú Nhuận, 8-7-1967)